

Václav Trajer

**Pan Hlíza
a zrůdy**

Část I. – 'Léčba'

1

„Co vidíte, pane Hlízo?“

„Zrůdy, pane doktore! Zrůdy! Obludné, strašlivé, děsivé zrůdy! Samé zrůdy!“

„Ale jděte, to je pořád dokola. Zmužte se, radím vám. Uklidněte se a popište je... Podrobně, prosím.“

„Nevím kde začít. Je jich tu tolik. – Och, nestrkejte do mne! Slyšíte?! Jděte! Uh, vy obludy! Nechte mne být!“

„Nemohou vám ublížit. Pouze je pozorujte. Pozorujte je a mluvte. Nenechte se zavést mamem a šalbou. Nejsou skutečné. Víte přece, že jste nemocný.“

„Vím, vím. Jistě, doktore... Děkuji vám, děkuji.“

„No tak; co vidíte?!“

„Vidím valníček. Valníček naložený starými lidmi. Ano, samí staří muži; ubozí scvrklí zmírající stařečkové. Je jich tam nahoře tak mnoho! Jsou nacpaní jeden přes druhého, jsou nazí a strašlivě sešlí. Holí a svrasklí. Všichni naříkají a křičí.“

„Pročpak asi křičí, pane Hlízo?“

„Nevím, doktore. Tu a tam mumlají, že je jim zima. Ach ano, křičí, protože jim je zima. – Je tu strašná zima, pane doktore. Ach, jaká je mi zima! Já zmrznu! Ano, já dočista zmrznu...“

„Neblázněte! Je vám teplo. To se vám celé jenom zdá.“

„Ale jak...? Cožpak...? Doktore, já mrznu! Je mi *opravdu* strašná zima!“

„Nemelte sebou! To je zbytečné. Klid, klid!“

[„Píchněte mu to, ať zas neodpadne!“]

„Nic mi nepíchejte, pane doktore! Prosím vás, já nechci žádnou injekci. Prosím, pane doktore! Už žádné injekce! Bojím se jich! Bojím se! Bojím!“

„Nikdo vám žádnou injekci nedává, pane Hlízo.“

„Ale slyšel jsem...“

„Nikdo tu o žádní injekci *nemluví*. Já mlčím, pane Hlízo. A nikdo jiný tu není. Jsme tu jen vy a já.“

„A zrůdy!!!“

„Ach, ano, ty vaše zrůdy, málem bych zapomněl.“

[„Co se stalo? Slyšel mne?!“]

„*Nesmysl, nemohl vás slyšet, příteli. To jen jak ucítil tu jehlu...*“

„*Vždyť jste mu ji ještě nepíchl!!!*“

„*Záleží na tom? Přece mu ji píchám teď. – Vážně; je nemožné, aby vás slyšel. V tak hlubokém hypnotickém spánku slyší pouze má slova jemu míněná; nepočítáme-li – pochopitelně – ony hlasy, které jdou zevnitř...*“]

„Děkuji, doktore, už je to lepší. Mnohem, mnohem lepší! Už je mi zase teplo. Moc to pomohlo ta vaše injekce.“

„Ticho! Řekl jsem jasně, že vám nikdo žádnou injekci nedává.“

„Ale... –“

„Pane Hlízo! Vaše vyléčení je zcela a naprosto závislé na důvěře; cožpak to nechápete?! Už jsem vám to povídal tolikrát: nebudete-li mně plně a bezvýhradně důvěřovat, vše se neskonale stíží! Ubližujete sám sobě.“

Pochopte: stavíte-li překážky mezi sebe a mne, jen si tím zahrazujete cestu k možnému uzdravení."

„Odpust’te doktore. Vážně nevím, co mne to ponouká. To asi jen další d’ábli! A někteří mi našeptávají, že prý ani *nechcete*, abych se uzdravil. Že prý chcete... Ach, to mi ani ti démoni neumí říci, co vlastně chcete! Co vy prý všechno nechcete! Hrůza, vidíte?! – Božíčku, už jsou tu zas!"

„Je to zcela jasné. Snaží se vás ode mne odtrhnout. Tlučou vám do hlavy svými zrádnými smyšlenkami, aby vás poštvali proti mně. Cožpak to nevidíte?! Snaží se zasít semínko zhoubné nedůvěry. – Bud’te silný, člověče! Nenechte si nic namluvit! Nevěřte nikomu než mně; jinak se nikdy neuzdravíte! Jinak budete trpět donekonečna."

„Promiňte, doktore. Věřím vám; ano, je to tak, věřím. Ale je to těžké. Tolik těžké!!! Jsou všude kolem. Všude!"

„V pořádku, pane Hlízo. Nemohou vám ublížit. Bud’te v naprostém klidu a povídejte mi o nich. Sledujte je a mluvte. Jen popisujte a nic nevynechávejte."

„Ach... Rád bych. Ale ono to zhora není k vyřčení. Tak neskutečné tvary a proporce! Barvy, jaké jsem snad nikdy neviděl... Ba jaké snad ani *neexistují*! A ty pachy, ony až k mdlobám odporné pachy..."

„Chápu, že je to těžké, ale snažte se! Jinak se nikam nedostaneme. Nu, co třeba ten vozík; je tam stále? Stojí nebo se hýbe?"

„Ano, pořád tu je. Vždyť z těch křiklounů se na mou věru brzy zblázním! Vřískají a vřeští, že by se jednomu hlava rozskočila. A jaké mají šišlavé a skřehotavé hlasy! – Jistě, doktore, ten vozík se hýbe. Avšak pomalu,

strašlivě pomalu. Táhne ho tvor tak šeredně tlustý a otlý, že nic jemu podobného nemohl bych nikdy vymyslet. Snad je to kůň, či spíše *býval* to kůň. Odpusťte, nevím. Ale jak je cítit, strašlivě cítit! Mrvou, potem... – ? – Nebo samotným žluklým *hnusem*? Nevím... Ale mám z toho strach, doktore, strašný strach. Proč, doktore? Pomozte! Je to tak děsivý, svíravý puch! Chuchvalec hnusu a hrůzy, jakýsi zhmotnělý rosolovitý děs... Nevím, jak jinak to vypovědět, doktore! Neznám nic podobného... – Co je to?! Taková úzkost! Bože, on vysouvá *tykadlo*! Maria panenko, blíží se!!! Pomozte! Pomozte mi pryč! Prosím, doktore! Prosím!!! Otírá se omne! Prosím!!! Ach, co je to za strašný sliz?! Takový hnus! Bože! Chci pryč!!! Pryč!!! Pryč!!! Pryč..."

„Klid, pane Hlízo. Hlavně klid. Nikdo vám neubližuje. – Dobrá; vozíček, starci a obludně tlusté zvíře. Chuchvalec, lepkavé tykadlo. Úzkost. Hnus a děs. Ach, příliš nejasné, příliš nesouvislé... Snažte se, člověče! Co dál? Neprodužujte to. Popište vše, ať to můžeme zas pro jednou ukončit.“

[„Co je to? On se snad pomočil?!“

„Pssst! Ted' nerušte. Možná že už jsme velice blízko!“

„On se vážně pochcal...“

„Příteli, buďte si jist, že prožívá hrůzy, jaké si nikdo z nás neumí ani představit. Pak jestli se třeba i podělá, bude to stále to nejmenší. Jiný by nám strachy dávno zcepeněl nebo se aspoň dočista pomátl. Však pro jistotu dáme ještě pět miligramů. – Hmm, tááák. Skvělé. – Ted' to nesmíme vzdát!“]

„Já už nemohu, doktore! Pust'te mne ven! Prosím! Prosím!!!“

„Je to všechno jenom pro vaše dobro, pane Hlízo. A ubezpečuji vás, že ve skutečnosti nijak netrpíte, protože...”

„Božítku! *Jak moc* já trpím! Kdybyste jen věděl! Ach! Doktore, smilujte se! Doktore, pomozte! *Prosím vás*, doktore, pust'te mne pryč!!! *Prosííím!!!*”

„Pssst! – Co je za tím vozem? Jistě tam není sám. Říkáte, že jsou všude kolem...”

„Taky že jsou! Létají nade mnou, plazí se pode mnou, třou se o mne, narážejí do mne, š'touchají do mne, pokoušejí mne ...”

„Dobrá, dobrá. Hlavně klid! Začněme od shora. Jak vypadají ti s křídly?”

„S křídly? Vždyť oni nemají žádná křídla! Létají jen tak... Nebo jako nějaké podivné balóny. Ach ano, jako balóny... Jakýmsi smrdutým vzduchem mají nafouklou kůži – až k prasknutí nafouklou! – a takhle se vznášejí. Prázdnými očními důlky uniká přetlak a maso zpod víček je vyvrhlé, jako když obrátíte kapsu naruby. Je mi zle, doktore! Nevím, jak jinak to popsat...”

„Pokračujte! Kolik jich tam je?!”

„Jsou jich stovky, doktore, celé stovky! – Prosím, vezměte mne pryč!!! Je jich tu tolik!”

[„Vida, stovky... To je víc než kdy dříve. Patrně postupujeme správným směrem. Co myslíte, doktore?”

„Souhlasím. Koneckonců i z těch jeho bezprecedentně úpěnlivých proseb bych soudil, že k jakémusi epicentru se opravdu blížíme. – Přístroje však dosud mlčí. Hladina je jen lehce nad průměrem. – Myslím, že ještě zdaleka nejsme u cíle. Je před námi ještě dlouhá cesta... Musíme dál!”]

„V pořádku, pane Hlízo. A co ti, kteří se plazí? Jsou to snad nějací hadi?“

„Hadi?! Ach, bože! Za ty bych byl ještě rád! Ne ne, žádní hadi, doktore; tohle jsou červi! Červi a housenky. Obrovské housenky! Průhledné a slizké... Hnusné, vlasaté, lepkavé housenky... Studené i horké, šustící i tiché, měkké, tvrdé. Některé mají zuby... *Lidské* zuby! Ale v neskutečně širokých řadách! Bojím se, doktore! Vždyť ony se smějí! Ach ano, ony se *smějí*! Hravými dětskými hlasy! Bože!!! Pust'te mne ven, já mám takový strach! A hnus, doktore! Hnus! Cítím takový hnus! Pomozte! Takový hnus! Prosím! Tak nesnesitelný, tak nemožný hnus! – Ach bože, je tohle snad pavouk?! Veliký jako batole, chřestící jako chřestýš anebo vrnící jako obrovský kocour?! Bože, smiluj se!!!“

[„Podělal se...”]

„Bohužel shledávám totéž. A obávám se, že pro dnešek už toho budeme muset nechat. Proklatě! – Ale nic naplat, nemůžeme si dovolit jej poškodit. Ted' ne. Zbývá ještě tolik práce.”

„Jen ještě maličkost, doktore. Zeptejte se ho na toho pavouka. Možná jsme již na samém prahu úspěchu! – Uh, to je smradu...”]

„Pane Hlízo. Zdá se, že léčení postupuje velice dobře. Už vás budeme – ehm, budu moci vzít zpět. Jen ještě ohledně toho pavouka...”

„Je to strašná, ohyzdná, chlupatá tarantule, doktore! Hned mne dostaňte pryč! Bojím se! Strašně se bojím!“

[„Kolik má očí?! Zeptejte se hlavně, kolik má očí!”]

„Už to bude, pane Hlízo. Hned vás přivedu zpět. Jenom – ehm –; jak je na tom ten pavouk s očima?“

„Má jediné oko, doktore! Jediné hrozné a pronikavé oko! Jak mám vydržet ten upřený pohled?! Nevydržím ho!!! Doktore! Prosím!!! Blíží se! Prosím! Já už víc nevydržím!!!“

[„Spokojen, příteli?“

„Navýsost! Jednoznačně Strážkyně Prahu!“

„Ehm?“

„Ten pavouk přece!“

„Aha, jistě...“

„Takže jsem se nemýlil. Ubíráme se správným směrem. Věřu, pro dnešek to bohatě stačí; probud'te ho již. Já se mezitím vzdám... Můj klient bude velmi spokojen!“]

2

„Můžete v té tekutině dýchat, paní Hrudková?“

„Nemohu, doktore! Dusím se! Nemohu se ani nadechnout...“

„No no, tak hrozné to snad nebude.“

„Nedýchám, doktore; dusím se! Strašně to bolí!“

„Rád bych vám od toho utrpení pomohl a vy to víte. Ale to bychom se nikam nedostali. A pokud se nikam nedostaneme, strávíte zbytek života tady v ústavu. Jistě rozumíte. Pokud s vaší léčbou nepohneme, těžko se kdy budete moci vrátit k vnoučatům a k...—“

„Co mám dělat, doktore?! Co mám udělat?! Proboha, co chcete?“

„Chci vás jen uzdravit, nic víc.“

„Dusím se! Rychle!!!“

„Všechno záleží jen na vás. Tak poslouchejte a na nic se neptejte...”

„Hlavně rychle!!!“

„Jistě, jistě. Tedy; vidíte skrz tu vodu dobře, paní Hrudková?”

„To není voda, doktore. Myslím, že plavu v hnisu. V hustém, olejnatém hnisu. Mám ho plná ústa i nos. Vniká mi do plic...”

„Což je ovšem pouze vaše představa... Jak jinak byste se mnou také mohla komunikovat, že ano? He, he. Ehm, promiňte. Chápu, že je vám to nepříjemné prožívat všechny ty pocity tonoucího... A ehm, vlastně i ty, od kterých on se osvobodí smrtí, což vy ovšem nemůžete...¹ No, dobrá; takže zpět k terapii. – Rozeznáváte skrz tu tekutinu alespoň něco?”

„Mlhavé obrysy, doktore. Pouze nějaké stíny. Neforemné, divné stíny! Ach, to je bolest! Tak ukrutný drtivý tlak! Proč už nejsem mrtvá, doktore?! Prokrista! – Proč už dávno nejsem udušená a mrtvá?!”

„Hlavně neklejte, paní Hrudková; později by vás to mrzelo...”

„Nic pořádného nevidím, slyším pouze strašný hukot, topím se a dusím! Tak co po mně vlastně chcete?!”

„Zkuste plavat. Půjde to? Jen to zkuste. – Těžké, že? Ale zkuste to. – Jde to? – Plavte směrem dolů. Rozhodně ne nahoru! To byste se pouze vracela a museli bychom pak celý proces namáhavě a zdlouhavě opakovat...”

„Myslím, že to jde, doktore. Myslím, že máchám rukama a plavu.”

¹ k tomu obsáhlý komentář

„Přidejte ještě nohy, paní Hrudková!“

„Já nevím, jestli ještě mám nohy, doktore. Necítím je.“

„Hm, to bude z toho nedostatku vzduchu. Dobrá, nevadí. Hlavně směřujte dolů. Hlavně dolů.“

„Ale já se *dusím*! A ten tlak je čím dál tím *větší*!!“

„Ano, ano. Hlavně dolů. Jedno tempo za druhým, druhé za třetím. Jen tak dál... Vidíte, že to jde? Krůček po krůčku. Ano, ano. Výborně, jste moc šikovná. – Nebojte se, nic vám nehrozí. Mám vás tu na přístrojích a vše je v naprostém pořádku.“

„Pro Kristovy rány, doktore! Nic není v pořádku! Dusím se, dusím se.“

„Pouhé zdání... Hlavně plavte. Jenom plavte. Tááák. Už něco vidíte? Vidíte víc než prve?“

„Je to divné, ale tady dole je vše průhlednější.“

„Předpokládal jsem to. – Další důvod, abyste mi pouze důvěřovala! Jsem přece doktor, stěží se kdy zmýlím. – A co ty stíny, paní Hrudková? Co ty stíny; už se vyjasnily? Rozeznáváte zřetelně jejich podoby?“

„Je tu šero, pane doktore, ale snad ano. Jsou to nějaké ryby. Ačkoliv nikdy jsem o takových ani neslyšela. Mají bezústé tváře z bledé kůže, obludně protažené a na mnoha místech popraskané, asi nějakou nemocí... Ano, je to jako by je ze všech stran prorůstaly zduřelé morové hlízy. A ty, které pukly, odhalují jazyk. Přesně tak, už to vidím lépe: vředy pukají a z puklin se derou jazyky. Růžové jazyky, doktore... Chtivé, zmítající se jazyky! A tu a tam prst. Čouhá snad tam odtud vážně prst? Nebo je to...–? Bože, já nevím! *Nechci* to vědět... A dusím se! Dusím! Všechno ostatní je mi fuk! Doktore! Hned mne vezměte pryč! Hned! Třeba ať tam u vás shniju navěky,

ale tohle já už vážně nevydržím! Tak strašně trpím! Hned mě vezměte zpět!"

„Dnes jste velmi neukázněná, paní Hrudková..."

„Hned mne vezměte zpět! Neřeknu vám už ani slovo! Hned mne vezměte zpět!"

[„Co myslíte vy, příteli?"

„Asi to už nemá cenu, doktore. Pokud vážně tolik trpí, těžko může spolupracovat. Stáhněte ji zpět a později si o tom promluvíme. Cesta přece musí vést i jinudy."

„Avšak tady jsme už tak hluboko! V samotných nejtemnějších hlubinách... Sám přece víte, že jinudy cesta nevede a vést ani nemůže." ²

„Máte pravdu. A v sázce je mnoho. Je-li jen nejmenší možnost pokračovat, chopte se jí! Taková je vůle mého klienta. Ovšem zde já už žádnou možnost nevidím. Vždyť jak tu stařenu chcete přinutit k dalšímu pohybu? Nemáte už žádné přesvědčivé páky. Čím můžete vyvážit všechna ta krutá muka? Co jí nabídnete?"

„Mýlíte se, příteli. Naopak mám páku nejpřesvědčivější. Sledujte..."

„Ze srdce rád bych vám ulehčil, paní Hrudková. Ale odtud, kde právě jste, není možno vyvést vás zpět. Musíte dál; jiné cesty odtud není."

„Doktore! Proboha, doktore! Ááááááh! U všech čertů! Proklínám vás! Proklínám!!!"

„Neunáhlujte se. Jste zbytečně hysterická. Mluví z vás pouze vaše nemoc. Takže klid; a hurá vpřed!"

² koment.

3

„Výborně Jitřenko. Teď jsi přesně na tom místě, které jsi včera opustila. Ano? Přesně a zcela na tomtéž místě! A jsou tam i všichni ti, kteří tam byli včera. Všichni ti tvoji zajímaví kamarádi. Je to tak, Jitřenko?“

„Hm, jo, pane doktore. Ale pana Slimáčka tu nevidím. Ten tu dnes není...“

[„Astrální larva. To se dalo čekat... Ty mají krátkou životnost.“

„Nesud'te příliš unáhleně, příteli. Může jít naopak o mocného égregora. Třeba vycítil naši intervenci a stáhl se do hlubší roviny.“

„Já soudím unáhleně a vy zas zcela nepravděpodobně! Égregor dost mocný k tomu, aby něco takového dokázal, by se té dívce nezjevil v podobě trapného uslintaného slimáčka.“

„To připouštím. Třebaže ne bez výhrad... Ale teď mne nechte, musím se soustředit.“

„Jak je libo...“]

„Vážně tam není, Jitřenko? Podívej se lépe. A myslí na něho. Ano, hlavně na něho myslí! Třeba přijde. Chtěla bys, aby přišel, nebo ne? Byl na tebe hodný, vid'?“

„Jo, to byl. Byl moc hodný a pěkný. Takový srandovní! Hi, hi. Ale není tady pane doktore. Já ho nevidím. I když se snažím! Nezlobíte se na mě?“

„Ne, ne, holčičko! Co tě to napadá? Vůbec ne! Když tam není, tak tam není. To se nedá nic dělat. A kdo tam potom s tebou je? Jsou tam ti houbíci? Mají ty srandovní heboučké hlavy?“

„Ano, jsou tady. A raduji se, že mne vidí. Jsou jako hříbečky, ale nohu mají jako člověk. Akorát že jen jednu a docela krátkou; hi hi, ti jsou vážně srandovní! – Ahoj, houbíci! – Jé, ten nejmenší se schovává... Hi, hi, hi. – Neboj se maličký, já ti nic neudělám! To jsem jenom já, Jitřenka.“

„Běž k tomu malému co nejblíž, Jitřenko. Ale opatrně, ať ho nevyděsíš.“

„Opravdu se mě hodně bojí, pane doktore.“

„To je v pořádku. Usmívej se na něj a mluv k němu.“

„Neboj se mě, houbíčku malinký. Jenom si chci pohladit tvou houbovou hlavičku...“

„Správně. A teď pomalými krůčky k němu. Hlavně pomalu, ať se nelekne a neuteče.“

„Určitě by mi neutekl, pane doktore. Sotva se na té malé nožce drží. Tenhle ještě neumí skákat jako ostatní.“

„Tím lépe. Tak honem! K němu!“

[„Fluidické vysavače odjištěny, doktore. Zbývá navázat plné spojení.“]

„Čeho se bojíš, ty maličký?! Hi, hi. No vidíš, že se nemáš čeho bát! Vždyť tvá maminka i tatínek se na mne smějí. – Hele, pane doktore, on se asi taky už usmívá! Je tak malý a strašně srandově pěkný! Ha, ha. – Pojd' sem, ať si tě pochovám...“

[-píp- -píp- -píp- -píp- -píp- -PÍP- PÍÍÍP- -PÍÍÍÍP- „Ted’!“]

„Skvělá práce! Máme ho!“

„Zahajte stabilizaci a ihned ho přesuňte!“]

„Áááá, pane doktore! Co je to?! Zas mi zmizel! Zas mi někam zmizel!!! Co se to děje?! Proč mizí všichni,

kterých se dotknu?! Co je to?! Proč se to pořád děje?!
Pane doktore!!!"

„To nic není. Šššš, šššš. Nic se neděje. To je v pořádku, holčičko, to je v pořádku. No tak; nic se nestalo. Nic, nic..."

„Ale oni už se na mě mračí, pane doktore! Myslí, že jsem jim ho vzala... Pane doktore, co mám dělat?! Co mám dělat? Blíží se! Chtějí mi ublížit! Pomoc!"

„Musíš utéct! Rychle! Utíkej! Běž!"

„Běžím. Ale jsou hned za mnou. Pomozte! Skáčou tak rychle! Nevím, jestli uteču..."

„Neplač, děláš to správně. Vedeš si skvěle! Hlavně nebreč a všechno bude dobré. Už nejsi malá holka."

„Je tu nějaký most. Dlouhý, úzký a kolem je propast – strašné, úplné prázdno..."

„Vezmi to přes most. – Děláš to velice správně! Maminka by na tebe byla pyšná!"

„Já ale nemám maminku. Víte přece, že...–"

„No tak nefňukej. Zapomněl jsem; to je toho! – Hlavně ať jim utečeš! Už jsi na mostě?"

„Už jsem v prostředku, pane doktore. Není tak dlouhý, jak se zdál. Ale bojím se, že nikam nevede! Na druhé straně není nic..."

„Jak nic? Je tam propast? Spadneš tam?"

„Ne, pane doktore. Ani propast – tam není *vůbec* nic!"

[„O čem to mluví?! To nezní dobře..."]

„Nemůže tam nebýt nic, ty malá popletko. Všude je *něco*! Alespoň vzduch, anebo černota, anebo prázdno; tak nebud' jako hloupá holka! – Co tam je?"

„Já nevím, pane doktore. Nechce se mi to ukázat."

„Stáhněte ji zpět, ať do toho nevlítne. Nevíme, co se může stát. Třeba narazila na něco, s čím si vaše přístroje neporadí.“

„Pche! Jistě jen další astrální vír. O nic nejde.“

„Vždyť právě to se vám ta princezna snaží namluvit!“

„Nerozumím...“

„Že nejde o nic!“

„Ale, ale! Nechme těch her se slovíčky, přáteli, a podívejme se na to střízlivě: nic nepředvídaného tam být nemůže. Oba víme, co je za jistých podmínek možné a co naopak nikoli. Věda nám to řekla. No ne?“

„Po pravdě řečeno, můj klient se vědě toliko směje...“

„Vskutku? Pak proč vás angažoval právě v tomhle podniku?“

„Kdoví... Já se neptám. Pouze plním jeho vůli.“

„Říkejte si proti vědě cokoli chcete, milý příteli. Ale to co tu děláme, je důkazem, že není nic, čeho by ona nebyla schopna. Kdysi se lidé smáli pouhé myšlence na něco takového. Ba snad jen oni takzvaní okultisté a mágové – osoby rovněž vysmívané – věřili v jakousi mlhavou možnost toho, co tu dnes zcela konkrétně provádíme; oni však – hlupáčci – mysleli, že k průniku do zázsvětí mají jakýsi monopol. He, he, hééé! Nu, jak víte, částečně jsme převzali jejich terminologii, tak aspoň k něčemu byli ti nabubřelí tajnůstkáři dobří. Tedy, pravím znovu: není nic, co by dnes věda nedokázala. Co dříve bylo jen bláznovým snem, dnes je realitou!“

„A co je dnes noční můrou, to bude realitou zítra...“

„Prosím?!“

„Ech, nic. I nechejme toho už. Máte pravdu: tímto věda zdolává poslední schůdky, které ji dělí od postu absolutního! Fluidické vysavače, kondensátory bioplasmy, transgresory astrálních útvarů... Člověku se z toho až točí hlava! Říká si jen, kdy s tímhle vším tvrdě narazí...”

„Vy jste dnes nějak nedobře naložen. Čím to?”

„Nevím. Snad jak to děvče mluvilo o nicotě...”

„Ach, to děvče...”

„Ano... Ta poměrně roztomilá holčička. – Myslíte, že už je pozdě?”

„Nedýchá. Nemá to cenu. Přílišné vypětí... A vidíte? K ničemu strašnému nedošlo.”

„Pouze si ji odnesli...”

„Kdo ví. Tak daleko ještě nejsme.”

„Jakže?”

„Inu, abychom zmapovali zásvětní cestu mrtvého.”

„Věříte na takovou cestu?”

„Víru si nechte, děkuji pěkně. Já jsem vědec, příteli. – Řeknu vám jedině: až dokonale prozkoumáme a vyzpovídáme veškeré naše úlovky, nebude nám ani tato oblast neznámá! – Ale to vás nezajímá, že? Vaše zájmy jsou čistě sobecké.”

„Moje zájmy jsou zájmy mého klienta. Nic víc, nic míň. Však buďte tak velmi laskav a netupte jej; považte, kde byste bez něho byli, vy se všemi těmi svými transgresory! Za co byste si je asi tak postavili? Za vládní peníze?! Za tu trapnou almužnu?! Prosím vás!”

„I přesto; nároky vašeho klienta jsou příliš veliké. A kdo chce příliš, nemá nic.”

„On vždy dostane, co chce!”

„Nehodlám se s vámi přít. Ale podívejte, jak to pak dopadá.“

„Vskutku, doktore. Té maličké je škoda. Ona byla nadějným médiem.“

„Ačkoli máme i lepší. – Zcela především pana Hlízu!“

„A jak ten se zotavuje? Kdy se s ním zas můžeme pustit do práce?“

„Brzy, příteli. Už brzy...“]

4

Pan Hlíza se rozrušeně převaloval na svém tvrdém, šustivém lůžku. Té noci nemohl usnout. Přestože byl tolik unaven, té noci nemohl ani oka zamhouřit. Ne že by jej zvláště rušilo chrápání vousáče Koprovkina – přezdívaného Rasputin –, jednoho ze tří mužů, s nimiž sdílel onen znepokojivě bílý pokoj; pokoj s tlustým mřížovím v prostorném, ačkoli povždy pevně zavřeném okně. Na Rasputinův chrapot si Hlíza dávno zvykl. Ten byl na denním – či přinejmenším nočním – pořádku. Za to však ono prázdno, jež obsadilo postel v jednom z vedlejších pokojů, se s denním pořádkem ani dost málo nescházelo; a tím méně pak s pořádkem nočním. Pan Hlíza mohl pouze doufat, že jakmile se s ránem oba pokoje odemknou, aby do druhého mohl znovu nahlédnout, jeho malá kamarádka bude již na svém místě. Spokojeně si přispávat, jak ona to dělává, anebo již od rozbřesku švitořit a budit ostatní dámy, což dělává neméně často.

Pan Hlíza se potil, andělíček se mu lepil k tělu, a hlavou se mu honily černé myšlenky. Když zvonili

večerku, Jitřenka tam nebyla. Dobře to viděl. Na vlastní oči přece. Pak je zahnali do pokojů. Dámy o moment dříve než pány, a tudíž pan Hlíza věděl přesně, *koho* tam zamkli: slečnu Bédu, paní Gruzii a paní Hrudkovou – která celý den nevylezla z postele; chudák se zdála k smrti vyčerpaná. Vskutku všechno velmi milé dámy; leč ze čtyř pouze tři. Tři... a pan Hlíza si uvědomil úzkostnou pravdu: aby s ránem mohla být Jitřenka na svém místě a aby mohla veškeré jeho nejtemnější obavy svým jediným úsměvem, ba třeba i zamračením, dočista rozehnat, musel by během své bezesné noci uslyšet jisté velmi specifické cvaknutí.

Vždyť čekat, že se tam dívka objeví, aniž by jí kdosi napřed odemkl dveře, by mohl leda blázen.

Avšak já j s e m blázen! namlouval si pan Hlíza. *Pan doktor to přece říká pořád! A já mu musím věřit! Ano, jsem blázen. Ano, ano blázen. Blázen!*

Přesto nedokázal uvěřit, že ráno bude světlejší večera. A věru, konečně se rozednívá, zřízenci odemykají pokoje, zvoní budíček, pan Hlíza se mátožně sbírá po probdělé, úzkostné noci, a navštěvuje vedlejší pokoj. Jedna dáma tvrdě spí, vypadá ještě mrtvěji než včera. Druhé dvě jej zdraví, on sotva odpovídá. V očích se mu zračí otázka. Jejich pohledy mu oplácí stejnou mincí. Nikdo nic neví... Často je lepší nevědět.

„Pane asistente!“ osmělí se zoufalý pan Hlíza směrem k jednomu z nevrkých zřízenců. „Kdepak je Jitřenka, prosím? Dělán si o ni starosti!“

„Nestarejte se, dědo! Zbytečně si přiděláváte vrásky.“

„Ale...–!“

„Heleďte, já nic nevím. Jestli máte nějaký problém, počkejte si na svou hodinku a promluvte s doktorem. Ted' ale honem do sprchy, nebo bude zle!“

Po povinné sprše měla následovat povinná snídaneň. Leč pan Hlíza si umínil, že ani sousto nepozře, dokud v tom nebude mít jasno.

Protáhl se kolem plechového jídelního vozičku, jež zřízenec otráveně tlačil, a vytratil se za jeho zády. Zahnul do dlouhé, téměř neosvětlené chodby, kde pleskot jeho gumových papučí vytvářel nepříjemnou ozvěnu. Nehledě na veškeré místní řady a přísné stanovy, mířil přímo do doktorovy kanceláře. Prošel chodbou až k nejzazšímu konci, aniž si jej kdokoli všiml. Před dveřmi se na chvíli zastavil. Už už zvedal prst, že rázně zaklepe, ale tu uslyšev, jak za dveřmi doktor s kýmsi hovoří, v odvaze mírně povadl: *Nedělám chybu?! Nepřeháním to?! – Ale hrom do toho! Přehánět můžu dosyta, jsem přece BLÁZEN!!!*

Zaklepal sotva zřetelně a bez dalšího vzal za kliku. Kupodivu bylo odemčeno.

„Co to má znamenat, pane Hlízo?!“ vyhrkl doktor pohotově. Nezdál se jeho návštěvou ani tak překvapen, jako spíš rozzloben. Seděl za mohutným mahagonovým stolem a zpoza svého poněkud obstarožního a jen málo elegantního okuláru upíral na Hlízu pichlavé, vzteklé očko (druhé měl skleněné). Na židli stranou stolu, natočen čelem k doktorovi, a aniž se namáhal věnovat příchozímu jediný, byť třeba kosý pohled, seděl jakýsi nevýrazný muž v šedém kabátě.

„Nu! Mluvte! Neznáte snad stanovy?! A vůbec – já tu mám návštěvu! Cožpak nevidíte, že mám návštěvu?! Vypadněte! Ihned vypadněte!!!“

„Klid, doktore,“ řekl ten druhý; stále aniž se na Hlízu alespoň podíval. „Třeba jde o něco vážného...”

Hlíza si byl jist, že se s tím mužem dosud nikdy nesetkal. Přesto se mu zdál záhadně povědomý. Přinejmenším ten jeho hlas...—

„No tak mluvte!“ vyprskl doktor. „Když už jste tady... Ale nezdržujte to! Beztak na vás už volám zřízence!“ Zuřivě přitom tloukl svou malou pěstičkou do červeného tlačítka na kraji stolu.

„Promiňte, doktore,“ uklonil se Hlíza. „Ale dělám si veliké starosti o slečnu Jitřenku. Ona se včera nevrátila do svého pokoje a ani dnes ráno...—“

„Zabýváte se věcmi, do kterých vám nic není, pane Hlízo! Cožpak nemáte svých starostí dost?! Zbytečně si přitěžujete. Proboha, já vám snad budu muset zakázat návštěvy na dámském pokoji! Ach, já to snad budu muset zakázat vám všem!!! Já vám snad budu muset zamykat i přes den!!! Nikdo ať se ani nehne ze své postele!!! Každý ať se stará o sebe!!! Jak jinak vás mám uzdravit, sakra?! Vždyť vy mi to vůbec neulehčujete!!!“

„Odpusťte, ale já opravdu musím vědět, co se s ní stalo...”

„Odjela domů,“ vzdal se doktor. „Tak je to. Spokojen?!“

„Ale vždyť tam nechala svého plyšového lvíčka!“ protestoval Hlíza zoufale. „Modráška by ona nikdy neopustila!“ Za zády už slyšel zrychlené, hněvivé, dupavé kroky zřízenců.

„Tu hračku jí pošleme poštou,“ přikývl doktor. Jakkoli hodnověrně se snažil působit, panu Hlízovi neunikla všechna ta ironie deroucí se zpod falešné mimiky jeho vykrmené tváře.

„A to se s námi ani nerozloučila?!“ posmutněl Hlíza.

„Jak vidíte, nerozloučila,“ odfrkl doktor jízlivě.

Zezadu Hlízu uchopily silné ruce rozezlených zřízenců.

„Pro dnešek bez snídaně, bez oběda, bez večeře! A polepšete se, pane Hlízo! Poslední dobou jsou s vámi samé problémy. Nepopírám, že to může být tím, kterak se i vy blížíte ke zdárnému konci terapie; leč příjemné nám to tu nikomu není. Ovládejte se!“

A myslel-li doktor, že aspoň poukazem k blízkosti vyléčení pana Hlízu uchlácholí, mýlil se. Když jej zřízenci hrubě táhli na pokoj, myslel na jediné: *Jak by asi Jitřenku poslali domů?! Jak by ji poslali domů, když ona – chuděrka sirota – žádný domov nikdy neměla!!!*

Doktor je lhář.

5

„Říkáte pustina, milý pane Koprovkine?“

„Jo, jo, nějaká pustina, milej doktore. No jo, je to pustina. Pořádná pustina, to vám teda povídám. Nebo něco takovýho. Nic tu neroste a kolem dokola vidim akorát pořád to samý, doktore: holou planinu. Matně hnědou nebo šedou, jako když vyprahlou nebo co, popraskanou zem, a nikde nic. Kolem dokola – tisíce a milióny kilometrů – samý pusto...“

„Milióny kilometrů?! Achich ouvej! Hlavně zas nepřehánějte, prosím. A do těch dálek se radši nedívejte, nebo z toho zas budete mít závrať...“

„Je tu taky nějaká mlha, doktore. To je mi ňáký divný. Dyť předtim tu nebyla! Jo, jo, ta tu fakt nebyla.“

To bych přísahal... Kurník! Ta je ale hustá! Hýml, co to má bejt?!"

„Mlha? Popište ji..."

„Hernajz fagot! Jak mám asi popsat, mlhu, co?! Prostě mlha, no!"

„Nerozčilujte se a zkuste to..."

„Mlha, která vypadá jako mlha. Co vám ještě můžu říct, krucinál?!"

„Pssst, pssst, hlavně nekřičte! Nebo vám zas bude špatně... Takže je to úplně obyčejná mlha? Tvrdíte mi, že je to *úplně obyčejná* mlha, kterou můžete vidět kdykoli jindy a kdekoli jinde? Vážně *úplně obyčejná mlha*?!"

„Hej, doktore! Co to děláte? Vy mě děsíte! Neděste mě! Šmarjá, dyť vy máte pravdu! Doprdle, tohle nejní žádná vobyčejná mlha. To je kurva živá mlha nebo co! Ty vole, to mně kurva poser, je to vůbec mlha?!!"

„Nevyjadřujte se vulgárně nebo vám budu muset dát elektrický šok!"

„Táhněte do hajzlu s vaším šokem... Do píči, co to je za mlhu? Hovno, to snad ani nejní mlha."

[„Proč mu tohle trpíte?"

„Potřebujeme přece, aby se uvolnil. Čím více emocí, tím lépe. Ale nebojte se, on tak ostře pouze mluví, jinak je krotký jako beránek."]

„Ano, takže *živá* mlha. Což jsem tušil. Po pravdě řečeno, pane Koprovkine, tam, kde se právě nacházíte, je *všechno* živé."

„Jak to myslíte?"

„Jistě i ta vyprahlá zem, na které stojíte, svým způsobem *vnímá*, že na ní stojíte. A třeba, kdybyste dával pozor, zjistíte, že dokonce dýchá. Ano, jistě

pulzuje a dýchá. Možná tak pomalu, že to nelze postřehnout, ale je to tak. *Všechno všude* pulzuje a dýchá!"

[„Je moudré mu tohle prozrazovat?“

„Moudré?! Moudrost si nechte a hledíme pouze k tomu, co je účelné. – Myslím koneckonců, že čím více mu bude odhaleno na rovině pojmové, tím dále jej pak pustí i jeho imaginace. – Jakkoli se třeba jedná o neprokázanou hypotézu, proč na to nevsadit?!“

„Výtečně! Už vás nebudu rušit...“]

„Tedy pane Rasputine, ehm, chtěl jsem říci, pane Koprovkine; teď se rozhlédněte kolem ještě jednou a pořádně. Jsem si jist, že ta mlha nepřišla, aby vám cosi zahalila. Naopak jsem si jist – a věřte mému úsudku, neboť já jsem doktor! – že ona přišla, aby vám cosi *odhalila!*“

„U kundy svěcený, doktore, vy máte zas pravdu! Ta strašidelná mlha s sebou něco přitáhla. Nevím, jak to je možný, ale divím se tomu jak malej kluk a připadám si jako úplnej kokot, když to najednou vidím. No, dyť posuďte sám: předtim tu nebylo ani malinkatý hovno a teďka je tu celá nějaká zkurvená brána nebo co...“

„Brána?! Brána, pane Rasputine?!!“

[„Brána?! – !!! – Pánbůh zaplat’! Konečně!!!“]

„Jo, to teda jo. Brána jako kráva. Velká, jako když dřevěná, ale úplně začernalá a s tak masivní závorou z černýho kovu, že bych s ní nepohnul, ani kdybych se dočista podělal.“

„Zkuste to, pane Koprovkine! Zkuste to! Hlavně to zkuste!“

„Uj!!! – Ta je studená, až mě to spálilo!“

„Přetáhněte si rukávy přes dlaně a zkuste to znovu.“

„Hm, to už je lepší. Ale stejně, doktore; ta se ani nehne, svině jedna. To by chtělo partu chlapů, aby s ní pohli. Hele, kdybych tu byl s bráchama, tak ty by se do toho vopřeli, že by vám ji třeba i zbořili. Ba jo... To byste čuměl! Ale takhle sám, to je vo ničem. Zbytečná námaha...”

„Zkuste to! Ještě to zkuste!”

„Hýml, říkám vám, že...—”

„Zkuste to. Nic víc.”

„Dyt' já to doprdele zkouším furt. Ale sám to fakt nedám. Aspoň Ivana kdybych tu s sebou měl! Anebo mladýho Kolju! Hernajs, ve třech už bysme jí určitě dali! – Hm, ale je to divný, ne? Brána takhle vprostřed pustiny... A kolem žádná zeď. Prostě jenom ty blbý monstrózní vrata... Hele, tak proč bych tu závoru vlastně zvedal, ne? Můžu to přece normálně vobejít!”

[„Zastavte ho! Tím se nic nevyřeší; pouze riskujeme, že se celá vize zhroutí!”]

„Neobcházejte ji, pane Koprovkine! Hlavně ji neobcházejte! Jen pěkně stůjte tam, kde jste. – Stojíte? – Výborně. Pěkně si odpočiňte a pak znovu zkusíte nadzdvihnout závoru. Ano? Hlavně ji nespouštějte z očí!

„Tak jo... Když to říkáte... Vy jste tu ten chytřej.”

[„Nuže? Jaké z toho máte pocity, příteli?”]

„Velmi rozporuplné, doktore. Jsme tak blízko a přece tak daleko! Totéž jako již minulý měsíc u slečny Bědy: brána s masivní závorou. Avšak dokonce ani takový silák, jakým tenhle Rus bezesporu je, s ní nepohne. Příznávám, že si nevím rady.”

„Avšak nedostaneme-li se dál, váš klient nikdy nebude spokojen. Mám pravdu?”

„Bohužel je tomu tak. My se musíme dostat na druhou stranu! Za každou cenu!“]

„Pane Koprovkine. Teď se pořádně nadechněte a zkuste to ještě jednou. Pořádně zaberte!“

„Ach jo... Vy se fakt nevzdáváte, že jo, doktore? Ale když je to marný, tak je to marný... Sám s tím prostě nepohnu.“

„Zkoušíte to?“

„Zkouším, zkouším. Ale říkám vám to úplně jasně: musí nás bejt víc, páč jeden chlap to nedá, ani kdyby se posral až za ušima...“

[„Moment! Co to říkal?!“]

„Toho si nevšímejte; další nízká vulgarita...“

„Nikoli, ta mne netrápí – ale co říkal předtím... – Že jich musí být víc...“

„Co na tom? To přece povídal už prve.“

„Avšak tehdy jsem to nebral vážně.“

„Nyní snad berete?!“

„Doktore! Vždyť to je přesně ono!!! Musíme je k té bráně dostat všechny! Všechny najednou; všechny společně!!!“

„O čem to proboha mluvíte?“

„Skupinová hypnóza. Pro vás maličkost.“

„Ale...—“

„Všechny naladit na stejnou frekvenci...“

„Ale takhle jsme dosud nikdy nepostupovali!!!“

„Dosud toho nebylo zapotřebí...“

„Vždyť to je zhola neozkoušené! Příliš nebezpečné! Příliš nejisté! Příliš...—“

„Nutné, doktore. Příliš nutné. A já – jménem svého klienta – na tom trvám!“

„Jste blázen.“

„Možná. Ale to vy jste se holedbal, že není nic, co by dnes věda nesvedla. Nebo jste mluvil do větru? Je to snad vaším zvykem?! Slova – a nic za nimi?!“

„Propána, promluvme si o tom ještě! Zvažme to!“

„V tom nám jistě nic nebrání... Spíše naopak: nemluvit o tom by bylo velice nerozumné. Všechno dopodrobna promyslíme, všechno dopodrobna probereme. Leč... hned potom to vykonáme!“]

6

Pan Hlíza postává na chodbě v prvním patře léčebny. Tráví vydatný oběd, jenž do sebe nasoukal zcela mechanicky, bez větší chuti, beze všeho zájmu. Hlavu smutně skloněnou a ruce složené za zády, vyhlíží z okna. Zatímco se jeho nepřítomný pohled ztrácí kdesi v chmurných mokřadech daleko za tlustým sklem, jeho myšlenky patří Jitřence. A další věc mu vrtá hlavou: proč jej nakonec nakrmili, když to doktor výslovně zakázal? Snad doktorovi navzdory?! – Určitě ne! Nesmysl! A pan Hlíza tušil, odkud vítr vane: potřebují jej mít silného! Proto ta výživa.

Jen Bůh ví, o co tu skutečně jde. Ale i pan Hlíza už ví, o co tu právě *nejde*.

Prý léčba... To aby mohl brzy domů... Pche! Všechno lži! Vždyť od doby, co byl na toto zastrčené a vší civilizaci vzdálené místo přidělen, jeho noční můry se pouze zhoršily. Koneckonců vše, co s ním doktor prováděl, bylo očividně zaměřeno k tomu, aby jeho šílenou imaginaci rozvíjelo, nikoli potlačovalo. Co naplat, že mnohé ony snové bytosti, jakmile je oběma rukama

uchopil, kamsi zmizely, když každému takovému rádoby terapeutickému aktu předcházela dlouhá a namáhavá procedura, kdy všechny ony hrůzy k sobě musel zavolat, pokud ne dokonce taková, kdy se musel ponořit do samé jejich líhně! Věru zoufale neekonomický postup, když počty zrůd, jež přivolal, aniž se jich dotykem zbavil, dalece převyšovaly počet těch, s nimiž se mu to poštěstilo... A další a další pouze přicházely! – Ne, tímhle způsobem léčit opravdu nelze.

Pan Hlíza nebyl hloupý. Chápal, že má-li být terapie účinná, *musí* se sestoupit k samotným kořenům problému. Ale přesto mu bylo jasné, že to není, oč se jedná zde. Bohužel však jeho mysl – mučená neustále nejrozumnějšími bizarními běsi a smýkaná jimi ze strany na stranu – nebyla schopna uvidět problém ve všech jeho souvislostech. Hlava mu třestí; přijít věci na kloub je vskutku nad jeho síly. A k tomu ten strach o holčičku: ona hrozná mučivá nejistota a mimo ní ono ještě horší, ještě mučivější temné tušení...

„Nedáte si cigaretu?“

„Ech?! Aha. Ne, děkuji. Vždyť víte, že nekouřím, pane Jakůstko.“

„Děláte chybu. Ale to je vaše věc.“

Pan Jakůstka prudce srazil paty k sobě a postavil se vedle něho. Jeho dokonale statná a jako podle pravítka vzpřímená postava tvořila komický protipól postavičky Hlízově, poněkud nahrbené, poněkud skrčené, poněkud břichaté. Pan Jakůstka byl – jak všichni věděli, neboť při žádné příležitosti na to nezapomněl poukázat – významným vojákem. Tvrdil že plukovníkem. Málokdo mu to věřil. Ale kdo by se odvážil cokoli mu vymlouvat?

Vyfoukl velmi foremý a ukázněný obláček dýmu, načež s jakousi k němu se nehodící melancholií v hlase poznamenal: „Nikdo z nás se odsud nedostane, drahý pane Hlízo. Všichni tu shnijeme.“

Pan Hlíza se podivil těm poráženeckým slovům a pohlédl vzhůru. Plukovníkova tvář se však zdála stejně tvrdá jako kdy jindy.

„Víte, jak dlouho už tu jsem?“ pokračoval plukovník zíraje přitom upřeně před sebe – skrz okno do bledých blat; zšeřelých i vprostřed dne. „Ach ano, zdám se snad mladší; ale ta šed' na skráních nelže...“ Nevesele se ušklíbl. – „Zkrátka, jsem tu už od války. Ne že bych byl zrovna útlocitka, příteli, ale během vyhlazování jisté vesnice jsem se – řekněme – zhroutil. Stydím se za to, ale co se dá dělat. Prostě asi některá z těch ukrutností, co jsem tehdy spatřil – a jimž jsem byl dokonce po pravdě řečeno příčinou! – ve mně něco zanechala. Bude to znít blbě, ale řekl bych, že ve mně otevřela nějaký *okno* či co. Napřed jen nepatrný, malý okýnko. Trhlinku, řek bych. Trhlinku v dosud tak samozřejmém, spořádaném a smysluplném tkanivu světa. No, nebudu to protahovat, kamaráde, prostě se od té doby trhlinka natrhává pouze víc a víc a z malinkatého okýnka je okno, jímž ke mně brzo proleze snad Lucifer sám. Ha, ha... Ehm... No, ono to zas tak humorné není; však vy jistě víte, o čem mluvím, pane Hlízo. A dost možná že *především* vy! Ale ať je to jakkoli, zkrátka brzy po té blbě válce jsem se stal někým, kdo se hodí akorát do blázince. Anebo spíš: akorát *sem*.“

„Tady přece *je* blázinec,“ nadhodil Hlíza nepřesvědčivě.

Jakůstka se nevesele zasmál. „Pokud tomu věříte, pak vskutku alespoň jednoho blázna tu máme...”

„A kde bychom byli, když ne v blázinci?”

„V kleci pro pokusné myšky, kamaráde. Velmi pravděpodobně. Anebo ve zkumavce? Ano, dost možná že už jsme přímo ve zkumavce!”

Pan Hlíza neodpovídal.

„A nikdo netuší, že tu jsme,” pokračoval voják skřípaje zuby, „nikdo tam venku!”

„Já nevím, pane Jakůstko,” pokrčil Hlíza rameny. „Já venku vlastně nemám nikoho, kdo by se o mne mohl zajímat.”

„*Nikdo z nás* nemá venku nikoho takového... Zajímavé, nemyslíte?!”

„Ale přece paní Hrudková...—”

„Paní Hrudková žádná vnoučata nemá. Vymyslela si je. Vymyslela si je, aby tu nějak přežila. Chuděra, je tu ještě o fous déle než já! Tak silně chtěla věřit tomu, že na ni někdo čeká – že se odsud někdy dostane! –, až tomu skutečně uvěřila. Ona tomu zkrátka *potřebovala* věřit, pane Hlízo. A doktor, ten hmyzí skunk, ji v tom pouze podporuje. Nu, nedivil bych se, kdyby to byla přímo jeho práce: sugesce, příteli.”

„Proč mi tohle všechno najednou říkáte, pane plukovníku?” podivil se Hlíza a otočil se čelem k němu. „Jsem tu už takovou dobu a dosud jsme si vyměnili sotva pár zdvořilostí. Ale teď mi povídáte všechno tohle...!”

Rovněž pan Jakůstka upustil od sledování mokřad, aby se svým pevným a upřímným pohledem věnoval Hlízovi.

„Dříve bych vám to neřekl, poněvadž člověk si musí dávat setsakramentský pozor, komu co říká! Ale dnes u oběda jsem si všiml, jak se tváříte, pane Hlízo. A na tohle já mám náhodou kurva dobrej čuch! Tohle já prostě poznám...”

„A co?”

„Že jste ztratil důvěru v toho zmrda.” S těmi slovy vyfoukl obláček cigaretových zplodin nezvykle prudce a nespořádaně.

„Myslíte v doktora?”

„Samozřejmě!!! – Cožpak vy to vážně ještě nechápete?! Ten hajzl nás akorát využívá – ne, беру zpět – *zneužívá*! Nalhávejte si o tom, cokoli je vám libo, kamaráde, ale pravda je taková, že tady jsme pouhými jeho otroky. A pokud někdo zvenčí přece jen ví, jak to tu chodí, ujišťuji vás, že ten rozhodně není na naší straně.”

Pan Hlíza téměř neznatelně přikývl a vrátil se pohledem k oknu. Tahle pravda pro něho nebyla nová. Avšak tu poprvé byl nucen obcovat s ní tváří v tvář. Dosud s ní nakládal, jak se to dělává s ohyzdným zraněním: člověk si je zakryje, a ono pak tolik nebolí, ba zdá se často, že tam už ani není.

„Nepokusil jste se o útěk?” zeptal se velmi potichu.

„Párkrát, příteli. Ale je to zbytečné. Člověk si akorát přitíží. Či spíše, *doktor* mu přitíží.”

„Tomu nerozumím. Pokud bych měl tipovat, komu z nás se útěk může podařit, vy byste byl na prvním místě.” – Pan Hlíza nelhal: plukovník Jakůstka byl vskutku jakýmsi jeho vzorem, přinejmenším pokud jde o kvality, jež mu sluly heroickými.

„Za takové ocenění děkuji a vážím si toho. Opravdu ano. Ale co s tím, hm? – Všude jsou kamery, to přece

víte. A venku kromě toho ještě radar, zasraně citlivej radar. A elektrickejší plot... No, pokud se vám i ten podaří překonat, garantuji vám, že z věže vás střelí do zad dřív, než uběhnete pár metrů."

"Z věže?!" podivil se pan Hlíza.

"Z žádného nám přístupného okna ji nezahlednete," přikývl plukovník. "A k tomu je pár pravidelných hlídek na samotné naší střeše."

"Ale proč by nás tu drželi pod takovou ostrahou?! To nedává smysl!"

"Nevím. A doktora se neptejte, ten vám to taky nepoví..." uchechtl se.

"Doktor mi dnes lhal," prozradil Hlíza.

"Ohledně té dívky?"

"Ano."

"To jsem čekal."

"Jak to myslíte, pane plukovníku?"

"Nu, nerad to říkám, ale obávejte se klidně nejhoršího."

"Cože?! Co to...—?"

"Nejspíš už se nevrátí. Ostatně, není to poprvé, kdy někdo *odešel*..."

"Ale co mám dělat?! Co s tím mám dělat?!!"

"Myslíte, že s tím *můžete* něco dělat? – Hlavně klid."

"Ještě zrána jsem uvažoval o hladovce," rozpřádal Hlíza. "Že bych nejedl, dokud mi neřeknou pravdu. Avšak potom mně to došlo: nanejvýš by mne spoutali a napojili na kapačky."

"Rád vidím, že to chápete, pane Hlízo," přikývl plukovník. "Naše postoje ani jakékoli naše protesty nejsou podstatné. Zde se cení pouze naše schopnosti. A

oni udělají všechno, aby je z nás ždímalí, co jen to půjde.“

„Schopnosti?!“

„Nedělejte, že jste si toho nevšiml. Cožpak jste slepý?! Nevidíte, že čím každý z nás trpí, je dvojznačné? Prokletí, avšak i požehnání – slabost, ale i – a to možná především – *síla*! – A já jsem si jist, že z toho doktor nějakým způsobem těží!“

Pan Hlíza náhle zavravoral. „Odpust’te, pane Jakůstko, ale točí se mi hlava. Musím si vzít prášky. Musím si jít lehnout. Ach, už jsou zase tady! Božítku! Prosím, opřu se o vás, ano? Děkuji. Děkuji moc...“

„Pojd’te pomalu, zavedu vás k lůžku,“ uvolil se beze všeho pan Jakůstka. „Pane asistente,“ zavolal pak směrem k přitěvřeným dveřím, kolem nichž procházeli. „Léky pro pana Hlízu, prosím!“

Než se zřízenec v bílém plášti ráčil vybelhat a pospíšet k nim, stačil Jakůstka Hlízovi pošeptat: „Zítra touhle dobou sem zas přijd’te, pane Hlízo. Něco vám ukážu. Ačkoli líbit se vám to rozhodně nebude.“

7

Další odpolední terapie se toho dne nekonaly – po sezení s Koprovkinem byla bezodkladně svolána porada. Útulný zasedací sálek v pacientům nepřístupné části ústavu hostí šestici odborníků, jádro zdejšího výzkumného týmu. Doktor bodře rozlévá říznou whisky, aby se atmosféra trochu uvolnila. Leč ono gesto vyznívá poněkud toporně a muž v šedém kabátě mu to svým pohrdavým pohledem neváhá dát dostatečně najevo.

Sešli se ve vážné věci – tahle schůzka přece *není* neformální! Snad je doktor nervózní, pomyslí si muž. Přesto mu žádné výstřelky nehodlal trpět: „Posad'te se již, drahý doktore. Prosím! Ať to můžeme řádně probrat.“

„Nebud'te nevrlý, příteli. A dopřejte mi pár doušků na kuráž. Víte přece, že já se s vaším návrhem příliš neztotožňuji. – No, no, vždyť už sedím! Snad se tolik nestalo...“

„O co jde?!“ zeptal se bez obalu inženýr Hroznyj, pán středního věku a velmi praktického vzezření.

„Rovnou k věci. Tak to má být!“ přikývl doktor. „Nuže, kolega vám to vše vypoví.“ S čímž pokynul onomu člověku v kabátě, jindy také nazývanému Soukromník. Soukromník učinil, k čemu byl vybídnut, a v slabých pěti minutách dokonale shrnul podstatu věci.

Když domluvil, rozhostilo se ticho. Doktor si pečlivě prohlížel tváře přítomných. Mohl-li však soudit, pak ostatní – snad až na mladého profesora Kůrku – nebyli Soukromníkovým projevem zvlášť zaraženi. Patrně pouze promýšleli technické detaily a nejlepší možné způsoby realizace, přičemž eventuální důsledky celého toho šílenství jim vůbec nepřišly na mysl. Typické, pomyslel si doktor; typicky inženýrský přístup! A třebaže věděl, kterak je pro zdar celé věci tento odtažitý a chladně kalkulující přístup nejlepším z možných, přece jej zamrazilo až do morku kostí. *Vždycky jsem byl svině*, přiznal si doktor, *nikdy však necita!* A myslel, že to jej neskonale šlechtí.

„No dobrá,“ ozval se konečně inženýr Brandenburg. „Technicky proveditelné to je. Centrálním bio-oscilátorem lze ladit bezpočet medií na stejnou

frekvenci, stačí je připojit paralelně. Žádný problém; alespoň teoreticky. Snad jen, že to ještě nebylo testováno."

"Výborně, milý kolego," ozval se naproti sedící profesor Kůrka, ztepilý třicátník širokých tváří a vášnivých očí. „Testovat můžeme do aleluja. Avšak máme jen jeden jistič. Dokud nebude jeden pro každého z připojených, je něco takového velmi nebezpečné."

"Aha. Nebezpečné *pro koho?*" ušklíbl se Brandenburg.

"Zbytečná otázka. Pochopitelně pro ty z připojených, kteří jistěni nejsou..."

"V tom to ovšem tkví!" usmál se Brandenburg. „Nám nic nehrozí. A chce-li doktor obětovat své králíčky, záleží to na něm."

Kůrka se zamračil: „Navrhuji počkat s pokusem do doby, než bude moci být připraven dostatek jističů."

"Tolik času nemáme," odvětil suše Soukromník.

"Bohužel ani tolik peněz," povzdechl si doktor a vyčítavým pohledem probodl Soukromníka.

"Pak je tu ještě přinejmenším teoretická možnost zapojit media sériově," rozváděl Hroznyj, „čímž by jediný jistič vystačil pro všechny. Případná špička pak shodí celou řadu. Tehdy ovšem vyvstává problém s frekvenčním laděním..."

"Jistě," přidal se Brandenburg, „nehledě navíc k tomu, že shoení celé řady v případě ohrožení jediného článku je co do hospodárnosti poněkud diskutabilní a pro zdar celé záležitosti krajně nevýhodné. Řetěz je kujónská věc, kolego: vždy jen tolik silný jako jeho nejslabší článek!"

„Ne, ne, pánové, sériové zapojení nepřichází v úvahu,“ pravil inženýr Lípa, nejmladší ze zúčastněných, přece však odborník na slovo vzatý, nadmíru schopný a velice respektovaný. Mluvil málo, za to však pádně. Neobtěžoval se ani vysvětlit, jaký problém v probírané věci spatřuje. Pro něho to bylo jasné jako facka a ostatní, třebaže si vyměnili pár nepřiliš chápavých pohledů, nakonec bez řečí přikývli.

„Tedy zbývá, že k jističi připojíme pouze jediného?“ ujišťoval se doktor.

„Přesně tak,“ odtušil Lípa.

„Avšak koho? Chcete snad losovat?!“ nadhodil nesouhlasně profesor Kůrka.

„Nikoli, profesore! To určitě ne. Čím méně náhody do našeho podniku vpustíme, tím lépe. Ostatně, myslím, že takto lze říci o vůbec *každém* podniku.“

„Tedy vyberete nejcennějšího z našich médií? Toho, jehož ztráta by nejvíc zbolela?“ ptal se Hroznyj. „Kdo jím má být? Už jste to zvažoval, doktore?“

„Netřeba nic sáhodlouze zvažovat. Jednoznačně musíme zajistit Hlízu. Ten je naším zdaleka nejмocnějším mediem. Vždyť jeho aura indukuje zásvětní běsy i za bdělého stavu! Pan Hlíza je dokonalým magnetem a současně generátorem nejpozoruhodnějších astrálních útvarů. Jiného takového zkrátka nemáme...“

„Souhlasím, že jeho parapsychologické nadání je nade vší pochybnost,“ pravil Soukromník. „Avšak k bráně se nedostal. To se, jak víte, podařilo pouze tomu vousatému Rusovi a nedávno předtím mladé Bédě.“

„Přiznejme si ovšem, že pana Hlízu jsme k bráně nijak zvlášť systematicky *nevedli*, přáteli. U něho se

přece od začátku soustředíme spíše na odchyt. Vždyť je-li tak skvělým akumulátorem nejpodivuhodnějších a nejrozmanitějších astrálních bytostí, bylo by zbytečné – ne-li přímo protismyslné – používat jej k tomu, aby pro nás vynášel nejtemnější Pustinu. Ale vedle toho: vzpomeňte, že už podvakrát ustál strážkyni prahu! To nic neznamena?

„Sakra, máte pravdu; na to jsem nepomyslel! Práh má mnoho různých podob...”

„Takže jistič se připne Hlízovi?” zeptal se s věcností sobě vlastní inženýr Hroznyj.

„Se žádnou kolizí se sice nepočítá,” pokrčil doktor rameny, „ale pro jistotu to udělejme. Kdyby k něčemu došlo, je nejlépe pojistit si právě jeho. Jak jsem již naznačil, je pro nás velmi cenný.”

„Připomínám nicméně, milý doktore,” ozval se zas Soukromník, „že přinejmenším jednou se i ten váš důmyslný jistič ukázal jako zcela neúčinný. Však to sám jistě máte v čerstvé paměti...”

„Narážíte na tu dívku?”

„Přirozeně.”

„Dobrá, tu jsme ztratili a jistič nepomohl. Ale to byl zvláštní případ. Přístroj nemohl sepnout, neboť indikátory mlčely a pojistka nedostala potřebný impuls. To děvče se zkrátka setkalo s něčím, na co naše zařízení nebyla připravena.”

„Zajímavé... A přitom jste ještě včera tvrdil opak: že prý na nic nepředvídaného narazit nelze. Jak to tedy mám chápat nyní? Nyní již věříte, že tam cosi takového vskutku bylo? Nyní už věříte, že je něco takového *možné*? Snad nás to tedy může potkat znovu? Přestáváte snad věřit ve vlastní všemohoucnost?

Opravdu ztrácíte víru?! – Ach, to nedělejte! Jenom to ne! To se může člověku šeredně vymstít. – Ale dobrá, nehádejme se...”

„Nyní prosím proberme požadovanou velikost a odolnost lapací kóje,” navrhl Brandenburg. „Co že má za tou branou být? A jak to bude mocné? – Řekl jste *primordiální chthonická entita nazývaná Zmar*. Ale co si pod tím vlastně máme představit? A vůbec: jste si jist, že *víte*, co si pod tím máme představit?”

„Vím to zcela přesně. Jedná se o archetypálního démona zodpovědného za nejrůznější zhoubné jevy, jež lidstvo od věků postihují,” vysvětloval Soukromník. „Jejich výčet si odpustím. Stejně tak si odpustím šířit se o formě, v níž se Zmar nejčastěji zjevuje. Jedno ani druhé pro nás není podstatné. Podstatné je pouze kvantum jeho astrální moci, či jak vy říkáte, jeho *fluidická mohutnost*. A ta je, přátelé, zcela přesně změřena. Přičemž vám ručím za to, že onu informaci mám z naprosto důvěryhodných zdrojů. Avšak kdyby přece jen z jakéhokoli důvodu nemělo vše vyjít podle očekávání – musí se totiž počítat například i s drobnými energetickými odchylkami, které v astrálu indukují sami pronikající –, tedy, kdyby náhodou k něčemu nepředvídanému mělo dojít, chci mít pod kontrolou vybíjecí panel, jímž veškeré přebytečné astrální světlo vybijeme a zmíněný astrální útvar zregulujeme a zredukujeme tak, aby se vešel do potřebných mantinelů. Jak víte, regulační síto je zcela a bez výjimky funkční. Skrz onu důmyslnou soustavu z magnetizovaných železných hrotů neprojde nic, co bychom sami nevpuštěli. A konečně: ani automatický omezovač a systém

reduktorů na vstupu kóje nedovolí, aby do ní proniklo cokoli, co by ji mohlo následně prolomit.“

„Hádám, že kóji je v tomto případě nutno přistavit co největší,“ poznamenal Hroznyj.

To Soukromníka pobavilo. „Samo sebou, pane inženýre,“ zasmál se. „Jakkoli je pravda, že nám nic nehrozí, přece jen: pulce tentokrát opravdu chytat nebudeme... Ha, ha...“

Málokdo ovšem jeho žert ocenil.

Na to profesor Kůrka pravil: „Jestli tomu správně rozumím, milý příteli, pak tedy váš klient...—“ S tím slovem sebou doktor znatelně trhl: onen jejich jediný neoficiální sponzor, anonymní multimiliardář schovávající se za prosté označení „klient“, jehož zplnomocněncem je právě Soukromník, byl sice veřejným tajemstvím, přesto však stále *tajemstvím*. „Promiňte, doktore,“ přerušil svůj dotaz Kůrka, všimnuv si těch strašných rozpaků, „ale myslím, že mezi sebou nemusíme nic skrývat. Ven samozřejmě nevynesu ani slovíčko, zde si však nehrajme na slepou bábu, prosím. – Děkuji. – Ehm, abych ale pokračoval; tedy, jestli to chápu správně, příteli, pak váš klient už od začátku usiluje o lapení tohoto jakéhosi démona, aby jej dostal pod lidskou kontrolu a skrze to napříště uchránil svět oněch hrůz, jimž byl tento, jak vy říkáte, Zmar synchronní příčinou.“

„Tak nějak,“ přisvědčil Soukromník, „ano, vskutku zhruba takhle to lze říci.“

Kůrka udiveně zakroutil hlavou: „Kdybych tu poukázal na možnost zneužití něčeho takového, jistě bych vás jen urážel. Věřím ostatně, že vás vedou vskutku jen ty nejšlechetnější úmysly, neboť nikdo bez jistoty, že dělá správnou věc s dalekosáhlým

nadosobním významem – díky čemuž je na jeho straně sám Bůh –, by se na takový podnik neodvážil ani pomyslet, natožpak jej realizovat.“

„Zmar skončí ve *vašich* kójích, pánové!“ rozezlil se Soukromník a šlehal kolem sebe krajně dotčenými pohledy. „Nikoli v mých! To pouze *pro vás* a pro tu vaši zkurvenou vládu můj klient obětuje tolik peněz a úsilí!!! Pro vás a pro celé to zkurvené lidstvo! A vy byste se snad odvážili jej ještě podezřívát, že...”

„Problém je, že i vláda může takovou sílu zneužít,“ poznamenal Kůrka prostě.

„Vláda může zneužít *kterýkoli* z poznatků, jež našimi výzkumy získáváme,“ upozornil Brandenburg. „Na to nám však nepřísluší hledět. Bud’me vděční, že nám byly naše náročné výzkumy umožněny a nemíchejme se do toho, do čeho nám nic není! Jsme přece vědci; nikoli světci, kolego Kůrko. Vydobudeme a vynajdeme mnoho užitečného pro lidstvo, ale jak ono s tím naloží, to záleží jen na něm.“

„Váš přístup nesdílím,“ odfrkl Kůrka. „Podle mne je vědec zodpovědný za vše, co vydá do nehodných rukou...”

Soukromník mezitím nabyl svého obvyklého ledového klidu. „Vůle mého klienta je taková,“ řekl, „aby démon byl ihned po polapení zmražen tekutým dusíkem, a to až do bodu, kdy jej snadno roztříštíme třeba i úderem slepecké hole. Což by můj klient udělal s největší radostí osobně. Avšak poněvadž se v takto podstatných věcech musíme řídit stanovami vašeho *oficiálního* – třebaže poněkud nepružného a nepříliš štědrého – mecenáše, tedy vlády, nebude to tak lehké, a má-li být Zmar přece jen zabit, bude snad ještě muset

před soud." Tomu jemnému vtípku se Soukromník sám zasmál. „Obhájce by měl věru těžkou práci! Ha, ha!“

„Naopak myslím, že lehkou,“ poznamenal Kůrka jízlivě. „Chyběly by totiž důkazy. Princip synchronicity, jak jste asi zapomněl vzít na vědomí, není dosud za jeden z modů kauzality plně uznán.“

„Dobrá, nechme tedy žertů,“ zamračil se zas Soukromník, „a povězte na rovinu: O co vám vlastně jde? Co byste chtěl? Máme snad od toho upustit?! Nechtěl byste ještě třeba z vlastní vůle pozastavit *celý* tento výzkum? Uvědomujete si vůbec, kolik miliard tu již bylo utopeno?! Aha, už je mi to jasné: vy byste chtěl o celé věci ještě třeba *hlasovat*! Ha, ha, ha... Pane profesore, tady ovšem nejsme na dětském táboře!“

„To mi rozhodně neuniklo, příteli,“ ušklíbl se Kůrka a konečně se obrátil na doktora, který po čas celého jejich poněkud ostrého hovoru stihl několikrát dolít a zase vyprázdnit svou sklenku.

„Doktore,“ řekl Kůrka, „nehodlám žádným způsobem protestovat a stát komukoli v cestě. Pouze žádám, abych na den, kdy onen kontroverzní pokus hodláte provést, dostal volno. Připomínám vám, že mým zaměstnavatelem je vláda, a nikoli anonymní pan X či Y, ať už je to ve skutečnosti kdokoli. Necítím se povolán k tomu, abych se zrovna této věci účastnil, a po pravdě řečeno, žádnou účast na ní mít nechci.“

Doktorova odpověď Kůrku příjemně překvapila: „Inu, profesore, já vaše obavy chápu... A snad je dokonce sám do jisté míry sdílím. Nicméně poněvadž velmi jasně a zřetelně nahlížím, že v posledku nemají racionální základ, nýbrž plynou toliko z jakési člověku vrozené ustrašenosti, která jím ihned ze všech sil třese,

jakmile slyší sebemenší zmínku o d'áblu či démonu, nehodlám těmto obavám ani v nejmenším povolovat. Vám v tom ovšem bránit nemohu. Chcete-li jim podlehnout, ať je po vašem. Volno samozřejmě dostanete. Dnes si odslužte svou pravidelnou noční a od zítřejšího rána do konce týdne máte padla. Souhlasíte? Doufám jen, že pojedete-li pryč, můžeme se jako vždy plně spolehnout na vaši diskrétnost. Jistě nezapomínáte, že prozradit *cokoli* z našich výzkumů komukoli venku se trestá jako velezrada."

„Uráží mne, že mi to vůbec připomínáte!"

„Potěšení je na mé straně!" pokývl doktor a kromě své sklenky dolil i sklenku Kůrkovu. Ten, ačkoli se mírně zasmušil, přece si nakonec s doktorem přitůkl. „Na zdar výzkumu!"

„Na zdar...!"

8

Prášky panu Hlízovi mnoho nepomohly. Zrůdy, co se jej chopily po znepokojivém rozhovoru s panem Jakůstkou, ne a ne odejít. Trýznily jej do samé půlnoci. Teprve tehdy se mu konečně podařilo usnout.

Kvílení pitvorných oblud přehlušila čarokrásná melodie a panoptikum bludných tváří záhy ustoupilo pohádkové scénérii křišťálových jezírek, vodopádů, vodotrysků a zurčivých kaskád, hlubokých tůní a bublajících pramenů. Pískovcové chodníčky, bizarně propletené do mnohaúrovňového labyrintu prováděly udiveného pana Hlízu třpytivým světem, kde se mnohdy stávalo, že masivní proud vody – nedržen ničím než

jakousi vlastní vnitřní silou – vytvořil nad jeho hlavou oblouk připomínající zhmotnělou duhu. Stane se dokonce, že pan Hlíza prochází celým tunelem tvořeným z hučících vod. Sférická hudba však ani tehdy nepolevuje – ba naopak; a on se nechává vést jejími záhadně naléhavými tóny. Melodie mu ukazuje cestu zázračným světem – horkým a zároveň příjemně chladivým, závratným a přece ne děsivým. Proudby vod nabývají stále šílenějších a neuvěřitelnějších tvarů – tu jsou celé gigantické spirály tvořené masou pěnivé modři a tam zas mohutné sochy neznámých vznešených héroů vystavěné ze skotačivých vln. Každým pohledem patří do neskutečných dálav a nevychází z údivu. Zurčivý kraj postrádá horizonty. Jeho oko – a vůbec: má tu s sebou jakékoli hrubé lidské *oko*? – nenachází v dálkách nic neproniknutelného, nic titěrného, nic skrytého. Vše je průhledné, vše hraje veselými, zářivými barvami. Tu se z lůna vod rodí prapodivné spletené kvítí, tu vážka s pavím ocasem, tam samotná souhvězdí... a prostor se rozevívá do všech stran: zde chybí nahoře i dole, vlevo i vpravo. Přesto pan Hlíza necítí závrať. Chudák pán, dosud tak smuten, a náhle naplněn nepochopitelnou, téměř hmatatelnou radostí. Bojí se jen, aby se nezhmotnila docela, nevyskočila pak z něho a neutekla mu po jednom z miriád chodníčků, jež se táhnou do všech směrů i úhlů a po nichž by se byl mohl pustit kamkoli, neboť nehrozí, že by odněkud spadl či někam nedokázal vylézt – vždyť zde jedinou gravitací jest ona stále tak proměnlivá, živoucí melodie...

Melodie však po jisté době dosáhne vrcholu, hlasitost je téměř k nevydržení, vody se chvějí a hrozí, že se celá symetrie snového světa zhroutí. Pan Hlíza si

zacpává uši a poprvé jej tu jímá cosi jako strach. Náhle všechno utichá. Pan Hlíza zvedá svůj pohled vstříc majestátní bytosti, jež vystoupila ze zářivé duhové hradby, a tu lépe poznává svůj domnělý strach: zbožné chvění, jež znával snad dobře v letech chlapeckých, na něž však od té doby nikdy nevzpomněl. Až dosud...

Na široké galerii nedaleko před ním se usadil obrovský lev. Jeho hřívá divoce hraje všemi barvami, zatímco ušlechtilá svalnatá hrud' a veliké packy jsou pokojně modré. Nejvýraznější z celého jeho vznešeného vzezření je jistě tvář. Věru lví, a tedy věru zvířecí, a přece s dokonalou mimikou a kromobyčejně vědoucíma, třebaže snad i maličko potouchlýma očima.

Lev se vřele usměje a Hlízovo prvotní chvění střídá pocit absolutního smíření a klidu. Tu se zas pomalu začíná rozehrávat ona čarokrásná melodie. Potichu a jakoby nesměle.

„Já tě znám!“ uvědomil si náhle Hlíza a k jeho překvapení myšlenka ihned plodí slova.

„Jistěže mne znáš,“ nepřestává se usmívat lev. Hlas nemá příliš zvláštní, dosti hluboký, ne však nelidský.

„A kde je Jitřenka?“ vyhrkl Hlíza jako o překot. „Víš o ní něco?! Řekni mi to, prosím!“

„Bud' bez obav, můj milý malý příteli,“ mrkl na něho lev, „spapal jsem ji.“

„Spapal?!“

„Jistě. Spolkl jsem ji celou; úplně celičkou! – Tu a tam to dělávám... Zalíbí-li se mi někdo, chlamstnu, polknu, škytnu a je to...”

Pan Hlíza niterně věděl, že by se měl radovat – jakkoli děsivě zněla Modráskova slova, cítil až do morku kostí, že jejich skutečný význam přesahuje jakékoli

dobro, v něž by sám mohl pro svou malou kamarádku doufat. I přesto se o něj pokoušela jistá melancholie. „Takže ji už nikdy neuvidím?“

„To je velmi pravděpodobné,“ přikývl lev.

Napřed měl citlivý pan Hlíza slzy na krajíčku. Pak se ale zmužil, sklopil hlavu a tichým, vděčným hlasem řekl: „Děkuji. Děkuji moc.“

„Za co?“

„Že jsi mi o ní přišel povědět...“

„Ach tak. Ale to nic, to je maličkost.“

„Možná ano, ale pro mne to znamená mnoho.“

„Rád jsem pomohl,“ usmál se zas Modrásek. „Mohu posloužit ještě jinak?“

„Se mnou si nedělej starosti,“ mávne rukou Hlíza. „Máš-li tu moc, pomoz raději těm, kteří to potřebují víc než já. – Ano, kéž bys to udělal! *Prosím* tě o to!“

„Já ale nepomáhám potřebným,“ zakřenil se téměř uraženě, odhaliv přitom dvě řady hrozivých bělostných tesáků. „Já pomáhám pouze *dobrým*.“

„A kteří jsou dobří, Modrásku?“ zeptal se pan Hlíza bezelstně.

„Ti, kterým pomáhám,“ odpověděl on tónem, jako by se to rozumělo samo sebou. A jakkoli možná ano, přesto nebyl Hlíza s odpovědí spokojen. Než však stačil cokoli namítnout, lev ho zarazil – v obranném gestu zdvihnuv velikánskou drápatou packu, pravil: „Dobrá, dobrá. Když si to přeješ, uvidím, co se dá dělat. Ale není to jen tak. I já se musím řídit jistými pravidly, víš? Jinak si mě najdou ty mršky a pořádně mi vypráší kožich... Brrr!“

„Mršky?“

„Erynie – sudice. Kdo jiný?! – Cožpak ty je neznáš? Ach, tak za to buď tuze rád! Tyhle holky čertovský, ty jednomu umí nařezat, to ti teda povídám.“

„Jenom to? Nic víc?“

„Heleď, víš vůbec jaký to je, když ti někdo vypráší kožich?!“ pohoršil se Lev.

„Nepříjemné?“ navrhl Hlíza.

„Jo, přesně tak. Je to nepříjemný a já to nemám rád...“

„To se ti nedivím...“

„Opravdu ne? Nelžeš? – Abych řekl pravdu, ve skutečnosti vypadáš *dost* udiveně.“

„Víš, kdybych obrovské lvy s duhovou hřívou vídal častěji, možná bych si zvykl...“

Modrásek však, než aby na decentní žert odpověděl aspoň decentním pousmáním, jak by se snad slušelo, pokývá místo toho svou královskou hlavou a rozvážně řekne: „Ty jsi obzvláště smutný chlapík, kamaráde. Rád bych tě rozveselil. Zazpívej nějakou pěknou a já ti zatančím.“

Pan Hlíza se po dlouhém čase zas od srdce rozesmál. Majestátní lví král byl ještě poťouchlejší, než se zprvu zdálo.

A kdo by v tu chvíli ve světle pozvolna zacházejícího měsíce popatřil do tváře spícího pana Hlízy, viděl by ji tak spokojenou a šťastnou, jakou se zdála naposledy za časů jeho útlého dětství.

Zatímco Modrásek bavil pana Hlízu nejrůznějšími šprýmovnými kousky, unavený profesor Kůrka odpočítával dlouhé minuty do konce své noční směny. Ta jako obvykle spočívala v pečlivém rozboru a třídění nejrůznějších biologických vzorků – mnohé struktury byly až k zbláznění podivné, a práce ho tudíž často naplňovala krajním vzrušením z odhalování neznáma. Leč té noci jej těšila mnohem méně. Nemohl se soustředit a cítil se obzvláště unaven. Přičítal svůj zemdlený stav whisky, kterou společně s doktorem vypili. Snad jelikož si chtěl doktora po svém výbojnějším výstupu trochu udobřit, připil si s ním vícekrát, než by to byl udělal kdykoli jindy. Samozřejmě, zpočátku pití člověku přidá. Tehdy má energie, až by plakal nebo skákal. Profesor Kůrka nicméně věděl, že tohle je energie *na dluh*: celá ta jarost, kterou alkohol přináší, se musí někde *vzít*. A on patrně právě prožívá ten neradostný čas, odkud byla vykradena tentokrát. Ruce se mu třesou; sice mírně – tak mírně, jako jiným zcela běžně –, avšak pro jeho práci je to příliš.

Odsunul se od pitevního stolku, na němž spočívalo částečně preparované torzo jakéhosi neidentifikovatelného živočicha, vstal a protáhl se. V jeho dlouhých zádech mu povážlivě zapraskalo a Kůrka vzdychl: *To věčné hrbení nad stolem mi nedělá dobře – pomyslí hořce – možná jsem měl vážně zůstat u sportu, jak chtěl otec*. Jindy by jej něco takového ani nenapadlo – vědu přece tolik miloval! –, ale poslední dobou si tento bývalý špičkový biatlonista nebyl svou volbou tolik jist. Výtky, které zvečera před svými kolegy tak bez obalu vyslovil, nevyšly ostatně jen tak z ničeho: ony byly pouze květem mnohem širšího podhoubí, na něž se v jeho nitru

sbíralo už delší dobu. Zvláště profesora štvalo, že v posledních týdnech se Soukromník v ústavu jaksi zabydlil. Dokud se ukazoval velmi zřídka, aby jen tu a tam dohlédl, je-li s penězi jeho příkazce nakládáno dle jeho svrchované vůle, dalo se nad tím přimhouřit oko. Ale jakmile začal osobně – a velmi aktivně! – asistovat při samotných doktorových sezeních s médii, ve vnímavém profesoru Kůrkovi postupně narůstalo neblahé tušení. A třebaže nikdy neměl z onoho člověka dobrý pocit, v posledních několika dnech veškeré tušení docela kulminovalo.

Nu, možná jsem jen přepracovaný, řekl si pak. Třeba mi těch pár dní volna prospěje a pak uvidím zas všechno jinak.

Nebyl ovšem tak hloupý, aby mu ono ubohé sebechlácholení dokázalo zvednout náladu. Bohužel nejspíš právě přichází doba prozření, jež s neoblomnou nutností střídá každý prvotní nadšený a nadšením zaslepený stav. Možná tohle nebylo jen Soukromníkem – možná že Kůrku už zrazovalo *to všechno*. – Jistě, dotýkají se tu úžasných věcí! Ale s jakými možnými důsledky? A za jakou cenu?! Onen exaktní a zcela nezúčastněný přístup, jenž i Kůrka zprvu považoval za jediný správný a ještě by byl sám litoval, že jej není – na rozdíl od svých kolegů – beze zbytku schopen, se mu poslední dobou ukazoval z odvrácené strany. Patrně proto, že na něj konečně začínal pohlížet jakožto *člověk* a nikoli jako tupý nástroj jakési abstraktní a zpola vylhané vyšší instance, totiž absolutní vědy. Posledním hřebíčkem do rakve jeho původní nadšené naivity byla pak smrt té dívky. Jistěže něco takového se nestalo poprvé. Poprvé byl však Kůrka plně při smyslech, když

se o celém incidentu hovořilo. Ač jindy ona chladná a docela odlidštěná vyjádření na adresu „ztracených médií, kterých je docela škoda“ přecházel bez jakéhokoli významnějšího hnutí myslí, tentokrát se mu to nepodařilo.

Zemdeně odkráčel k přístěnku v rohu místnosti, natočil vodu do varné konvice, postavil ji do držáku a zapnul. Zatímco se voda vařila, kritickým okem měřil skleničku téměř do samé své půle plnou sedlého kávového lógru. Jako už třikrát té noci, ani tentokrát ji nevypláchl. Pouze přisypal trochu kávy. Zalévaje pak onu bahenní černotu horkou vodou ze syčící konvice a nepřítomně sleduje, jak se z ní kouří, pokračoval ve svých neradostných úvahách. *Nejhorší ze všeho na tom je, říkal si, že není cesty zpět.* Snad existují rozjeté vlaky, z nichž lze s trochou námahy vyskočit; profesor byl nicméně stoprocentně přesvědčen, že se neveze na jednom z nich. Celý jejich projekt je věcí nejprísnějšího utajení a za žádnou cenu nebude vláda riskovat, že jej kdosi zradí veřejnosti. *Kdybych byl paranoidní, přemítal Kůrka, řekl bych dokonce, že svým včerejším vystoupením jsem si ortel již podepsal.* Věděl přece, že v záležitostech tak vážných, jako je tato, se podezření prakticky rovná usvědčení. Chránilo jej snad jen, že neprotestoval proti výzkumu jako takovému, nýbrž čistě proti příliš extrémním snahám jejich vnějšího mecenáše – o němž ovšem zas naopak vláda neměla nic vědět. *Ale není to pro mne pak ještě horší? Nedostal jsem se tak mezi dvě ostří?! – Bud' se jejich ramena zapřou proti sobě a vzájemně se zadrží, anebo naopak: čistě se minou a jako nůžky mne rozstříhnou.*

Zlehka usrkl a zakřenil se. Málo sladké! Přisunul si cukřenku a celou nepříjemnost ihned rozřešil. *Ach, kéž by vše šlo vyřešit tak lehko!*

Podíval se na nástěnné hodiny a rozhodl se, že pro dnešek bude lépe výzkumu zanechat. Opatrně sbalil vzorky a náležitě je uložil do speciální chladničky. Dokonale vydezinfikoval veškeré nástroje a konečně odepnul od stolu precizní vysokootáčkovou vrtačku, již užíval k provrtávání obzvláště pevného krunýře zkoumaného objektu.

Dopil svou kávu, neumytý hrnek ledabyle postavil na kredenc a sňal si plášť. Pro dnešek dost. Ihned zamíří k autu. Neposnídá tu, ba ani si před dlouhou cestou neodpočine. Snad později. Později, jakmile vypadne dost daleko ze zajetí těch tlustých šedých zdí!

Jímal jej až klaustrofobicky tísnivý pocit. Náhle se tu cítí jako vězeň a potřebuje si co nejrychleji dokázat, že skutečnost se má jinak.

Jeho starý dobrý Lincoln spolehlivě chytí a rozkošnický brumlaje, již jej veze k bráně s vysokým plotem. Ten třebaže vypadá velmi uboze a chabě, Kůrka ví, že to je jen na oko, aby eventuálně nebudil přehnanou pozornost, kdy ve skutečnosti je celý plot pod vysokým napětím.

Znuděně působící – avšak i to jistě jen pro oko! – voják u brány zkontroloval Kůrkovu propustku, kterou mu on podal staženým okýnkem. Už už se zdálo, že mávne, aby jej pustili, když tu se jeho obočí nad papírem významně zkrabatí. „Moment, prosím,“ omluvil se Kůrkovi a zmizel uvnitř úzké věže. Kůrka poslušně vyčkává a na kožené sedačce se vydatně potí.

Mám já tohle zapotřebí? – Plísni se. – Měl jsem zůstat u toho biatlonu! Jistě měl! Taková nevinná činnost! – Otec měl pravdu! Chudák nebožtík tatínek: jakou měl pravdu! Škoda jen, že mu to již nemohu říci...

Došlo mu však, že i kdyby nebylo rakoviny, jež starého pana Kůrku skolila, stejně by mu veřejně za pravdu dát nemohl: vždyť tam za plotem se musí tvářit, že je vše v naprostém pořádku, a o své práci mluvit co možná nejméně a neurčitě. Ach, ano... *tam za plotem!* Tam, kam se jistě již nedostane! Vteřiny, ba minuty ubíhají, a důstojník stále hloubá nad jeho propustkou... *Bože, cožpak do ní zanesli zvláštní tajné pokyny?!* Jistě teď strážce pečlivě luští neviditelná písmenka a chudák profesor Kůrka se už nikdy...–

„Vaše propustka, šéfe!“

„Eh?!“

„Šťastnou cestu!“ Důstojník mu vracel lejstro.

„Á... děkuju vám,“ převzal je třesoucí se rukou Kůrka.

„Je vám dobře?“ změřil si ho důstojník.

„Jistě, samozřejmě..., nic mi není.“

„Dlouhá noc, že?“

„Přesně tak, jsem po noční směně,“ odpovídal, hřbetem ruky si přitom utíraje studený pot z čela.

„Chápu! Mezi těmi blázny strávit byť jedinou hodinku, byl bych na tom jistě ještě hůř než vy. Tak hlavně jed'te opatrně, ať nesjedete z cesty a neutopíte toho mazlíčka v nějakém močálu. Zvedá se odporná mlha...”

Rozloučili se a Kůrka, projížděje otevíranou drátěnou branou a míjeje strážní věžičky, vydatně si oddechl. Divil se jen, že strážný hovořil o jeho kolezích jako o

bláznech. I kdyby měl snad pravdu, odkud tak málo úcty?! – Však záhy to Kůrka pochopil a musil se chtě nechtě usmát: voják samozřejmě nehovořil o ostatních vědcích – on měl na mysli jejich média! Vskutku, profesor na chvíli zapomněl, že oficiálně pracuje „v blázinci“. Zapomněl, že oni odborníci bez svědomí a jakékoli stopy ryzí lidskosti, jež dohlízejí na chod tohoto vpravdě internátního pracoviště, jsou oficiálně „léčitelé,“ zatímco oni lidé nadaní rozšířeným vědomím – třebaže bohužel chaotickým – a bezmála neuvěřitelnými parapsychickými schopnostmi – třebaže ovšem nezvládnutými – jsou „pacienti.“

Kus za branou Kůrka výrazně šlápl na plyn a kapota jeho hnědého Lincolna rozrazila chuchvalce mlh. Teprve když se mu celá scéna takzvané „léčebny“ ztratila ze zpětného zrcátka, nohu na pedálu uvolnil. A jistě tu byl i další důvod; důstojník jej nevaroval nadarmo, neboť pro samou mlhu šlo cestu jen sotva sledovat. Profesor se musel vydatně soustředit, neměl-li silnici ztratit z očí. A jak rovněž upozornil strážný: minutí cesty se mohlo ukázat osudným; pokud ne přímo jemu, pak alespoň jeho krásnému vozu. Blata byla tuze zrádná a ke všemu cesta jimi ubíjela svou jednotvárností, již neproniknutelná mlha jenom umocňovala.

Po jisté době šedé cáry zhoustly natolik, že se Kůrka odvažoval jet sotva rychleji než krokem. Reflektory jeho vozu viditelnost nezlepšovaly; pouze barvily šed' dožluta.

Unavený profesor vydržel ještě dvacet minut, než to vzdal docela. Zastavil pro jistotu u kraje cesty, ačkoli pravděpodobnost, že by tudy kdokoli jiný mohl jet, byla přinejlepším nulová. Vypnul motor, načež ono specifické hřejivé předení bylo vystřídáno dokonalým, ledovým

tichem. Nejlépe bude vyčkat, dokud se mlhy nerozptýlí. Zvažoval, jaký kus urazil a jaký mu ještě zbývá. Bude-li maximálním optimistou, pak domů – totiž do vsi Rybářova a baráčku jeho ovdovělé matky – to má ještě přibližně pět a půl hodiny cesty. Takový kalkul ovšem nepočítá se sníženou viditelností. Proto si Kůrka sklopil sedačku v rozhodnutí trochu se prospat. I kdyby spal do samého poledne, domů dorazí právě včas k podvečernímu čaji. Matička bude mít radost.

Zavolám jí od pumpy, až se konečně vystrachám z mokřadů do pohostinnějších koutů země? – zvažoval. – Nebo bude lépe maminku překvapit? Obojí se zdá dobré, ale to první má své výhody. – Koutky jeho širokých úst se mírně vytočily vzhůru: *Totíž předně v tom, že mi bude moci připravit něco dobrého k snědku!*

Chvilí se na sedačce všelijak kroutil, neboť nemohl najít dost pohodlnou pozici ke spaní. Brzy to vzdal a usoudiv, že lépe to půjde na prostorném zadním sedadle, otevřel dveře. Chladno, které se do něj zakouslo, jakmile vystoupil z vozu, ho velice překvapilo. Bylo sice časně z rána a bylo i odporně zataženo – o mlze nemluvě –, přesto by rozhodně nečekal takovou zimu.

Měl jsem si vzít kabát, posteskl si. – Vyrazil jsem zbytečně zbrkle – a to všechno kvůli nějakým svým hloupým, čistě paranoidním obavám. To jsem ale hlupáček...

Protáhne se a zívne. *Nejvyšší čas zamhouřit oko!*

Sahá právě po klice zadních dveří, již ji i tiskne, tahá k sobě, znovu unaveně zívá, – když tu se zarazí a s pusou dosud otevřenou úlekem ztuhne. Je snad ten stín tam vzadu...?! – ten stín, jež prve nevzal na

mysl...?! *Je to snad jiný zaparkovaný vůz?!!* Zprvu není s to ani maličko otočit hlavu. Snaží se zhluboka dýchat. Plísňuje se při tom za svou přílišnou ustrašenost, až tu konečně se mu podaří pomalu otočit krk – srdce mu tluče a polévá jej pot tak studený, že okolní vzduch se vůči němu zdá doslova horkým.

Kůrka doufal, že ten odvážný pohled jeho obavy rozptýlí. Mžoural do neproniknutelných mlh. Mžoural a mžoural... Avšak čím víc se snažil, tím méně mohl být bez obav: vskutku tam na samé hranici viditelnosti stojí jakýsi temný objekt svými rozměry dost nápadně připomínající zaparkovaný automobil. Vůkol je však klid.

Profesor stál dobré tři minuty, neschopen pohybu, ba dokonce ani jakékoli smysluplnější úvahy. Leč ani během oné doby se ve směru jeho utkvělého pohledu nic nepohnulo. Opravdu jej sledují, nebo si to zas jenom namlouvá? Záhy ho napadlo, neměl-li by jít podezřelý úkaz prozkoumat zblízka. A s tím dobře na mysli, činil se následovně: co nejrychleji otevřel přední dveře Lincolna a zapadl zpět na místo. Mlha nemlha, roztřesenou rukou zběsile nastartoval a šlápnul na plyn, až pneumatiky zaúpěly a zaryly se do černého šterku na dobrý palec hluboko.

10

Odpoledne téhož dne pan Hlíza nervózně vyčkává před svým oblíbeným oknem. Jakůstka mu již od rána dával významnými pohledy najevo, že jejich domluva stále platí. A hle, tam už se blíží: rovným, úctyhodným krokem přímo prostředkem chodby a přitom přesný jako

vždy. Pan Hlíza toho muže obdivoval a jistě jej měl i svým způsobem rád; považoval si pak velmi, že ho plukovník konečně počal brát plně na vědomí, ba dokonce, že snad Hlíza je *jediným*, komu se tak poštěstilo. Nicméně taková čest je jaksi dvojsečná: útěcha a břímě současně – úspěch, jenž se neponese lehko. Nejen že již včerejší rozhovor s panem Jakůstkou poodhalil Hlízovi roušku, již by byl sám raději nechal zahalenu, šetře se tak mnohých trápení a starostí, nýbrž dnes mu má plukovník dokonce ukázat cosi, o čemž výslovně a s velikým přesvědčením předpověděl, že se mu to „nebude líbit.“

„Krásný den, že?“ usmál se příchozí.

„Jako každý druhý,“ odpověděl Hlíza a dokonce i on se usmál. Nečinil tak často – ba dosud jen výjimečně –, leč po setkání s Modráskem se leccos změnilo.

„Od včerejšího odpoledne se nekonala žádná sezení,“ řekl rovnou plukovník, nezdržuje se již prázdnými frázemi. „Zřejmě se něco chystá.“

„Tušíte co?“

„Netuším nic,“ přiznal Jakůstka. Ze záňadří přitom vytahoval krabičku cigaret. Na odpoledne má cigaretu toliko jedinou – musil si je dobře šetřit, neboť byly na přiděl a to ještě jen tehdy, choval-li se obzvlášť slušně.

„A třeba se ani nic nechystá,“ navrhl Hlíza, „třeba doktor na sezení pouze neměl čas.“

„Váš lebedný optimismus bohužel nesdílím, kamaráde. Cítím až do morku kostí, že je na spadnutí něco velkého.“

Pan Hlíza v obavě, aby jej zas nezchvátili diví běsi, raději změnil téma. Ztišiv hlas, řekl: „Pane Jakůstko, já již vím o Jitřence!“

„Výborně! Tak co je s ní?! Mluvte! Co s ní ti podlí skunci udělali?“

„Ech..., no, to já vlastně nevím,“ uvědomil si Hlíza.

Plukovníkova ruka s cigaretou se zastavila na půl cesty k ústům a jeho oči si přísně přeměřily bezelstnou tvář Hlízovu. „Tak co vlastně víte?!“ zeptal se téměř nevrle.

„Vím jen to podstatné,“ pokrčil rameny Hlíza. „Totiž, že se jí nestalo nic zlého. Trochu mne ale mrzí, že ji už nikdy neuvidíme.“

„Podívejte, pane Hlízo... Třebaže od té doby, co mám ony děsné vize, jsem uvykl posuzovat věci zcela jinak než dříve, přece jen jsem si dosud neoblíbil podobné hádanky. Víte-li něco konkrétního, povězte mi to. Pokud nic nevíte, anebo mi to povědět nechcete, dobrá, ale neved'me prosím zbytečné řeči!“ Plukovník se mírně zamračil.

„Neuměl bych vypovědět všechno, co jsem dnes v noci viděl,“ pravil pan Hlíza s jakousi lítostí, „bylo by to zdlouhavé, nesouvislé a asi i zbytečné. Ale naši malou kamarádku potkalo nejspíš to nejlepší, co člověka může potkat. Já to prostě už vím. Klidně si tomu nevěřte, jestli nechcete.“

Hlízův výraz byl s těmi slovy nezvykle pevný, a na pana Jakůstku to zřejmě zapůsobilo. „Věřím vám,“ řekl po chvíli. „A jsem rád, že je to s tou holčičkou, jak říkáte. Kéž by se i nám ostatním vedlo podobně! – Ovšem zbožná přání teď odložme, a jestli dovolíte, půjdeme k věci. Jistě jste nezapomněl, jak jsem vám včera slíbil, že vám něco ukážu.“

„To opravdu ne. Spíše mne to děsí celý den...“

„Nebud'te přece takový strašpytel!“ zasmál se plukovník. Pak vážnějším tónem dodal: „Ačkoli přiznávám, že jistý důvod k obavám tu je. Dokonce jsem musel znovu zvažovat, zda vás do toho uvádět – zda by nebylo lépe nechat vás v dosavadní blažené nevědomosti.“

„Bohužel to už by ani nešlo,“ vzdychl Hlíza. „Už jen ona poodhalená jsou dost mučivá... Nakonec, mám-li se trápit, raději se budu trápit pravdou, než smyšlenkami.“

„Hmm... Tu je ovšem taky problém: tím, co vám ukážu, člověk úplnou pravdu stejně nezjistí. Možná to dodá jen další materiál k výstavbě takových děsivých smyšlenek.“

„I když tím pravdu nezjistíme, alespoň jí pak budeme blíže; ne?“

„Snad ano...“ odpověděl plukovník nejistě. Záhy se ovšem sám na sebe rozzlobil: „Co to ksakru dělám?! Obírám se pochybnostmi jako nějaká fiflena! Fuj! Už žádný z těchhle babských žbleptů! Pojd'te tedy se mnou.“

Hlízovi se líbil Jakůstka přesně takový: rozhodný, prostý, precizní. Rád jej proto následoval. Prošli celým patrem až ke schodišti, odkud bylo lze pokračovat nahoru i dolů, z čehož jejich záměr očividně vyžadoval zvolit možnost druhou. Scházejíce do suterénu, vedli velmi tiše následující rozhovor.

„Vlastně když jsem říkal, že vám něco *ukážu*, nebylo to tak úplně přesné.“

„Jak to myslíte, pane plukovníku?“

„Nu, nebude to vlastně vůbec věc *pozorování* – spíše musíme bedlivě *naslouchat*.“

„Budeme snad špehovat doktora?!“ vyděsil se Hlíza.

„To by asi nešlo. Jistě by tím člověk zjistil ze všeho nejvíc, to máte pravdu. Ale ty podělaný kamery to nikomu nadlouho neumožní. Prostor okolo jeho dveří je jimi střežen setsakramentsky! To jistě víte... Takže ne; my půjdeme opačně: směrem k prádelnám.“

„Tam nejspíš podezřelí nebudeme,“ uznal Hlíza, „ale co uslyšíme?“

„Po pravdě řečeno, nejsem si jist, jestli vůbec něco. Možná jsem vás zbytečně příliš navnadil a nakonec třeba ani nezaslechneme nic. Ovšem jistě také jen díky tomu, že větrací šachty nepropouští ony zvuky neustále, nebylo ještě v tomhle směru podniknuto žádné protiopatření. Možná jsem jediný, kdo si těch zvuků všiml. A třeba i proto, že mám bystřejší sluch než naši dozorcí. V tom případě by ale záleželo na tom, jaký sluch máte vy... Třeba budete těch úpěnlivých nářků a strašných nelidských výkřiků ušetřen.“

„Nářků?! Výkřiků?! Nelidských?!“

„Bohužel je to tak, pane Hlízo. Nemohu vám odhalit nic jiného, nežli že kdesi pod námi dochází s nejvyšší pravděpodobností k týrání jakýchsi tvorů – vskutku je jasné, že *lidé* to nejsou a být nemohou. Však uvidíte, či spíše *uslyšíte*, sám.“

„Božíčku! Vy slyšíte výkřiky a hned volíte to nejhorší! Co když vůbec nejsou týráni... Třeba jen...–“

„Třeba jen co?!“ zasyčel Jakůstka. „Třeba křičí radostí, chtěl jste říci? Bohužel, můžete mi věřit, že zrovna já *poznám* řev mučeného. Bůh mi odpusť nebo mne prokej, ale je to tak a nemohu tomu už pomoci, pane Hlízo: zkrátka *právě já* tohle musím nejlépe poznat!“

Pan Hlíza věděl, že plukovník naráží na své – zcela patrně nezáviděníhodné – zkušenosti z války. Rovněž věděl, že nejlépe udělá, nebude-li se v nich ani maličko šťourat. Raději se zeptal: „Jestli je pravda, co říkáte, pak jak si to celé vysvětlujete? Proč by to někdo dělal? Proč by někdo...–“

„Někdo?! Pochopitelně doktor a celá ta jeho posraná banda! – Rozhodně o tom nepochybujte. Za ta léta vím, čeho je ten praskunk schopný.“

„Dobrá, ať už je to on nebo někdo jiný...–“

„Ti jeho zkurvení poskoci! – Samozřejmě že ne doktor osobně,“ upřesňoval Jakůstka.

„Jistě... Ale proč to podle vás dělají?“

„Pro zábavu určitě ne. Celý tenhle ústav má podle mě svůj velmi praktický účel. A jistě vše co se tu děje, k němu bude v posledku směřovat. Tudíž já to vidím jasně: ty *tvory* tam trápí ze stejného důvodu, jako trápí nás – chtějí zkrátka čehosi dosáhnout; chtějí od nich něco *získat*. Mám-li se spolehnout na svou zkušenost – tu, kterou bych ovšem ze své paměti nejraději na věky vymazal –, pak hádám, že chtějí prostě nějaké *informace*.“

„Já tomu teď ale vůbec nerozumím, pane Jakůstko... Nevím vůbec, jak si dát tohle všechno do nějakých souvislostí.“

„Ha! Výtečné je aspoň, že ihned nějakou souvislost předpokládáte! V tom to totiž právě vězí: tušit že mezi námi a těmi tam dole vskutku je jakási pevná *souvislost*.“

„Ale jaká?!“ dožadoval se Hlíza zoufale.

„Odpusťte, příteli, ale tohle já vám nepovím. Moje teorie ohledně téhle záležitosti ačkoli dává v určitém

ohledu velmi dobrý smysl, zároveň je tak bláznivá a fantasmagorická, že bych se styděl ji vyslovit. Ne, ne, omlouvám se, ale raději si ji opravdu nechám pro sebe. Alespoň prozatím...”

11

Omšelé a téměř dočista vybledlé ukazatele podél záplatované státočky oznamují profesorovi Williamovi Kůrkovi, že se blíží k jakési pochybné obchodní zóně. Nevěnuje jim přílišnou pozornost, jsa mnohem spíš zaměstnán až neurotickým pošilháváním do zpětného zrcátka. Z blat se vyhrabal teprve dvě hodiny před polednem a nezaznamenal přitom žádné průkaznější známky stíhání. Avšak ve stavu, v jakém se nacházel, k 'potvrzení' nejčernějších obav stačil sebemenší a sebenevinnější šramot. Jakmile opustil mlžná blata, stalo se mnohdy, že jeho Lincoln byl jediným vozem široko daleko. Objevilo-li se však jakékoli auto ve zpětném zrcátku – ba často i jelo-li proti –, hned se Kůrka třásl. Celé odpoledne jel spíše pomalu, neboť tím snáze dosáhl, že jej každý předjel a zbavil tak onoho tísnivého pocitu. Proklínal se přitom, že se ráno nedošel podívat, zda je onen stín vskutku zaparkovaným vozem – setřel by podezření a kolik starostí by si byl ušetřil! Nejistota a temná tušení Kůrku svírala natolik, až musel učinit jistá rozhodnutí a pozměnit původní plán. Domů nepojede, neboť nechce maminku vystavit možnému nebezpečí. Dokonce ani zatelefonovat se neodváží.

Naštěstí Kůrkovým stále patří malý srub v horách. Inzerát nabízející osiřelou chatu k prodeji, jež dali

vyvěsit brzy po smrti Kůrky staršího, každý ignoroval. Ačkoli William s matkou nad tím povždy hudovali, neboť věděli, že čím později se chatka prodá, tím bude zchátralejší – ježto není již nikoho, kdo by tam dál pravidelně jezdil –, nyní za to byl William velice rád. Na těch pár dní se ubytuje tam a pokud nic jiného, alespoň zavzpomíná na staré časy, kdy zdolával okolní kopce s lyžemi na nohou a puškou na zádech v přípravách na nejeden významný šampionát.

Profesor přibrzdí a zatáčí vpravo směrem k přízemním podlouhlým budovám. Při pohledu na opadanou omítku a trsy suchých trav trčící mezi popraskaným dlážděním i ze střech budov Kůrka značně ohrnuje nos, avšak není jiného zbylí. Musí nakoupit zásoby, a jelikož tuto nutnost stále odkládal, dost možná, že zde na prahu Kozích hřbetů se naskýtá poslední příležitost. Samotné Kozí hřbety jsou divoká vrchovina plná zrádných srázů a nejhlubších roklí; jenom hlupák by si v takovém zapadákově, kam sotvajaká ztracená duše zavítá, otevřel jakýkoli větší obchod.

Kůrka zastaví vedle tmavě zeleného pickupa, jednoho z pouhých čtyř aut, která hostí širé parkoviště nuzného obchodního střediska. Vypne motor a ze sedadla se zvedá jen s největšími obtížemi, když únava na něho dopadá plnou silou. Kráčeje k budově s prosklenou přední stěnou polepenou bezpočtem nejružnějších zoufalých reklam, nevšímá si ani unylé hádky mladého manželského páru, jež míjí, ani stařeny, která kolem kulhá s vozíkem naloženým jakousi špinavě vyhlížející dekou.

Otevíráje skleněné dveře prodejny, zahlédne v odrazu svůj obličej a bezmála se lekne: kruhy pod

očima se rozlézají přes půl tváře jako nějaké šeredné ropné skvrny. *Doufám, že tu mají automat s kávou! Musím si dát aspoň dvojitou.*

Následně zjišťuje, že mají. Nikoli však funkční. Postarší obtloustlá žena ve vybledlé uniformě barev prodejního řetězce ihned hlásí poněkud nosovým, ne však nepříjemným hlasem: „To ani nezkoušejte, pane, jenom by vám to ty drobnásky sežralo. Víte co? Zatím si nakupte a já vám kafe udělám!“

„Ach, děkuji, to budete moc hodná,“ odpoví profesor odevzdaně.

„Vy nejste místní, že?“ spíše konstatuje, než se ptá. „Nikdy jsem vás tu neviděla. Pamatovala bych si vás, páč já mám na lidi skvělou paměť!“

„No, vlastně nejsem. My jenom máme cha...–“ v tom jej jeho paranoia donutí zmlknout.

Naštěstí ho žena nenechá v rozpacích dlouho: „To je v pořádku, pane, koneckonců nic mně do toho není.“ Vřele se usměje a tehdy se zdá o mnoho mladší i útlejší. „Potraviny jsou támhle vpravo. Drogerie támhle a jestli sháníte něco konkrétního...“

„Děkuji, snad si poradím,“ pokývne Kůrka a chopí se rozvrzaného vozíku.

Prodavačka, jakoby soucitně pozorujíc jeho pohyby, praví: „Asi chcete silné, že? – To kafe, myslím...“

„Ó, ano prosím. Mám před sebou ještě pár hodin cesty.“

Záhy se v duchu plísní, že podal i tuto na první pohled nevinnou informaci: *Budu-li to svým pronásledovatelům takhle usnadňovat, mohu si za to sám, až mne najdou a dostihnou!*

Zatím plní košík nejrůznějším zbožím, o němž je třeba jen maličko přesvědčen, že by je mohl potřebovat. – *Především nezapomenout na sirky a balíček lihových granulí! Za chladných nocí bude nutno topit ostošest.* – Zaujme jej rovněž šikovní halogenová svítidla. A tam si zas vezme provaz, třebaže neví na co – snad mu to tak přijde správné. Hlavně dostatek jídla a pití! Whisky tentokrát rád pohrdne – bere raději dva pakly piv a pár lahví vína. Bloumá obchodem sem tam, vlastně ani zvlášť nespěchá. Nikdo mu nepřekáží – pokud se nemýlí, je tu právě jediným zákazníkem –, a do uší se vtírá uklidňující swingová melodie puštěná z místního, trochu chraplavého rozhlasu. Kůrka zívne a opře se o madla vozíku. Ta se pod jeho statným tělem povážlivě prohnou. *Raději už vyrazím k pokladně; snad mám vše.*

„V klidu si to vypijte,“ kyne prodavačka k výrazně vonícímu šálku, „já vám to zatím spočítám.“

Profesor s povděkem ucucává kávu a pomýšlí, jak vstřícný je vnitřek obchodu, jenž se zvenčí zdál tak nevábny. Zatím prodavačka velmi obratně přebírá a markuje jednotlivé kusy jeho nákupu a zároveň jimi plní bílé igelitové tašky.

Snad aspoň s tím bych jí měl pomoci, uvědomí si Kůrka brzy a poněkud roztržitě se tak pokouší činit; ale poněvadž celou věc spíše zdržuje, prodavačka mu s úsměvem velmi taktně naznačí, že bude lépe, vrátí-li se ke své kávě.

Po čas práce žena nezávazně hovoří, avšak William ji sotva vnímá. A byla by jej monotónnost jejího hlasu snad ukolébala ke spánku, kdyby nebyl zahlédl skrz skleněnou stěnu, že se ze směru, odkud sám přijel, blíží

široký černý vůz. Zahnul na parkoviště a zastavil na samém jeho konci, co nejdále od obchodu.

Nebyl-li přitom krajně znepokojivý už sám fakt, že z vozu nikdo ani nevystoupil, pak zcela děsivé Kůrkovi přišlo, že je vybaven černými kouřovými skly, zhola neprůhlednými.

Roztlouklo se mu srdce, až myslel, že to snad i prodavačka musí uslyšet. Urychleně zaplatil, vzdal tisícové díky za kávu a hluše přislíbil, že se brzy opět zastaví. Provaz si hodil přes rameno, chňapl po taškách a jako o překot se hrnul ven. Na černý mercedes se ani nepodíval a svými pohyby, třebaže zrychlenými, se přece jen snažil působit co možná nepodezřele. Sledují-li jej opravdu – a on byl přesvědčen, že ano –, pak bude jistě lépe, když nebudou tušit, že si toho je vědom. Nákup uložil do kufru; pouze z jedné tašky vytáhl láhev s limonádou a velikou oříškovou tyčinku – po cestě konečně `posnída`. Do břicha se zakusující nepěkné křeče Williamovi nevybíravě připomínaly, jak dlouho vlastně nejedl.

Usedl k volant, nastartoval a pomalu se rozjel. Koutkem oka přitom nepřestával hlídat černý automobil. A třebaže ten tam stál ještě tehdy, když jej Kůrka ztrácel z dohledu, profesor dobře věděl, že to na věci nic podstatného nemění.

Nevybíravě zaklel a sešlápl plyn až k podlaze.

12

Pan Hlíza se ustrašeně krčí na své posteli v koutku pokoje. Přikrývku křečovitě táhne až k ústům, maje ji za

štit vpravdě marný, a zimničně se třese. S panem Jakůstkou postávali v blízkosti úzké prádelní šachty hodnou dobu. Nezaslechli nic a Hlíza tím, po pravdě řečeno, nebyl ani trochu zklamán. Dokonce se mu vnucovala líbivá myšlenka, že se plukovník mýlí a není-li to proto, že je dočista bláznem, pak aspoň proto, že vize přece jen mívá. Co divného tedy, slyšel-li by úpěnlivé hlasy tam, kde jiný zaslechne sotva víc než slaboučký ševel průvanu. Už už se chtěl Hlíza radovat, jak celou věc rozlouskl ke zdárnému a navýsost uspokojivému konci, když tu se odspoda ozvalo tlumené cosi, jež veškeré jeho útěchy nadobro rozptýlilo.

Nevydržel tam stát dlouho – pan Jakůstka jej musel zas bezmála odnést –, však stačilo to, aby plukovníkovi plně uvěřil: tam dole je něco nelidského – přitom ale i nezvířecího – mučeno. Na rozdíl od plukovníka, Hlíza se ovšem nemohl pustit do jakéhokoli vážnějšího hloubání a dalekosáhlých spekulací, neboť nová úzkost ihned rozevřela další trhliny a rokle, jimiž se k němu šplhají ohavné zrůdy. – A tentokrát si pan Hlíza neřekl o prášky...

Tu plaziví a přilnaví hlísti se mu vinou kolem páteře; sedě však zády pevně přitisknut ke stěně, přesvědčuje Hlíza sám sebe, že toho není možno. Bezúspěšně. Navíc ještě, když vprostřed pokoje se kymácí trpaslík, jemuž místo plnovousu vyrůstá z brady trs pohybujících se chloupkatých a hrotitých hmyzích nohou. Místo nosu zeje mu do světa ostrá holá kost prorazivší povislou kůží obličej s nevypověditelně smutnýma očima a bezzubými rty, která někdo sešil bezohlednými drátěnými stehy (zřejmé je přitom *kdo*, neboť mechanická ruka přisátá jako nějaký ohavný parazit ramenem k trpaslíkově lysé

hlavě stále ještě svírá jehlu s koncem onoho zrezivělého drátu). Sešitá ústa vyluzují skrz jediné místo, kde steh povolil, sípavý hvizd oznamující, že se nebožák silně dusí. Hlava mu ční přímo z hrudi a údy má přitom – nepočítaje onen již zmíněný – groteskně krátké a téměř bezkloubé. Jen s největší námahou se šoupavými krůčky posunuje směrem k lůžku pana Hlízy.

Leč ani hrud'ohlavý skřet není z nejhoršího, čemu pan Hlíza právě čelí. Když tam zpoza okna, obklopen aurou nepřírozené neprostupné černi, jej tiše a nehybně pozoruje skutečný démon. Žádná nestvůra napůl strašlivá a napůl politováníhodná, žádné monstrum vzbuzující soucit neméně než strach! Třebaže podivnost mu ani v nejmenším nechybí a jeho tělo se rovněž vyznačuje nejbizarnější kontaminací nesourodých organických i mechanických komponent, přesto on zcela postrádá dvojznačnost, již s sebou něco takového neslo vždy jindy. Při pohledu na pána ohavnosti cítí Hlíza nejvyšší útrobní nevolnost a jeho nozdry se plní nesnesitelně odporným a naléhavým kyselým puchem. Žaludek by se mu byl zvrátil spolu se všemi vnitřnostmi nebýt jen toho, že každá z jeho tělesných funkcí současně ochrnula mrazem nejvyšší čiré hrůzy. A jakoby z veliké dálky, ba toliko v ozvěně od rozeklaných skal nepřítomných pustých světů, se nesou mnohohlasé extatické zpěvy za doprovodu hlubokých bubnů. „Hum-wa-wa, hum-wa-wa, hum-wa-wa, hum-wa-wa, hum-wa-wa, hum-wa-wa, hum-wa-wa, hum-wa-wa...”

Trvat to ještě nějakou dobu, zemřel by Hlíza čirým strachem a démon by si jej jistojistě odnesl. Zřízenec však, přišedší Hlízu důrazně upozornit, že se opomněl dostavit k pravidelnému večernímu čaji, cloumá jeho

ramenem a rázem se běsi za doprovodu škrundavého zvuku vypouštěného odpadu stahují. Hlízův puls opět naskočí, vrací se mu trochu barvy do tváří a jeho ústa konečně opouští úzkostný výkřik, jenž prve zamrzl napůl cesty hrtanem.

„Co řvete, ksakru?!“ šťouchne do něj zřízenec rozezleně.

Pak nad Hlízovou bledou a krajně vyděšenou tváří mírně pookřeje a o poznání účastněji řekne: „Špatné sny, hm? Být ale váma, tak nesním s otevřenýma očima; to může být docela nebezpečné.“

„*Sny?*“ Hlíza nechápavě přemílá ono slovo. Snad proto, že se mu rozvaha dosud nevrátila zplna; nebo že mu zrovna v tomhle případě přišlo to slovo podivuhodně nepatřičné?

„Seberte se, opláchněte, a rychle do jídelny!“ přikazuje zřízenec zas již zcela nekompromisně. „Čeká se už jenom na vás!“

„*Čeká?*!“

„Jistě, čeká. Dnes tu totiž nepůjde jen o čajík. Přišel i doktor a s ním nějakí další dva muži – jistě také doktoři – a chtějí vám všem něco důležitého povědět. Něco se nejspíš chystá... Sám jsem na to zvědavý, tak sebou hněte, ať o nic nepříjdeme!“

Co však měl zřízenec za pouhé povyražení, to bylo Hlízovi příčinou další úzkosti – vždyť ať už se chystá cokoli, jistě nic dobrého. Vzpomněl přitom na slova Jakůstkova. Nemoha však jinak, podle příkazu vstal a pospíšil si k umyvadlu.

Starý dobrák Lincoln nasupeně vrčí, když jej William nutí stoupat po strmých cestách Kozích Hřbetů. Nehledě ani na jejich svažitost, silnice jsou tu rozbité, úzké a krkolomně točité. Unavený profesor má co dělat, aby se udržel v bezpečných kolejích a nesjel ze srázu vstříc hrotitým korunám staletých smrků. Doufal jen, že nikdo nepojede proti, neboť si neuměl představit, jak by se jeden druhému vyhýbali. Však nezdálo se, že k tomu má dojít, když celé hodiny nepotkal živáčka. Přesto nevěděl, má-li se radovat. Nakonec, byl by si asi raději prošel veškerou nepříjemností s náročným vyhýbáním a couváním, než aby čelil takové prázdni.

Přicházející večer má s lesnatým terénem Kozích Hřbetů lehkou práci; sem padá tma dříve a snáze – zatímco vzdálené horizonty barví dosud krvavý karmín červánků, tu již vládne bezohledná šed' blížící se noci. William se zprvu ostýchal zapnout světla, aby tak neusnadňoval práci svým pronásledovatelům, kteří jej mohou – jak mysli – vyhlížet odkudsi z údolí (třebaže černý mercedes profesor podruhé nezahlédl, přesto nevěřil, že se zmýlil: za těmi tmavými skly jistojistě neseseděli turisté! o tom byl přesvědčen silněji, nežli o samotné existenci Boží). Brzy je ovšem všeho toho mžourání a napínání zraku přespříliš – koneckonců ono i přestává být účinné – a William chtě nechtě rozsvítit musí, neboť opak by již byl životu nebezpečný.

Nemůže to už být daleko, říkal si. Na druhou stranu však: Nezabloudil jsem? Nejedu už příliš dlouho?! Byl bych řekl, že jsem tam měl už dávno být.

Fakt, že tato zrádná místa už hezkých pár let nenavštívil, nahrával přitom obojímu: jednak obavy

vyvracel, když ujišťoval, že Kůrka si přece už nemůže pamatovat, jak daleko to k chatě ve skutečnosti bylo; a jednak obavy posiloval: při vědomí, že tentýž důvod může dost dobře posloužit beznadějnému bloudění.

Kůrka si přitom byl naléhavě vědom, že si nemůže dovolit projezdit křížem krážem celou vrchovinu. Ať už by takové hledání bylo samo jakkoli beznadějné, především jeho samotnou možnost vyvracel obsah Lincolnovy nádrže. Profesor se potil a opět proklínal sám sebe, že s sebou nevzal alespoň jeden náhradní kanýstr. *Ale jak bych na tohle všechno mohl myslet?! vztekal se pak. Jako bych býval neměl dost starostí už s těmi hajzly, co mne od rána sledují! Proklatí ničemové!!!*

Prvotní strach se tak tváří v tvář čím dál tím úzkostnější situaci pozvolna proměňoval, až se proměnil k nepoznání. Původní úzkost se neustálým vyživováním zakuklila v beznaděj, kokon nakonec puká a tu se líhne čirá agrese. Unavený a ztrápený Kůrka svými velkými dlaněmi svírá volant tak pevně, že by jej bezmála rozdrtil, a skrze stisknuté čelisti se derou nejrůznější ostré nadávky a výhrůžky. – *Jen ať se mi ti zmetci dostanou do rukou! Já jim to všechno spočítám! Jen ať si přijdou! Jenom ať si zkusí přijít!!!*

Záhy dokonce jako hotový šílenec buší do klaxonu a pronikavý zvuk se odráží od strmých štítů na druhé straně rokle. „Hajzlové hnusný! Jen si přijďte! Jen si pro mě přijďte!!! Cožpak neslyšíte?! Tady jsem! No tak!“ Lomcuje přitom s volantem.

Nikdo však nepřichází; a kromě ozvěny vlastního troubení – zvuku znetvořeného k nepoznání –, nikdo ani neodpovídá.

Všechny ty výlevy Kůrku brzy unaví a on se s odevzdaných povzdechem vrátí k dosavadní rutině: co možná pozornému sledování cesty, kdy na mysli zbývá snaha jediná, ode všech afektů oproštěná, žel sama dosti obtížná: *Hlavně za jízdy neusnout! Hlavně neusnout!*

14

„No vida! Tady vás máme! Div, že jste se také uráčil dostavit!“ častuje Hlízův opožděný příchod doktor. Jeho obyčejně tak distingované vystupování je pravděpodobně narušeno kapkou alkoholu. Jak si mezi samotnými pacienty mnozí všimli, poslední dobou se tak dělo častěji.

„Omlouvám se,“ odpoví Hlíza mechanicky, „nebylo mi dobře.“ S panem Jakůstkou sedícím u okna si přitom vyměňují letmý spiklenecký pohled.

„Jistě, jistě. Ty vaše zrůdy! No ovšem! – Hlavně už si sedněte, propána!“

Koprovkin mu odsouvá židli; dobrý kamarád vousáč mu jako vždy držel místo vedle sebe. Aby chovanci seděli na svých stálých místech, bylo ostatně i z vůle těch nad nimi. Čím větší a přísněji dodržovaná pravidelnost, tím lépe se – jak tvrdil doktor – předejde oněm záchvatům, jež pacienti mívají namnoze prý z moci *chaosu*. Jakkoli by Hlíza v ostatním doktorovi nevěřil, přece alespoň v tomto by mu stále dal za pravdu: v rutinních, důvěrně známých a jednoznačně nalajnovaných činnostech člověk nachází jakousi schůdnou stezku džunglí životní absurdity. A čím

zrádnější je taková džungle – čím absurdnější svět –, tím nutnější jsou dobře značené stezky. Grotesknost a absurdita světa, do nějž byl vržen Hlíza, jest pak taková, že i když tu stezky budou, půjde je sledovat jen s nejvyšším vypětím a úsilím. To Hlízu stálo veškerou energii, to mu bralo veškerou ostatní rozvahu, to jej ničilo. A zbylo-li mu někdy přece jenom trochu energie a místa k myšlení, tu hned přemítal, zda by nebylo lépe, kdyby býval jednou podlehl oněm mocným tlakům a nechal se pozřít jícnem onoho druhého světa, který se o něj s takovou silou a vervou hlásí; ...kdyby se byl vzdal toho úpěnlivého lpění na své racionální lidské existenci; kdyby konečně povolil svůj úchop a nechal se odsud vyrvat prackami zrůdných běsů a odnést pak, kamkoli jim bude libo... – Leč kdyby se jim přece jen zcela vydal, pouštěje se veškeré racionality a ztrácejí ji záhy z dohledu, byv do dálav nesen na křídlech šílenství, neztratil by tím *sebe sama*?! A pokud, pak zbývala otázka, ve které neměl nikdy jasno; otázka, která mu byla otázkou zásadní: *Má* či *nemá* takto ztratit sebe sama? Shakespearovské *být* či *nebýt*? tu získávalo novou, reálnější dimenzi: *jak* být? *kým* být? – Neboť dokonce i Hlíza – i tento příkladný „blázen“ – až příliš dobře věděl, že *nebýt* je zcela nemožno. Vždycky totiž *jest* – otázkou zůstává pouze *kdo* či *co* a *jak*.

„Vy dnes vypadáte opravdu špatně, pane Hlízo,“ nepřestával si jej prohlížet doktor, zatímco on se usazoval. „Že vy jste si nevzal své prášky?! – Aha! To já poznám! Ale vážně mi už začíná lézt krkem tahle vaše malá rebelie, nebo co to vůbec má být. Budeme s tím muset velmi brzy něco udělat! Jinak byste nám ještě přerostl přes hlavu... Hm, hm. No, pojďme ovšem k věci.“

Kvůli vám jsem totiž rozhodně nepřišel, to si buďte jist, milý pane Hlízo. – Ve skutečnosti jsem přišel kvůli *vám všem*." – Roztáhl ruce. – „Připadli jsme totiž na způsob, jak co nejefektivněji vyléčit vás všechny – *všechny naráz!*“

S tím si plukovník Jakůstka významně odkašlal.

„Děje se snad něco, *pane Jakůstko?*!“ šlehl po něm doktor svým zuřivým očkem, až by mu bylo skoro propálilo okulár.

„Vůbec nic, doktore,“ odpověděl plukovník, třebaže s nepřeslechnutelným ironickým podtónem.

Doktor toho nedbal. „To jsem rád. Tedy, jak říkám: přišli jsme na možnost, jak efektivně řešit problémy vás všech naráz. Nejlépe toho dosáhneme skupinovou terapií.“

„Čimže?“ zeptal se bezelstně Koprovkin.

„Skupinovou te-ra-pi-í,“ opakoval doktor trpělivě.

„Vo tom já nic nevím,“ řekl Koprovkin prostě, což slečnu Bédu, anorekticky hubenou dívku s vystouplými lícními kostmi, jaksi rozesmálo. Radim Batalij, nejmladší z pánského pokoje, jenž si ji vždy předcházela, se zasmál spolu s ní.

„Psst, psst!“ čertil se doktor. „Nikdo z vás o tom nic určitějšího vědět nepotřebuje, pane Rasputine! A hlavně: nic tu není k smíchu! Jde o vážnou věc! Ticho; ticho, říkám! – Dobrá, tak poslyšte: tohle jsou páni inženýři Hroznyj a Brandenburg.“ S čímž oba shromážděným chovancům mírně pokynuli. – „Poněvadž skupinová terapie bude náročnější,“ pokračuje doktor, „tito dva velmi zkušené odborníci mi budou asistovat. Představuji vám je již nyní, abyste s jejich přítomností dopředu počítali a nenechali se jí pak nijak rozptylovat. Oba

pánové mají ve svém oboru dlouholetou praxi a jsou nejlepšími z nejlepších, tudíž úspěch sezení, které chystáme, je vskutku zaručen."

"A co kdybychom se ho nechtěli účastnit?" zeptal se Jakůstka štiplavě.

Doktora tím však nerozpálil. Ten naopak odpověděl velice klidně, ba až s jistou zálibností: „Pak byste byli sami proti sobě a bylo by zřejmé, že z vás mluví pouze vaše nemoc.“ – Následující slova si pak přímo vychutnával: „Pročež bychom ve vašem vlastním zájmu byli povinováni vás ke spolupráci *donutit*... a to samozřejmě jakýmikoli nutnými prostředky."

"To jsem si přesně myslel," odfrkl plukovník.

"Pak tedy vaše otázka byla zcela zbytečná, pane Jakůstko, a pouze tím okrádáte nás všechny o čas, který již mohl být věnován důležitější debatě, neřkuli podvečernímu čaji!"

"Snad se tolik nestalo..."

"Nevím, nevím, pane Jakůstko. Já spíše myslím, že byste se za tohle zdržování a obtěžování měl ostatním omluvit."

"Cože?!"

"Ano, ano. Omluvte se!" šikanoval jej doktor.

"Nechápu, proč bych se omlouval. Mám přece právo se zeptat. A beztak jsem přesvědčen, že to nikomu nevadí."

"Vaše přesvědčení ovšem nehraje pražádnou roli," kontroval doktor slizkým hlasem. „Omluvte se, říkám vám!"

"Co udělal?!" vložil se do toho Koprovkin náhle. „Já tomu nerozumím, doktore!"

"Pssst!"

„Heleďte, možná je to tím, že sem blbej, ale já z toho vážně vůbec nic nepochopil,“ vede si svou svérázný vousáč a mládež se opět směje.

„Ticho! Všichni buďte zticha nebo budete bez čaje i bez večeře! Budte zticha a poslouchajte!!! – Ehm. Dobrá tedy; abyste byli dopředu dobře informováni a věděli, na co být připraveni, alespoň ve zkratce vám teď vypovím, jak to celé bude zítra večer probíhat, a tuhle mí kolegové mne případně doplní, pokud bych cosi přece jen opomněl...”

Však ať se doktor v dalším snažil upřímně či lživě, pan Hlíza jej neposlouchal. *Nemohl* jej slyšet, neboť veškerou nebožákovu pozornost si vynutil jemu již známý zvuk hlubokých temných bubnů nesoucí se nepřirozeným způsobem z veliké dálky. Monotónní rytmus byl tentýž jako prve, kdy Hlízu navštívil samotný démon. Slabiky však, jež sbor neznámých pěvců vyluzoval tentokrát, zněly již jinak: „Pa-zu-zu, pa-zu-zu, pa-zu-zu, pa-zu-zu, pa-zu-zu...”

[illegible]

Díky bohu; jedu správně! zavýskl William, jakmile světlo z jeho reflektorů padlo na zchátralou kapličku. Zde kamenná Marie s uraženou hlavou nařiká nad umučeným synem, jemuž čas oddrolil veškeré rysy i veškeré rány. Nezaměnitelný výjev zoufalé piety William za celých osm let nezapomněl. Ten sloužil zároveň jako rozcestník. Za ním profesor zahýbá vpravo, jsa si konečně jist, že se úmysl zdařil. Zbývá sotva půl kilometru po úzké cestě lesem. – *Však již bylo na čase!* – Tma je, že by ji mohl krájet, a únavou chudák šilhá. – *Snad zůstaly na kavalcích matrace! Budu je potřebovat. Zamknu se, zalehnu, a oni – ať už jsou kdokoli – ať mi vlezou na záda! Přinejmenším do rána na ně už nehodlám ani pomyslit!* – Koneckonců již nevěřil, že by mu mínili ublížit. Patrně jej jen chtějí mít pod dozorem. A třebaže si jeden nikdy nemůže být jist, vskutku William zrovna nebyl ve stavu, aby se mohl jakkoli ujišťovat.

Zanedlouho se cesta rozšiřuje a cípy lesa se rozevírají v příhodnou mýtinu; zarostlou sice o poznání víc, než když tu byl William naposledy, přece však takovou aby si lehko vybral místo k parkování. Potemnělá dřevěná chatka s kamennou podstavbou se choulí mezi vysokými kmeny a působí ještě ubožeji, než jak si ji William pamatoval. *Žádný div, že se neprodala,* říká si se vší upřímností. – *Vevnitř je ale útulná!* – nebo alespoň doufal, že takovou být nepřestala.

Vypne motor i světla. Nežli se odhodlá vystoupit, vychutnává nastalé ticho. Odkudsi zahouká sýček. Brzy znovu. Jinak je kolkolem naprostý klid. *Otec miloval*

tohle ticho, vzpomíná William; když po pravdě: on sám ho tolik nemusel.

Alespoň tehdy. Dnes však přemítá, zda se věci nezměnily. Možná je potřeba, aby člověk jaksepatří *uzrál* – vždyť mládí si klidu neváží –; možná je potřeba dlouhého času, než se člověk naučí podobné věci patřičně ocenit. A ač si William nemyslel, že tomu až přehnanému poklidu přišel na chuť do téže míry jako jeho otec, přesto v něm nyní spatřoval, co tehdy nebyl schopen pojmout. Bohužel pro něj, byla v tom obsažena i kapička jistého děsu. Byl si jist, že nejen ona tma, nýbrž i všechno to *ticho* je příčinou nepříjemného rozpoložení, jež se o něj pokoušelo.

Snad aby radši znovu nastartoval... Možná by mohl i naladit nějaké rádio...

Pak ovšem sám sebe napomenul. – *Chovám se jako ustrašené děcko!*

Vytáhl klíček ze zapalování a donutil se vystoupit. Zas na něho padl mrazík, jako toho dne zrána. Připomněl se mu tak onen znepokojivý výjev: černý stín zakrytý mlhou, nehybný, tichý, jakoby zamrzlý a přece nanejvýš hrozivý. Něco mu šeptalo, ať nyní jen mírně otočí hlavu; ať ji jen maličko otočí – a on že tam bude zas!

Zaklel a zabouchl dveře. Práskly tak hlasitě, až ho zabořila hlava. Nerozhlížeje se napravo ani nalevo, obešel auto a otevřel kufr. Skomírající žárovka rozlila slábnoucí žlut' přes igelitové tašky s nákupem a William se musel nepatrně pousmát, jakmile si všiml lana položeného vedle. – *Proč jsem ho vůbec kupoval?* kroutí hlavou. *Hodlal jsem se snad oběsit?!*

Přece jen si jej zas hodí přes rameno a sahá po halogenové svítilně. Uvědomí si však – tu bohužel poněkud pozdě! – že do ní nezakoupil baterie. Vztekle s ní praští zpět, sebere tašky a loktem prudce šťouchne do víka kufru. Ono zapadne nezvykle tiše a Williama spolkne naprostá tma. *Skvěle, pomyslí ironicky, teď už jen trefit do chaty! A elektrika bude jistě dávno odstrážena...*

V duchu nepřestává bédovat nad svou hloupostí a opatrnými tápavými kroky míří směrem, kde tuší chalupu. Jeho boty se prodírají změtí trav a plevelů všeho druhu. Právě zde snad bývaly otcovy úhledné záhony. Však kde těm je konec...

Zanedlouho Williamův zrak tmě přivykne a on již rozeznává černé obrysy stromů na pozadí lehce světlejší oblohy. Rovněž chatka je oproti zazšímu lesu mírně tmavší a William zrychlí krok. Flašky v jeho igelitkách o sebe nepatrně cinkají a onen zvuk působí vprostřed lesů nepatřičně. William se chvěje: po tolika letech opět zde a cítí se již jako vetřelec. Už aby byl uvnitř! – s odkrytými zády ne a ne zbavit se pocitu, že je pozorován.

Bere za studenou kovovou kliku a tu se zas proklíná: je zamčeno a on nemá klíče! S povzdechem pokládá tašky v úmyslu dveře vyrazit. Než se do toho zhurta pustí, přece jen ještě pomýšlí, nenašel-li by se méně násilný způsob. – Nemohl by vniknout některým z oken? Přidrží se zábradlí a obchází verandu. Zde jsou však okenice pevně spuštěné a zamčené. Jediné další okno je z druhé strany chaty, směrem k lesu. Třebaže nemá ani dost málo chuti obcházet potmělou chalupu jako nějaký zloděj, přece se k tomu přinutí a opíraje se jednou rukou o stěnu, slézá z verandy a pomaličku se

štrachá kolem. Pod jeho kroky tu a tam křupne větvička. Tu a tam se ozývá zvuk jiný, těžko identifikovatelný. Così se prodírá houštím při kraji lesa a William trne strachy. Jistě jen ježek, veverka, či podobná neškodnost... Výrazně přichvátne a to se mu vymstí: zakopává o smotek jakýchsi trav a padá na zem. Neudeří se příliš, neboť půda je měkká. Než se však stačí zvednout, přes tvář mu přeběhne šustivý mnohonohý hmyz a William se otřese hnusem. – *Kdoví kolik pavouků naše stará dobrá chata hostí! Tohoto snad ostatní vyšťvali a rád by se za to mstil původnímu majiteli.* – (Vskutku si Kůrka již nebyl jist, zda mu ona ponuře tichá budova ještě „patří“.)

Otráveně vstává a šátrá po zdech. *Výborný nápad,* říká si zas jízlivě – *aspoň si tak mohu nabrat plné hrsti podobné havěti.* – Při představě, že naslepo hmatá po zdi obsypané tisíci pavouků, s odporem své ruce stáhne a otírá je o nohavice. – *Takhle ne! Zpět k původnímu plánu.*

Tma se mu mezitím podvolila o další krapítek, až se dokáže vrátit zpět, aniž by si musel pomáhat hmatem. Teprve u dveří zas užívá dlaní, aby se ujistil, proti čemu se v následujícím okamžiku vrhne svým ramenem. Vše se zdá v pořádku, a tudíž tak činí. Dveře se rozletí překvapivě snadno a on zavravorá. Podaří se mu nabrat ztracenou rovnováhu, když se zachytí dubového rámu. Oddechuje a nedůvěřivě zírá do černé prázdny, jejíž chřtán před sebou právě rozevřel.

Ona temná díra, jako by jej zvala, ba dokonce, jako by jej *vsakovala*! Snad léta temnoty vytvořila uvnitř chalupy jakýsi podtlak – podtlak jenž se nyní hodlá vyrovnat. Čerň vnitřních prostor nasává i tu poslední trochu světla zvnějšku a Williamovi se zdá, jako by celý

svět ještě víc potemněl. – *Už blouzním!* napomíná se zas. Zdvíhá nákup a pospíší dovnitř. Hned za dveřmi do něčeho vrazí a sprostě kleje. Tašky upustí na zem, až praská sklo. Nedbaje toho, šátrá po kapsách. – *Proklatě! Vždyť přece už půl roku nekouřím! Tak jakýpak zapalovač v kapsách?!*

Ale možná bych měl zase začít, říká si pak rozezleně, shýbaje se, aby vylovil sirky, co nakoupil odpoledně. Doufá jen, že ono pivo, jež slyšel prasknout, nenateklo do nich; a kupodivu alespoň v tomhle má dnes štěstí: sirky jsou suché a snadno škrtají. Jakmile se William s pomocí mihotavého plamínku mírně zorientuje, zuřivě odkopne stoličku, o niž se prve praštil, a pospíší k malým smaltovaným kamínkům. Sirka mu po cestě zhasíná a jej zas pohltí naprostá tma. Únavou znešikovnělé prsty jen ztuha zápasí s krabičkou: musí dávat pozor, aby mu nespadla na zem. Trvá to mučivě dlouho, než se mu podaří zapálit druhou sirku. Mezitím jej napadá, jaký je hlupák, že nenechal svítit auto, dokud všechny podobné věci neobstará – kolik starostí by si byl ušetřil!

Nad svou nynější – toho dne už tolikátou! – hloupostí by se byl velice pozastavil, měl-li by na to ještě sílu. Ta mu však scházela. Veškerou poslední věnoval tomu, aby za pomoci lihové granule a zbytků náležitě proschlých třísek, které se kolem kamen dosud válely, rozdělal maličký oheň. Jeho nuzné světélko stačilo k tomu, aby mohl zavřít dveře a zapečetit je kovovou petlicí. Jakmile ještě zkontroloval okenice, žádných dalších opatření už nebyl schopen. Dbaje pak pavučin v rozích místnosti stejně málo jako poplašeného křiku jakési zvěře, jež se nesl odněkud zvenčí, padl na kavalec

(jenž matrace bohudíky dosud měl!) a v pouhých několika okamžicích usnul.

16

Taktéž Hlíza se právě propadá do světa snů. Jemu k tomu však bylo pomoheno silnými medikamenty. Přesunuli jej na samotku, neboť své spolubydlící rušil svým ustavičným křikem. Připoutali jej k lůžku, napojili na přístroje a do žil mu vetkali hadičky. Však co naplat, že tělo je pod kontrolou, když duše trpí, jsouc zajatkyní v líhni nočních můr?

„Doufám, že zítra bude schopen, doktore,“ praví pevným tónem Soukromník. Ve stoje před jednostranně průhledným sklem pozoruje Hlízu, jenž sebou i přes pevné popruhy dosti hází. Na sobě má Soukromník svůj typický šedý kabát, ruce přísně složené za zády a tváří se nanejvýš kysele. „Budeme potřebovat všechny. Jako by nestačilo, že jsme právě ztratili tu holku!“

„Jistěže všechny,“ přikývne doktor sedící na židličce za jeho zády, „ale Hlízu *především*, příteli. Jsou-li ostatní pouze do počtu, on jistě ne.“

„Tohle vy naznačujete stále. A jistě máte pravdu. Ale strašně nerad to přiznávám,“ odpověděl Soukromník. „Nemám totiž tohohle Hlízu rád. Nelíbí se mi ten jeho stupidně dobráckej kukuč! No, jen se podívejte: jakým způsobem tam leží – probůh! vždyť jemu ani takové připoutání nepomůže, aby se narovnal! Jak se choulí a hrbí, jak uboze se třese! Stále jen jako klubíčko holého neštěstí! – Propána, neříkejte mi, že v tak churavém těle se může skrývat tolik duševních sil!“

„Tělo je vězením duše, příteli. Čím slabší pak jest, tím méně jí bude bránit v rozletu, nemyslíte?“

„Neplet'te sem nějakou lichou mystiku, doktore! Tu whisky už raději nechte! Sám ostatně víte, že ani tihle blázni s hlavou v oblacích nevidí vztah těla a duše takhle jednoduše.“

„Dobrá. Snažil jsem se vám jen nabídnout jisté vysvětlení. Nemusíte je přijímat – samozřejmě –, ale také jste je přijmout *mohl*; a leckteré nesnáze byste si byl ušetřil. Víte přece, že takhle je to se všemi pravdami: jsou to pouhé konstrukce, jimiž si strojíme nepochopitelnou, abychom v rámci něho dokázali žít; jsou to pouhé úchytky, jimiž se chápeme neuchopitelnou, abychom neupadli do nejtemnější propasti a neztratili se nadobro v jejím černém bezednu! – Každá 'pravda' je stejně dobrá jako jiná, pokud jí jenom dokážete věřit a pokud vám jen poslouží jako dostatečný štít proti chaosu reality!“

„A co ony – vámi vždy tolik glorifikované – pravdy vědecké?“ zeptal se Soukromník podiveně.

„Ty jsou potud dobré, pokud svět přistupuje na naši hru a tváří se podle nich,“ pokrčil doktor rameny. „Vždy jej to však po čase omrzí a co bylo nezpochybnitelnou pravdou, brzy je zas omylem, pověrou a klamem. Historie nás o tom naučila mnohé, ačkoli snad ani nemusela: moudřejším je to jasné apriori.“

„Vy jste nejednoznačný člověk, doktore!“ zasmál se Soukromník náhle. „Přísahal bych, že nyní mluvím s úplně jiným chlapíkem, než jakého vás znám. Raději už toho nechte, nebo se mi ukážete nejednoznačným jako svět sám!“

„Skvěle řečeno,“ uchechtl pro změnu doktor. „Ale máte pravdu, nesmím se nechat příliš unášet světlem ducha! Nepřipravenému svou září doslova vypaluje oči a zatímco on myslí, že našel pravdu, ve skutečnosti veškerý zrak ztratí, zbloudí docela. Tak se to, myslím, stává mnohým. Věřu bude pro mne lepší vrátit se ke své skromné – avšak jisté – roli. Nu, cožpak to není skvělou útěchou, když člověk ví, *kým* jest? Cožpak není skvělé, když se o tom stále a opakovaně ujišťuje? – Tak víte co? Ted’ půjdu a mrknu se zas našemu pacientovi na ty kapačky – jsem přece doktor!“

Prudce vstal, zavrával však a byl by i upadl, nebýt stolu, o nějž se mohl zachytit. Náraz do stolu srazil láhev pálenky, která se záhy skutálela přes okraj a cinkla o zem. Sklenici se ovšem nic nestalo a třebaže byla otevřená, ani se nic nevyliilo. Toho času byla totiž dávno prázdná. Doktor se tomu opilecky zasmál. Nakonec řekl: „Nu, možná bude místo toho moudřejší, půjdu-li si lehnout. Nechám si alespoň své bílé doktorské podvlíkačky a to mne sdostatek ujistí, *kým* vlastně jsem... Ha, ha.“

„Mně osobně jsou vaše metafyzické rozpaky lhostejné, doktore,“ řekl mu Soukromník přísně. „Přes noc se o své roli ujišťujte, čím je vám libo. Já jen doufám, že zítra večer ji zastanete, jak nejlépe budete schopen. Ve hře je příliš mnoho – tohle není žádná hra!“

„To poslední jste řekl velice případně,“ rozchechtal se zas on. „Přemýšlejte o tom...“ Mávl na rozloučenou a než stačil Soukromník odpovědět, potácivými, přece však dost rychlými kroky se vybelhal z místnosti.

Pche! pomyslil si Soukromník. *Přemýšlejte si sám! Co mně je do toho?! Já tu mám své poslání! VELIKÉ*

poslání! – Rozumíte?! – V duchu tak křičel na doktora. Chápete to?! Já tu NEJSEM zbytečně! JÁ jsem tu, abych něčeho dosáhl, sakra!!!

Brzy se uklidnil a vyprázdniv zas mysl, zůstal hledět na neklidně oddychujícího pana Hlízu. Jak tam tak stál, nechávaje vše kolem sebe i v sobě pouze nezávazně a nenásilně plynout, brzy mu na mysl jistá srozumitelná idea přece zas vyplula. – *Ach, to je opravdu ubožák!* šeptala mu. – *Jen se podívejme! Taková politováníhodná bytost! Hrůza!*

Když se však z oné oddychové letargie usebral k plnému vědomí³, ke svému zděšení zjistil, že co právě pozoruje, není pan Hlíza, nýbrž jeho vlastní odraz ve skle. Znechuceně se odvrátil a urychleně již i on opouští pozorovací místnost. Tlačítkem na zdi ještě přivolává noční službu.⁴

17

Vprostřed noci se William Kůrka náhle probouzí. Procítá do naprosté tmy a naprostého zmatení. – *Kde jsem?! Co se to děje?!*

Záhy se zorientuje. Jeho svět dostává své *předtím* i *potom* a všechna ona tma nabývá své *nahoře* i *dole*, *vlevo* i *vpravo*.

Přestože odpočat se William zdaleka necítil, odhadoval, že pár hodin spánku přece jen utřžil. – *Ale ráno jistě ještě není, tak proč jsem se vzbudil?* – Něco takového se mu nestávalo. – *Snad je to tím, že spím*

³ míněno vědomí reflexivní (reflektující vědomé obsahy sítím rozumu)

⁴ viz „pozorovací místnost“ dějištěm pozorování na různých rovinách

v nezvyklém prostředí? – A jakkoli rád by si to namlouval, ve skutečnosti tušil, že příčina je jinde: nevzbudil se, nýbrž byl čímsi *vzbuzen!* – Nějaký zvuk? Šramot či kroky? Dokonce snad lidský hlas?!

Napínal uši, zda to – ať už tím bylo cokoli – nezaslechne znovu... Napínal uši a trnul přitom strachy. V malátném, rozespalém stavu se cítil slabý a zranitelný, chyběla mu i ta nejmenší chuť do každé půtky. Jestli jej nyní přepadnou, je s ním konec; nebude se moci bránit; *nebude* se bránit... – Náhle si uvědomil: *Právě proto dojde k útoku!* a jeho stav se rázem proměnil. Prudce se postavil a veškerá malátnost byla tatam; zhluboka oddechoval a hlavou se mu míhaly znepokojivé scénáře. Jakoby třetím okem viděl velikého muže bez tváře, kterak opatrně zkouší kliku... a druhého, jenž obchází stavení. Oba mají zbraně a jsou připraveni zabít.

Ostatní smysly o všem takovém dosud mlčely. – Zamlčují mu snad jeho vlastní zkázu? Chtějí jej vpředvečer smrti chlácholit, že se nic neděje?! Proč jeho sluch dávno nevnímá kroky, praskání dveří?! Proč se mu zrak nevysmívá zábleskem výstřelu?! Snad smysly vyčkávají, ježto má osudem vyměřeno pár dalších pitomých úzkostných chvil? – Pak to ale neodvratně přijde! Každou vteřinou! Již brzy! – Ted'?! Stále nic. Brzy...

Leč čas ubíhá a nic se neděje. Vůkol je klid; nezdá se ani, že by venku houkal starý známý sýček. Williamovo krajní zjitření uhasíná a roztřesená kolena jej usazují zpět na kavalec. Mírně se uklidní a uvažuje racionálněji. – *Také mne mohl probudit šramot nějaké zvěře! Proč by to rovnou museli být lidé? Ano, jistě je to tak... Vždyť jak by mne tu také našli?*

Věděl nicméně, že přinejmenším tím se těšit nemůže: jsou-li totiž jeho pronásledovateli vládní pověřenci, snadno si zjistí, co společného mají Kůrkové s Kozími Hřbety; chata je přece stále vedena pod katastrem!

Ještě chvíli tak seděl, promýšleje to i ono, dohromady však jedno veliké nafouklé nic. – *Dohady a spekulace, nic jiného!* plísni se potom. – *Vystrašenost cloumá mou představivostí – místo abych představivost podřídil rozumu, vystavuji ji těmhle iracionálním tlakům⁵ a to mám z toho: že prý tu slídí dva muži a kdoví co ještě! Pche! Samé hlouposti!*

Pohoršeně kroutě hlavou nad vlastní neustálou ustrašeností, pokládá se zpět do lehu, když tu... *Smích!* Škodolibý lidský smích odněkud zvenku! Zvuk sice tlumený, přece však zřetelný. William vylétne jako splašený. Zakopává o stoličku, ustojí to a záhy se jeho až nezdravě zrychlený dech tříští o hrubé dřevo stěny, k níž se horlivě tiskne, hledaje skulinu pro oko. Takových je tu bezpočet – a třebaže jindy to bylo k vzteku, dnes naopak k nezaplacení. Jednu vskutku hned nachází – vůči stěně musela být o fous světlejší, když zvenku se line maličko světla.

Úzkým otvorem neviděl mnoho, dost však, aby pochopil, že okolo jeho auta se motají veliké, mohutné postavy s jakousi svítilnou. Pohybují se dost nevzrušeně, skoro jakoby malátně a cosi přitom mumlají. Není jim rozumět, neboť se jistě snaží šeptat, ale tón jejich řeči je jednoznačný: škodolibost první jakosti. Opět se jeden z nich neubrání jízlivému uchechtnutí, jenž William slyšel

⁵ V hermetickém vidění zřejmě takto: duše (princip představ) nepořádána duchem (princip racionality) a ponechána napospas sobě vlastní nezformovanosti (iracionalitě chaotické látky), tvoří temné, chaotické, děsivé představy.

již prve, a s tím nebožák registruje zvuk další: slabší, hůře postižitelný, jakoby sípavý...

Ten zůstává i potom, co se tmavé stíny v doprovodu svítelní uondaně vzdalují. Teprve když dvě nezřetelné figury za záhybem cesty zmizí úplně a veškerý svit jejich lampy spolyká les, může se profesor na podezřelý zvuk plně soustředit: *Co to může jenom...?*

Sakra! – došlo mu to – Pneumatiky!!! – Ti podělaní syčáci přišli, aby mně probodali gumy! Sakra! Do prdele! Do hajzlu! Jak se odsud teď vyhrabu?! Co si jenom počnu?!

V duchu láteřil jako sám mistr pokrývač, ve skutečnosti však cítil i nemalou úlevu. Místo aby bodali svými noži do něho, odnesly to zatím pouze gumy. *Dokud není nejhůř, ještě je dobře*, říkával rád Williamův otec. Nad tím se profesor dost nepěkně zamračil...

18

Jako vždy, snídaně v 7.35. Sporou jídelnou s vysokými mřížovanými okny a příliš ostrým osvětlením se nese hlahol stolujících. Leč cinkotu nádobí a příborů by se jeden nedočkal. Čaj se podává do plastových hrnečků a máslo je již rozetřeno, neboť nemyslitelno, aby si blázni hráli s noži – byť třeba příborovými. Dokonce ani keramický talíř nelze povolit: vždyť roztříštíte-li jej příhodně, hned máte dost ostrých hran!

„Heleď, plukovníku,“ mumlá Rasputin s plnými ústy, „co to s tím Hlízou vlastně je? Dyť voni ho furt maj na tý pozorovačce a je prej tuhej jak bota. Tentokrát ho to

vzalo ňák pořádně fest, vid'? Chudák... Ten to má fakt asi těžký!"

„Taky jej lituji, kamaráde," odpovídá Jakůstka, zatímco si úhledně rozkládá plátky sýra na rozehrátý toastový chléb, „ale co ti na to mohu říci?"

„Já myslím, že brzo zase bude dobrej," říká Radim Batalij, mladík jenž prostomyslnému optimismu dosud neodrostl. „Von má zdravej kořínek. Je to tak hodnej pán, že Bůh nedopustí, aby se mu stalo něco zlého!"

„Aby se mu stalo něco zlého?!" zašklebil se Jakůstka, až musel ustat ve strojení své snídani. „A co se mu podle tebe děje teď? Myslíš že teď je mu *dobře*, chlapče?!"

„No, já ne- ne-vím," vykoktá Batalij čele plukovníkovu přísnému pohledu. „Já jako chtěl říct, že Bůh nedopustí, aby pan Jakůstka třeba umřel..."

„Existujou tisíckrát horší věci než smrt, hochu," kroutí plukovník hlavou nad klukovou naivitou, „smrt sama o sobě vlastně není ani dobrá ani zlá: zlý nebo dobrý může být jedině život. Ačkoli o smrti vím, že kolikrát se člověku i výborně hodí – věř, že já nemálokdy viděl člověka prosit, ba až nedůstojně ze všech sil *škemrat!* o smrt. Bát se můžeš leda umírání, nikoliv smrti samotný, chlapče, ale co na tom ještě, když celej život od začátku až do konce je vlastně – aspoň jak mně to připadá – jedním jediným dlouhým a pomalým umíráním..."

„Ale strejda Ivan, kterej byl dost chytřej," vkládá se do toho Koprovin, „vždycky vyprávěl, že po smrti se žije dál, akorát jinde. Takže by se člověk bát asi měl, páč nemůže vědět, kam se dostane, ne?"

„Tak vidíš: to co tě na smrti děsí, je zas jen další život, Rast’o,“⁶ usmál se plukovník, „jestli se bojíš smrti, je to pouze proto, že se bojíš života.“

„A taky že se ho bojím!“ schoulil se on poděšeně a podezíravýma očkama těkal ze strany na stranu, což v jeho goliášském podání působilo nadmíru legračně.

Slečna Béda, povšimnuvši si jeho grimas, zhurta se zas rozesmála svým zvonivým hlasem. Plukovník, jenž stále lpěl pohledem na tváři mladého Batalije, zaznamenával přitom dobře, co ta na něj právě prozrazovala: chudák chlapec lituje, že dívku opět rozesmál Koprovkin a nikoli on sám. Často se o to snažil, ale Béda jej spíše ignorovala.

Když si hoch všimne, že plukovník se na něho stále dívá, pokračuje: „Ale já jsem si vždycky myslel, že smrt...–“⁷

„Hej!“ vzkřikne najednou zřízenec, jenž rozlévaje čaj, zaslechl zřejmě jeho slova. „Co to zas vedete za řeči?! Víte, že takovýhle kecy jsou tu zakázaný! Hled’te si svého žvance a na tyhle morbidní hovadiny urychleně

⁶ ne-život stejně nemyslitelný jako nebytí, mrtvost jako taková pro sebe sama holým nesmyslem, smrt pouze jakožto přechod, podobně jako např. usnutí. Strach ze smrti jako nejistota z toho, co bude dál, přičemž člověk, který má jen kapku rozmyslu, ví, že nutně něco *bude* (netřeba přitom vůbec časové, ba jakékoli *posloupnosti* /tu totiž zakládá teprve *vzpomínka/paměť* (tzn. *upnutí ducha* (subjektu) *k duši* (strukturovaným obsahům)) //vědomí nepřistupuje k času jako k něčemu vnějšmu, ale plodí jej z vlastního lůna (transc. subjektu- stvořitel/viz stvořitel v hermetikách, který stále tvoří, neboť nemůže jinak: je to jeho přirozenost (viz neustále plynoucí tao)), neboť nic nebýt nemůže; nutně jest něco. (jsoucnost korelát vědomí tak jako vidění korelát zraku, slyšené korelát sluchu)

⁷ Zde by řekl, „že smrt je konec.“ kdyby jej Zřízenec nebyl přerušil. Plukovník by se s poťouchlým okem zeptal: „Cožpak ty nevěříš na ráj, hochu?“

„Věřím v boha, ale v ráj ani peklo vlastně ne,“ přiznává.

„Dobrá, ale podívej: na ráj či peklo bys věřit alespoň *mohl*. Na to, že smrt bude konec, však věřit *nemůžeš*.

Pokud si pod tím koncem představuješ, že nastane nic, věru si nepředstavuješ vůbec nic, leda snad něco jako kulatý čtverec. Chápeš? Nic nemůže být, právě proto, že mu už z podstaty věci patří *nebýt*. Vždy jest jen *něco*. *Nutně* jest něco a tedy *vždy* jest. Vědomí je nesmrtelné, střídají se pouze formy, jež kolem něho proplovají. Aby mohla být smrt koncem, musí tu být někdo, kdo ji jakožto konec prožívá, což je ovšem pro umírajícího spor – tudíž pro něho koncem není. (Nemožnost zániku vědomí, když vědomí a bytí jsou koreláty.)“ (není vloženo do textu, neboť v onom kontextu by takové hluboké filosofování působilo absurdně. Existuje však možný svět, kde hovor tímto způsobem pokračoval, a odtud jsme jej vzali. Zůstává však možným a nikoli reálným – proti Nietzsche/Klímovu názoru, že všechny možnosti budou jednou uskutečněny argumentujeme ze schopenhauerovských pozic totiž takto: k uskutečnění je třeba nějakého *chtění* a k tomu ještě chtění dostatečně mocného, atd. XXX)

zapomeňte nebo to řeknu doktorovi! – To jste zas vyprovokoval vy, pane Jakůstko?!“

„Nic neprovokuji. A mám právo bavit se se svými přáteli, o čem se mi zachce!“ odpověděl pevně.

„Ha! Tak vy tu máte taky nějaká *práva*?! No to se tedy podívejme! A že mně o tom nic neřekli...“ syčel ironicky.

Plukovníkův výraz zhrubl a v koutcích očí se rozsvítily jiskřičky, jež hrozily jej zapálit k něčemu krajně neuváženému; zdálo se přitom, že podsaditý zřízenec se na to i škodolibě těší. Už už otevíral ústa, aby přihodil dalšího troudu, když tu vchází do jídelny přívětivější pan Holoubek z denní služby: „Děje se něco, Louisi?“

„O nic nejde,“ mávne nad tím zřízenec rukou, ačkoli je očividně zklamán, že nedostal prostor rozvinout zneužití své převahy do nejzazších důsledků. „Jen jsem musel trochu usměrnit, o čem se tuhle pánové bavili. Samé pochmurnosti a potrhlosti. Doktor by radost neměl!“

Rasputin se ihned táže: „Pane zřízenče, jak je na tom Hlíza? Už je mu lépe?“

„Je sice stále ve slabším kómatu, ale podle všeho už je to mnohem lepší.“

„Co míníte tím *podle všeho*?“ ozývá se plukovníkova dosud neuhaslá podrážděnost.

„Míním tím samozřejmě *podle našich přístrojů*.“

„No výborně!“ odfrkne Jakůstka ironicky. „To je přesně ono: podle pípání a blikání poznáte, jak na tom kdo je... Bože! Kdybyste raději přiznal, že *nevíte nic*!“

„Tělesné funkce jsou zkrátka v pořádku,“ namítá zřízenec.

„Což je ovšem značně skrovná informace,“ pokyvuje Jakůstka.

„Přiznávám, že ano. Je jasné, že trpí-li ten chudák uvnitř, ví to jenom on sám. Ale za to se na nás nemůžete zlobit, plukovníku...“⁸

„Cožpak se zlobím?! Podívejte: jsem spokojený a krotký jako beránek!“ roztáhne ruce v jakoby odevzdaném gestu, pak je ovšem nechá dopadnout na stůl tak prudce, až mísy poskočí a mladému Batalijovi se převrhne čaj.

Zlobnější z obou zřízenců chce hned prudce zasáhnout, leč druhý jej zastaví. „Je nám jasné, z čeho ta podrážděnost, plukovníku,“ říká stále po dobrém. „Nejste dvakrát nadšen z plánované skupinové terapie, že?“

„Dvakrát?! Nejsem z ní nadšen ani půlkrát, pane Holoubku!“

„Chápu, že jste mírně nervózní, avšak...–“

„Já nejsem *mírně nervózní* – já jsem *velmi nasrán!*“

„Hej!“ neudrží se už Louis. „Ještě slovo a dostaneš kazajku!“

Holoubek jej opět mírní: „Klid kolego, všechno si přece můžeme vyříkat po dobrém.“

„Vidíš přece, že Jakůstka je proti! Asi ho zas chytá rapl. Potřeboval by injekci. To teda jo! Anebo ho spráskat jako vzteklýho psa! To by si vážně zasloužil.“

Po čas jeho mluvy plukovník skřípal zuby, tvář mu rudla a žíla na krku nezdravě vystupovala. Přesto se ovládl. Přece jen se za ta léta naučil, kam ještě může zajít a kam už nikoli.

⁸ Viz E. F. Edinger, *Já a archetyp*, Brno 2006, s. XXX

Dámy z druhého konce stolu se zvedají a odcházejí, ona roztržka jim patrně sebrala chuť k jídlu. Běda společně s Gruzii – postarší, ale dost hezkou ženou – podpírají při chůzi paní Hrudkovou, která se stále ještě plně nezotavila. Její propadlá, sinalá tvář zcela již postrádající i tu nejmenší stopu někdejší zdravé vůle k životu, ovšem napovídala, že taková jako dřív nebude ona už nikdy.⁹ Jakůstka by se byl neskutečně rád dozvěděl, co jí doktor udělal. Ptát se jí ale nemínil. Ostatně, na jakoukoli řeč nyní jen sotva reagovala...

Z jeho chmurných úvah jej vytrhne hluboký hlas Rasputinův. „Můžeme ho vidět?“ ptá se vousáč zřízence.

„Ehm?“

„Toho Hlízu jako.“

„Ach tak. No, nevím jestli je to dobrý nápad. Ale víte co? Promluvím o tom s doktorem, jestli bude v ordinaci, a uvidíme.“

„Hmm...“ zabručel Rast'a zklamaně. Všichni přece věděli, že jakákoli i ta nejnevinnější žádost předložená doktorovi bude zamítnuta. *Máme své stanovy!* opakoval neustále. *Tak postupujte podle nich a neotravujte mne ani sebe s různými zbytečnými výmysly!*

Zřízenec vida zklamání, jaké způsobil, snaží se to napravit: „Myslím, že to stejně ani nebude třeba, pane Koprovkine, poněvadž Hlíza se probudí každou chvílí. Ať už přístrojům věříte nebo ne, věřte aspoň trochu mému úsudku – podle mého bude pan Hlíza nejpozději do oběda na nohou!“

⁹ Člověk, který ztratil důvěru v život: jemuž byla odhalena *možnost* nekonečného utrpení; jemuž bylo odhaleno, jaké možnosti s sebou život („já“ a s ním ruku v ruce jdoucí volní interesovanost na vědomých obsazích) vlastně přináší. (Rovnováha vždy uvažována z obecného a mnohdy i abstraktního hlediska: z hlediska krutě cynického.)

William Kůrka trávil vlahé dopoledne na prostorné verandě. Hově si na starém rozvrzaném křesle s nohama hozenýma vzhůru přes zábradlí, lije do sebe jedno pivo za druhým. Nevymyslíl totiž zatím, co lepšího si počnout. Vedle sebe má opřenu vzduchovku s dlouhým laufem v naději, že v nejhorším ji bude moci vydávat za nebezpečnější zbraň. Vyhrabal ji na půdě mezi starým haraburdím a kromě pocitu jisté alespoň iluzorní ochrany mu přinášela rovněž mnohé příjemné vzpomínky. Samy o sobě byly sice zdejší tréninky velmi tvrdé a náročné, mnohdy až takové, že nescházelo mnoho, aby hodil flintu tátovi na hlavu a vykašlal by se byl nejradši na to všechno; nyní však, když na ty časy vzpomínal, nevybavoval si již svalovou bolest ani všechno to vyčerpání a nevybavoval si otce jako přísného trenéra, jenž neuměl než křičet a kritizovat, nýbrž spíše jako člověka, jemuž záleželo na tom, aby milovaný syn co nejlépe a co nejúspěšněji krácel v jeho stopách. *Škoda, že jsem to tak neviděl tehdy*, litoval William, *byl bych tu možná dnes nasedl s nepoužitelným autem a strachy i bezmocí dočista podělán.*

Vzpomínaje pak na všechny ty daleké trasy, které na lyžích absolvoval, přemítal rovněž, zda by mu jejich znalost nebyla nyní k užitku. Nemá se vydat skrz Koží Hřbety po svých? Cestami, které kdysi znal? Má tu opravdu jen takhle sedět a čekat kdoví na co? Leč mnoho a mnoho mil náročným terénem k vůbec nejbližší jakžtakž obydlené usedlosti, o které věděl, nebylo z vyhlídek kdovíjak lákavých. Navíc si nemohl být jist, že trefí správně. Přece jen už je to hezkých pár let zpátky,

kdy tudy naposled běžel na lyžích, a zabloudit v širých lesích zpřetrhaných propastmi a bezpočtem roklí by bylo zhola osudné.

Nemá se tedy vydat zpět po cestě, po které přijel? – Ale to zrovna! Těm zmetkům přímo do náručí!

Bohužel třetí možnost, na kterou připadl, se nezdála o mnoho přívětivější. Bude-li tu jen tak sedět, debužírovat své zásoby a ochlastávat se, ač třeba velice je mu to v takových chvílích milo, brzy mu úsměv zamrzne: proviant nevydrží déle než pár dní.

Kéž by jen věděl, co tím vším oni neznámí sledují! Byl by se pak mohl lépe rozhodnout. Byl by se pak mohl *alespoň nějak* rozhodnout! Takto však, mořen nejrůznějšími úzkostnými otazníky a v nitru jejich víru bezradný jak malé děcko, zoufal si pouze a pil a jedl a zase pil. Znovu na něho přichází spánek, William se mu však ze všech sil brání: nesmí se jim tak vydat všanc! Na druhou stranu zas: *kdyby mě chtěli ublížit, přece by to již udělali...* – A podobné a podobné protichůdné argumenty se vrstvily jeden přes druhý a druhý přes třetí, až toho profesor začínal mít akorát dost.

Co by asi udělal táta? napadlo jej tehdy. Hned nato se mu jakoby před očima zjevila otcova věčně nasupená, zlobná tvář, jemu to došlo: *Vůbec by se nesnažil utéci! Něco takového by toho starého cholerika ani nenapadlo; otec by naopak s největší vervou a zuřivostí zaútočil!*

Díky tati, usmál se William v duchu. – *Ani po smrti jsi mi nepřestal pomáhat: ano, udělám to přesně, jak radíš!!! Však já to těm hajzlům nedaruju, tati! Máš recht: na Kůrku si nikdo dovolovat nebude!*

Pro kuráž do sebe kopl zbytek piva a záhy se již se vší rozhodností postavil. Dovnitř chaty se spíše

odpotácel, když ona náhlá změna polohy mu roztočila hlavu. Nedbaje však již ničeho než zamýšleného cíle, shrabává do starého batohu vše, o čem míní, že by se mu mohlo hodit, a záhy opouští chalupu i Lincolna, aby se s flintou v ruce kradl ve skrytu houštin při kraji cesty. Byl přesvědčen, že půjde-li tak podél silnice zpět, dříve či později na své pronásledovatele narazí. – *Když už si dali všichni tu práci, jistě neponechají zbytek čiré náhody: i pokud mne přímo nesledují, daleko jistě nebudou!* – Tak alespoň mu říkala rozvaha.

20

Hlíza se toho dne vskutku probudil; přece však o pár hodin déle, než mu zřízenec prorokoval. Smráká se již nad blaty, na chodbách léčebny se rozsvěcejí podlouhlé zářivky a vzduch houstne nervozitou před chystaným velikým dílem. Zřízenci si berou chovance jednoho po druhém do vedlejší ordinace a kontrolují jim tlak, jakož i další tělesné funkce. Hlíza přichází na řadu poslední, aby dostal čas trochu se rozkoukat.

„Tak běž kamaráde,“ pobízí jej Rasputin, vyšedší právě z ordinace a velmi přítom vesel, že dobrý kumpán Hlíza je zas s nimi ve své staré dobré formě – totiž nahrben, znaven, k smrti smuten a vyděšen. „Nic to není. Běžná prohlídka. Změřej ti vobvod ruky a tak...“

„Obvod ruky?!“ diví se Hlíza.

„Rasputin míní jistě měření *tlaku*,“ usmívá se chtě nechtě Jakůstka.

„Co já vim, sakra! Prostě ti vomotaj ruku kusem gumy, nafouknou jí a pak blbě čuměji, dokud se jim nevokáže něco, co si zapíšu do papejrů.“

„Aha,“ přikývne Hlíza.

„Pan Hlíza prosím!“ ozývá se z místnosti již podruhé, nyní hlasitěji a důrazněji.

„Božítku! Já tam nechci, za tím oknem je démon,“ špitne Hlíza zoufale a upírá prosebné zraky na pana Jakůstku. „Cítím ho už odsud.“

Plukovník přátelsky přikývne, jakože uvidí, co s tím půjde dělat, a vstoupí do ordinace s širokými okny namísto Hlízy. „Promiňte prosím, pane Holoubku,“ obrací se pak k hlavnímu zřízenci důvěrným polohlasem, „ale přítel Hlíza má děs z téhle místnosti. Zřejmě se dosud plně nezotavil. Nebyl byste tedy tak laskav a nezměřil jej pro jeho dobro třeba u nás na pokoji?“

Holoubek si znechuceně povzdechne, přece však povídá: „No dobrá, nemůžeme se zdržovat zdlouhavým dohadováním. Doktor vás chce mít nastoupené do dvaceti minut. Tak pojd’me, pomozte mi tady s tímhle a přesuneme se.“

Leč i na vlastní pokoj se Hlíza zdráhá jít.

„Co se děje, kamaráde?“ diví se Rast’a.

„Říkám vám, že tam je démon! Já k oknu nejdu! Za oknem je démon!“ opakuje stále.

„Myslel jsem, že za tamtím!“ ukazuje plukovník – nyní již lehce podrážděně – směrem k ordinaci.

„Jemu je jedno za kterým, pane plukovníku! Jemu je to úplně jedno!!! Šklebí se na mne za *každým* oknem! A bože! Nejen za oknem! Spíše bude za dveřmi! *Hlavně* bude za dveřmi! Nechod’te ke dveřím! Proboha, hlavně

at' nikdo neotevára žádné dveře!!! Veliké dveře! Ach! Brána... Bože!"

Zřízenec nad tím vrtí hlavou: „Zase už blouzní. Očividně sám neví, co mluví. – Podejte injekci, Louisi. Bohužel jinak to asi nepůjde..."

„S radostí, kolego."

Kupodivu tentokrát se Hlíza injekci nebrání. Jakkoli se vždy bál jehel, patrně jej nyní děsí věci, vedle nichž každé menší zlo docela vybledá.

Záhy je povolnější a lze již i jeho rutinním způsobem vyšetřit. Tváří se prázdňě, ani nedutá. Oči jako by upíral do dálav a ačkoli vzdor z nich vymizel, děs ani dost málo ne.

Zatím se v důmyslně stupňovité „terapeutické" místnosti vestavěné do sklepení tak, aby výhled pacientů byl značně zúžen a vyzrazoval pouze nevinnou část celého onoho komplexu, doladují poslední maličkosti. Spáry lapací kóje byly dodatečně tvrzeny a nyní se ještě kontroluje doléhání pístových dveří; generátor biofrekvencí (místní hantýrkou nepřesně označovaný jako „bioscilátor") se přeprogramoval požadovaným způsobem a nyní se pouze testuje, zda dodatečně připájené přípojky vedoucí k dodatečně přistaveným šesti kovovým lehátkům vykazují plný kontakt se zdrojem; redukční síta byla pro jistotu čerstvě vycíděna a teď už se jenom proměřuje, zda jsou magnetizována dostatečným napětím. A tak dále, a tak dále... Zkrátka páni inženýři mají stále plné ruce práce. Jejich snahy pak rozhodně neusnadňuje nervózní doktor, jenž poskakuje mezi nimi a dýchaje jim stále na záda, dohlíží a kritizuje, vyptává se a komentuje. Naopak Soukromník se drží

jako vždy lehce stranou a veškeré jejich odborné snahy přechází nezúčastněným, ne-li i jaksi pohrdavým pohledem.

„Jako vždy nad věcí, že?!“ prská doktor, když si jej takto povšimne. „A přitom to celé byl váš nápad! Pak jak to, že já bych se bezmála ustaral, kdežto vy si tu stojíte s rukama založenýma?!“

„Tím, co děláte, stejně nikomu z kolegů neprospíváte,“ kontruje Soukromník pohotově. „Byl byste udělal mnohem lépe, kdybyste si šel stoupnout sem ke mně.“ – Původně chtěl dodat ještě „a přestal se tam tak zbůhdarma motat“, leč to nakonec přece raději spolk.

„A kdo jiný tu na to dohlédne?! Vy snad?! To jistě!“

Velká očekávání věcí budoucích očividně působila dosti napjatou atmosféru. Soukromník si však stále zachovává tolik duchapřítomnosti, aby doktora dále nedráždil. Říká pak raději: „Dohlédl jste na to velice dobře, doktore, ale teď už to není nutné. Toto poslední dolad'ování zvládnou páni inženýři hravě sami. Koneckonců nepletou-li se mé hodinky, média již budou nastoupena. – Nechcete s nimi o celé věci krátce pohovořit již nyní, ať se pak nezdržujeme a můžeme rovnou začít?“

„Mluvil jsem s nimi o tom už včera. Ale vlastně zatím jen v nejvyšší obecnosti. Pro dnešek je tedy opět uchlácholím nějakými žvásty o úspěších léčby a pak jim hned povím, o co tu půjde konkrétně. – Ale kolik jim toho mám o té bráně prozradit?“

„Samozřejmě vše, co jim pomůže co nejlépe si celou situaci již předem imaginovat. Vždyť čím přesnější informace budou, ještě než se spustí generátor, tím

snazší bude mít práci: nebude tolik obtížné dosáhnout u jednotlivých médií požadovaných hodnot astrálních vibrací a dosáhne se jich koneckonců i s větší přesností a bez zbytečných ruchů či vedlejších modulací. Ale to vám je samotnému jistě dost dobře známo. – Až s nimi budete hovořit, vynechejte jenom, co bude za branou. He, he. Nebo si zkrátka něco vymyslete...”

„Vymyslím, příteli, vymyslím,” mrkl doktor skrze okulár svým jediným okem, „však to mi jde velice dobře!”

„Jistě. Máte přece mnoho cviku,” vrátil mu on ten jízlivý škleb. „Nu, já zatím půjdu za plentu a připojím se k systému. Zorientuji se zatím v rozšířeném interface, a ujistím se, že veškerá mechanika správně spolupracuje s programem.”

„Kolega Lípa to již testoval, ale jak je libo: pro jistotu se na to mrkněte sám; budete to přece vy, kdo u toho panelu v hodině *H* zasedne.” Načež doktor mávne rukou jakoby na krátkou rozloučenou a vystoupá po schodech, aby se v příštích chvílích věnoval pacientům.

Nalezne je shromážděné zcela podle domluvy ve společenské místnosti a blahosklonně pokývne panu Holoubkovi, vedoucímu směny, že takto je s jeho prací spokojen. Vřele a uctivě všech sedm svých králíčků pozdraví a nenásilným způsobem je svými slovy uvádí do vize Rasputinovi – brána vprostřed mlh a tak dále –, tvrdě jim přitom, že nelze pro zdar jich všech nic lepšího vymyslet, nežli aby společnými silami zvedli její břevno jakožto symbol břemene, jež je všechny společně tíží. Zdálo-li se pak, že tři z jeho svěřenců – totiž Béda, Gruzie a Batalij – hezké pohádce uvěřili, u zbývajících čtyřech musel soudit jinak. Za prvé Rasputin sám: u

něho si doktor nemohl být jist, zda mu věří, když spíše měl takový dojem, že ten jej ani neposlouchal, jelikož všichni svou pozornost v minulých chvílích věnoval šťourání se v nose. – *Klid! Jenom klid... Nebudu se zas hned rozčilovat!* – Za druhé paní Hrudková; z jejího výrazu s očima upřenýma kamsi mimo četl již pouze naprostou apatii a mrtvolnou odevzdanost. Za třetí pan Hlíza, ten, jenž pro něho byl nejdůležitější. – Ani Hlíza se netvářil příliš přítomně, patrně byv sužován děsy docela zásvětními. Očima těkal střídavě mezi oknem a dveřmi a zřetelně se třásl. Nakonec pak Jakůstka; ten byl nyní doktorovi trnem v oku – ostatně byl jediným, o kom mohl s jistotou říci, že mu ani za mák nevěří, ba naopak že jej ve všech jeho snahách hluboce odsuzuje a nenávidí.

Přece však celkový výsledek proslovu doktora nezklamal. Podívá-li se na to plně demokraticky, pak přece stále vítězí: tři jsou pro, tři se zdržují hlasování a jeden jediný je proti...

„Ta brána nám bude osudná, doktore,“ řekl najednou Jakůstka ke zděšení jeho i všech zúčastněných. „A možná i vám samotnému!“ (Pamatoval si totiž dobře, co prve povídal Hlíza, jakkoli ten sám na to třeba již zapomněl.)

„*Mlčte!*“ zařval doktor tak prudce, až mu z úst vylétla dlouhá provazovitá slina. „Ihned mlčte! Už ani slovo! Těmihle bláznivými žvásty ztěžujete ostatním jejich úspěšné vyléčení! Cožpak si to neuvědomujete?!! Cožpak jste takový neskutečný sobec?!! – Kdo je tu odborník, milý pane Jakůstko?! Kdo je tu doktor?!!! Jste to snad vy?! – Vraťte se hodně rychle do své role, radím

vám, nebo skončíte velice, velice špatně!!! – Už ani slovo! Mlčte, sakra!!! *Mlčte!!!*“

Tedy plukovník dále mlčel. Ostatně dosáhl svého: ujistil se, že zdaleka nebylo jen jeho falešným zdáním, jevil-li se mu i doktor sám z chystané věci krajně vyděšen.

21

Tou dobou se William krčí v houštině nad zarostlým srázem, odkud má dobrý výhled na černý mercedes zaparkovaný u silnice pár desítek stop pod ním. Připadl naň pouhých pár mil cesty od srubu a od té doby – tedy již několik dlouhých hodin – tu sedí. Ruce mu svazuje skutečnost, že auto je očividně prázdné. Nezbývá než čekat; cokoli jiného je příliš riskantní. Ať už šli jeho pronásledovatelé kamkoli, jistě se zas k autu vrátí. – *Ale co když se vydali směrem k chatě?! Nenajdou mne tam, a pak půjdou po mých stopách přímo ke mně!* – Co chvíli se nervózně otáčí, zda už je nemá v zádech.

Pochyboval však, že by ony dva hromotlucké a bezstarostné stíny, jež pozoroval minulé noci, byly velkými stopaři. – *Ne, ne, tihle půjdou jistě po hlavní cestě! K tomu se zdáli sebejistí dost. A byl bych na ně jistě po cestě narazil, kdyby mířili proti mně.* – Napadla jej však i horší možnost: snad je nepotkal, jak k chatě teprve *jdou*, neboť když se odsud vzdaloval, oni *už tam byli*. Byli tam a pozorovali jej. Celou dobu tedy ví o každém jeho pochybu! William myslí, jak dobře je skryt, zatímco oni se mu pouze smějí!

Hlava mu zas praskala přetlakem nejrůznějších zhoubných scénářů a k tomu jej trýznila další věc: pomalu se stmívá a zbývají ne více než dvě hodiny do doby, kdy černota mercedesu docela splyne s černotou noci. – Těšil se jen tím, že oni skunkové zas jistě ponesou světlo. Měli-li je s sebou, když mu lezli přímo pod okna, jistě se nebudou zdráhat vzít si je tam, kde Williamovu přítomnost ani nečekají. – Ovšem, *pokud* ji nečekají; čímž si přece nemohl být jist.

Přestože si s sebou přibalil i dostatek jídla, žaludek se mu v očekávání budoucí šarvátky tak svírá, až se mu věru nezdálo, že by mohl cokoli pozřít. A jako by všech starostí už nebylo dost, trápila jej navíc otázka, zda se tu nepouští na šikmou plochu či dokonce zda se z ní již přímo *nespouští*! Vždyť napadne-li ty dva muže a ublíží-li jim, ba dokonce, pokud by je snad *zabil*...– tak co bude dál?! Jednak se stane násilníkem či vrahem a jednak, což bude snad ještě horší: onen *někdo*, jenž své dva poskoky poslal (neboť oni jistě nebyli ničím víc), bude nucen ve věci „Kůrka“ výrazně přitvrdit.

Leč vnitřně oprávněn ke krajním řešením se cítil dost. Že je součástí hry, kde lidské životy nemají velikou cenu, musel poznat přinejmenším před pár dny, kdy sledoval, jak se doktor postavil k úmrtí malé Jitřenky.

Nedali mi na vybranou, vzdychl Kůrka v duchu. – Musím je zneškodnit. Ať už dál bude cokoli. „Jedno po druhém,“ říkával přece otec.

„Nelíbí se mi to, zatraceně,“ hřímal šeptem Jakůstka, připásaný k pojízdnému lehátku mezi lehátky Hlízovým a Rasputinovým. „Kurevsky se mně to nelíbí...“

„Proč mi připnuli tyhle destičky a vám ostatním ne?“ ptal se jej přiškrceným hlasem Hlíza. „Proč, pane plukovníku? O co tu jde?! Bojím se!“

„Myslím, že bát bychom se měli spíše my ostatní,“ poznamenal Jakůstka nevesele.

„Jak to myslíte...?“

„Ticho tam!“ zarazil je doktor. „A pomalu již začneme. Uvidíte, že vše proběhne velmi hladce a rychle. Žádné komplikace nehrozí.“ – Když takto hovořil, bylo přinejmenším plukovníkovi z celého jeho zjevu i projevu zřejmé, že více než kohokoli jiného se snaží uchlácholit sebe sama. „Uvolněte se, prosím, a kolegové inženýři vám zatím nasadí indukční helmy,“ pokračoval doktor. „Tááák... Výborně. – Hej, pane Koprovkine, co to tam zas děláte?!“

„Svědí mě pata a přes ten blbej pás se nemůžu ani podrbat!“

„Nechte toho, sakra! Podrbete se potom; říkám vám přece, že to nebude dlouho trvat.“

„Potom... potom... To je furt nějaký *potom*! Hovno potom! Potom se vám na celou patu vyseru; já se chci podrbat *ted*!“

Béda se opět zachichotala.

„Ještě slovo a dostanete šok!“ prskal doktor, sedě u řídicího panelu v ose půlkruhu tvořeného sedmi pojízdnými lehátky.

„No jo, doktore, dyť už mlčím...“

„Tak to jsem rád.“

„Ale ta pata mě teda svědí, to zas jo...“

„Psssst!!!“ A významně napřáhl prst k jednomu z tlačítek před sebou.

Brzy mají všichni upevněny indukční helmy spojené s kostrou lehátka a skrze ně pak s centrálním bio-oscilátorem.

„Všechno připraveno, doktore,“ hlásí Hroznyj. „Můžete začít.“

Načež doktor pohlédne do strany po své pravé ruce, kde v přístěnku mimo výhled médií sedí u hlavního panelu muž v šedém kabátě.

Ten v odpověď na doktorovu nevyřčenou otázku nepatrně přikývne.

23

Krčím se tu nahoře jako učiněný blbec, řekl si profesor upřímně. – Vždyť co odsud asi tak zmůžu, i kdyby oni dva nakrásně přikvačili?! Hodlám si z nich snad vystřelit vzduchovkou?!

Jako už mnohokrát předtím kroutě hlavou nad svou nepraktičností, rozhodne se ihned sestoupit ze stráně. Vždyť jakmile bude muset jednat, bude již potřeba, aby byl oběma svým cílům co nejbližší. Jen tehdy se mu snad může cosi podařit!

Proč jsem jenom neslezl dřív?! plísni se, zatímco se co možná tiše a v skrytu houštin pouští do nebezpečného slézání stráně. – Přece jsem na to měl tolik času! Ted' se jen vystavuji nebezpečí, že se ti muži objeví, uvidí mne v nevýhodné pozici a celá věc se katastrofálně zmaří!

A vskutku, být tehdy oni dva u svého vozu, jistě by jim neuniklo, že se sem odshora kdosi štrachá. Několikrát mu uklouzla noha a třebaže kletby, jež měl na jazyku v míře přehojné, pokaždé spolkl, rozhodně se jeho postup nevyznačoval obzvláštní tichostí ani nenápadností.

Srdce mu tluče ve strachu, že se svým počínáním právě odsoudil k osudnému nezdaru a tu si zas zoufá zcela naopak: *Že jsem jen nezůstal nahoře! V klidu a bezpečí!*

Záhy však přece jen dospěje na rovnou zem a přihrčen se vrhá k jednomu z mohutných kmenů. Obratně si strhne batoh a přitiskne se zády k chladné kůře. Očima těká do všech stran a úpěnlivě naslouchá. Jelikož již nemá přímý výhled na vůz, bude se muset, nechce-li výrazně riskovat, spolehnout toliko na sluch. Ten jej však po delší čas nezpravuje o ničem výraznějším, nežli že se spustil déšť. Těžké kapky tlučou do korun, pleskají o kapotu nedalekého vozu a tma se pozvolna vykrádá z houštin, kam se utekla přes den, s večerem opět nabývajíc pozbyté smělosti. Co nevidět se jistě odváží zahalit svět veškerý.

Profesor při tom neví, má-li to vítat, či naopak. Nakonec ovšem uzná, že mu tma prospěje. Výhledu na vůz se beztak vzdal, když opustil své původní místo. K čemu by tedy potřeboval vidět? A potřeboval-li nyní hlavně nebýt viděn, pak co by mu bývalo mohlo posloužit lépe?!

Takovou a podobnými úvahami se aspoň snažil vyvážit méně radostnou skutečnost, že tma mu svým příchodem sebrala značný kus odvahy.

Déšť náhle zesílí. Zanedlouho ani mohutné větvoví hustě obrostlé jehličím nebrání tomu, aby se William všeho mokrého nečasu ušetřil. Sedě na vlhnoucí zemi a opíraje se o kmen, jež ani za celou tu dobu zády nezahřál, zjišťuje konečně, jak mnoho se vlastně třese.

Nevěděl pouze, je-li to více zimou či strachem.

24

„Hej, doktore, tady někde by ta brána měla bejt...”

„S tím souhlasím, pane Koprovkine. Příklad mi ukazuje totéž. Pročpak tam ale není?!”

„To se mě jako ptáte?! Dyť co já vo tom můžu vědět...”

„A co ta mlha? Vidí někdo z vás mlhu?”

„Mlha tu ňáká je, což vo to... Ale ta brána nikde... A to je trochu škoda, páč vám říkám, doktore, že tuhle s panem plukovníkem, s Hlízou a ještě tuhle s mladým Rád'ou bysme to břevno dali jako nic. Dámy by akorát koukaly, jakou máme páru!”

[„Co s tím, příteli?”

„Trpělivost, doktore. Bio-oscilátor nastavte na jemné ladění a pohrajte si s mikro-hertzy. Každá jen minimální odchylka může rozhodnout.”

„Kolego Hroznyji, postarejte se o to, prosím...”

„A rovněž se ujistěte, že byly dokonale odstíněny vnější modulace. – Nicméně nejdůležitější je, aby se ten vousáč dostatečně snažil. Myslím, že dokud nepřivolá hustší mlhu, opravdu se žádná brána neobjeví.”]

„Ehm, pane Koprovkine. Povězte mi: je ta mlha stejně hustá jako minule? A navíc, je také tak podivná?”

Podivně živoucí? Vidíte že ano?! No jen se na ni podívejte lépe! Že jste si ji prve jen mlhavě uvědomil?! No jistě, musíte si jí více hledět! Jen pěkně naberte do rukou ty chladné, podivně lepkavé chuchvalce a poslouchajte, jak dýchá všude kolem vás. Vnímejte, jak žije, jak..."

„Héééj! Co to zas děláte?! Proč mě tak strašíte?!“

„Nestraším vás. Jen povídám, jak se věci mají. Nu, jen se podívejte znovu a lépe. Jen se pořádně soustřed'te. – Vidíte, že mám pravdu? Vidíte, že na vás ta mlha zas tak podivně dotírá? Vidíte, že se na vás lepí, jako by si žádala vaši plnou pozornost? Vidíte, že na vás naléhá, poněvadž vám chce něco ukázat. – Něco s sebou zas přinesla, vidíte že ano?!“

„No, já nevím. Já...– doktore, já mám zase strach, nechte toho už!“

„Něco s sebou přinesla! *Že ano?!“*

„Doktore, já fakt..."

„Odpovězte!!!“

„Ne, myslím, že ne. Tentokrát je tu vážně jenom mlha..."

[„Co ted', sakra?!“

„Času máme dost. Pokračujte. Jen na něho naléhejte! A vezměte k tomu i tu holku – ta o té bráně ví také.“]

„Pane Koprovkine, vy se prostě mýlíte; není tam jenom mlha. Je tam i cosi, co ona *zakrývá*. Přece však jen proto, aby vám umožnila to *odkryt*. Snažte se, probůh, nebo se nepohneme z místa. A ostatní vám jistě pomohou! – Nu, cožpak nikdo z vás tam nevidí tu bránu?! Opakuji vám přece stále, že tam je! Tak proč tomu nevěříte?! Máte mne snad za nějakého hlupce?! –

No, třeba vy, slečno Bédo: vy jistě víte, kde tu bránu hledat. Vždyť už jednou jste u ní sama byla...”

„To ano, pane doktore. Ale byla tehdy strašná tma a já se strašně bála; cítila jsem, že na druhé straně je něco...–”

„Pssst, pssst, pssst. To byly jen vaše představy!”

Plukovník jízlivě: „Všechno jsou naše *představy*. Nechápu, co myslíte tím *„jen”*.”

[„Hned mu dejte šok!!!”]

„Ááááááh!”

„To máte za to, že nespolupracujete! A možná že právě vy to ostatním kazíte, pane Jakůstko. Vaše nemoc z vás udělala velikého bručouna: nejradši byste všude jen protestoval a mařil dobré dílo ostatních! Pozoruji to u vás už delší dobu! Jste velmi zatvrzelý...”

[„...dám mu ještě jeden šok, ať ví, že nemluví do větru.”]

„Ááááh! Táhněte do hajzlu, doktore!”

„No, no. Takže bez cigaret přinejmenším tři týdny. Hm, však já vás naučím.”

„Hovno!”

„Nepřehánějte to, nebo to bude jenom horší...”

[„Tohle nemá cenu, doktore. Možná máte pravdu: tenhle člověk tu bránu odstiňuje. Je-li jeho vůle dost silná, může vytvářet clonu. Radši ho odpojte a odvezte pryč. Šest lidí postačí.”]

„Dobrá. Pane inženýre, postarejte se o to, prosím. – Vyvezte plukovníka a předejte ho panu Holoubkovi, ať mu třeba píchne nějaká sedativa a zamkne ho na pokoji nebo ať mu...- Sakra! Co já bych se o takový hlouposti staral! Prostě ho vyvezte a je to. Díky.”]

„Hmmm... Ták. A teď, když nám již nic nepřekáží...”

„Kam šel plukovník?“

„Klid, pane Hlízo. Plukovník se nechtěl účastnit, tak jsme jej prostě odpojili. Je mi to samozřejmě líto: teď pro něho bude léčba mnohem obtížnější, než pro vás ostatní, kteří se účastnit chcete, ale nedá se nic dělat. Když nechtěl, tak nechtěl. Já tu přece nejsem proto, abych někoho do něčeho nutil; vždyť mne znáte.“

„Já se také nechci účastnit...“

„Pssst! Ticho! Mlčte!!!“

[„Nějak se vám to rozpadá, doktore. Zjednejte si pořádek nebo to dopadne špatně!“]

„Nechte si ty rady. Sám dobře vím, co mám dělat!“]

„Já tu vážně nechci být, doktore. Bojím se, že totiž ta brána...–“

--„Kurva!!! Brána!“¹⁰

„Cože to, pane Rasputine?!“

„Najednou je tady!!! Najednou jí vidím!“

Béda: „Já taky.“

Gruzie: „Všichni ji vidíme...“

[„Heuréka!“]

„Výborně, výborně! Daří se vám skvěle, pacienti moji milí! První krůček vstříc velikému zdaru! Jen tak dál a uvidíte, že zanedlouho budete všichni jako znovuzrození.“

„Strejda, kterej byl chytřej, říkával, že než se člověk znovuzrodí, musí napřed umřít...“

„Pssst, pssst, pane Koprovkine. To sem nepatří! A vůbec: byl váš strýc doktor?!“

„Nóóó, to nebyl...“

„Tak snad inženýr?!“

„Hm, to taky ne, ale...–“

¹⁰ Hlíza nejsilnějším médiem, pročez jakmile ten se o bráně zmínil, ihned se objevila.

„Jaképak *ale*?! Když nebyl to ani ono, tak jakápak chytrost! Ona lidová moudra jsou nám skutečně vědoucím leda k smíchu. Hloupé pověry a nic jiného! Mlčte tedy a nechte si příště radit pouze od odborníků!“

„Jak je libo, doktore. Vy jste tady šéf...”

[„Dost řečí. A ať se už opřou do toho břevna!“]

„Jistě. Ale jsme připraveni?”

„Víc už být nemůžeme.”

„Pane Brandenburg; pane Hroznyji?”

„Souhlasím, doktore. Vše připraveno.”

„U mne totéž...”

„Ach, tak dobrá. Pojd’me na to.”]

„Ehm, pacienti moji drazí. Nezdržujme se již a přistupme k tomu, proč jsme celou tuto záležitost započali.”

Hlíza: „Můžete mne, prosím, odpojit, pane doktore?”

„Samozřejmě. Hned to bude. Jakmile zvednete to břevno, tak vás odpojím. Žádný problém.”

„Ale doktore...!”

„Mlčte! To je dnes samé *ale*! Samé stupidní a otravné odmlouvání! Cožpak u vás nemám žádnou úctu?! – Řekl jsem potom, tak potom. Však tahle maličkost už vás nezabije. Uvidíte, bude to jako nic. No, přece byste nechtěl všechnu tu těžkou práci nechat na ostatních. Chcete snad, aby se s tím místo vás dřely křehké dámy?! Vážně?!! Celou tu nejtěžší práci byste nechal na nich?!!”

„Jenže já se bojím, doktore! Strašně se bojím! Mám, strach, že za tou branou...” – *DZZZT!* – „Ááááá! Proč jste to udělal?!”

„A co? Nechápu, o čem to mluvíte...”

„Dal jste mi šok!”

„Nebud'te směšný, pane Hlízo! Proč bych to asi dělal?! – Hm, hm, už je mi to jasné: vaše nemoc si s vámi opět šeredným způsobem pohrává! Ano, ano. Čím dříve tedy přistoupíme k odstranění toho strašného břevna, tím lépe! Uvidíte, jak se vám všem uleví! I vzhůru, přátelé! Opřete se do toho ze všech sil! – A bez řečí, prosím... Ačkoli jsem vám dosud žádný šok nedal, říkám vám, že to opravdu udělám, pokud uslyším jakýkoli další, třeba i ten nejmenší protest. To platí pro vás *všechny*, samozřejmě. – Nechápejte mne špatně; ale jak bychom se mohli vůbec pohnout z místa, kdyby si tu každý stavil vlastní hlavu? Hm? Poslouchejte mne a vše bude v naprostém pořádku... – Tááák. A co to břevno? Už se do něj opíráte?“

Batalij: „Uh! Pálí jak čert!“

„Pane Koprovkine, vy víte, co dělat...“

„Jasný, přetáhnout rukávy!“

„Ano, ano. Takže všichni následujte příkladu pana Koprovkina a půjde to jako po másle!“

25

Chudák profesor: mokrý a prochladlý na kost. Co se zprvu zdálo jako přehánka – příliš silná na to, aby vydržela dlouho –, vyjevilo se nakonec jako nekonečná průtrž mračen. Ke všemu se zvedl studený víchř, jenž si hravě pohazuje s celými proudy vod, metaje je Williamovi přímo do tváře. V lezavém chladu, mokru a tmě profesor jektá zuby a pouze o to více proklíná své pronásledovatele: nebýt jich, mohl právě trávit příjemný večer v dobře roztopené, bezpečné chatce!

Utěšoval se alespoň myšlenkou, že je mohla ona psota zaskočit rovněž. Však kéž by jen věděl, kde je jim konec! Téměř už přestával věřit, že se toho večera objeví... a vyhlídka na to, že tu takhle stráví celou noc, byla nanejvýš zoufalá: jistě si přivodí zápal plic, ne-li hned smrt podchlazením!

Co budu sakra dělat? Přemítá horečně. Dlaní si přitom masíruje čelo prostydlé tolik, až jej pálí. *Co si jenom počnu?! Takhle tu přece nemůžu zůstat! Čím déle tu zůstanu, tím horší to bude! Musím jednat!*

Však co může zmoci? Ve tmě... bez baterky... – Půjde-li někam, pouze zabloudí, ne-li hůř: může přece spadnout odněkud ze srázu, zabít se nebo strašlivě zranit; a umírat pak pouze o to déle a hůř.

Věru, vždyť je taková tma, že když vykoukne ze svého krytu, sotva vidí siluetu nedalekého vozu. Musí se velice soustředit, aby jej proti černém pozadí rozeznal. Učiní to však a tehdy jej napadne jediné...

Neotáleje už ani mžik, jedná ihned. Staví se na prokřehlém, třesoucím se nohy a nečekaje ani dost dlouho, než ty si na změnu polohy uvyknou a přestanou se třást, klopýtá přes cestu. Ve skutečnosti toho vidí ještě méně, než myslel, a zatímco se domnívá, že k autu má ještě pár kroků, již do něj vráží. Uhodil se do kolene a kleje, neztrácí však ani vteřinu. Orientuje se podle hmatu a obchází celé auto. Je rozhodnut rozbít z druhé strany okno a umožnit si tak přístup do sucha a relativního tepla.

A snad mu celý ten bláznivý podnik poslouží i v něčem jiném. Třebaže dosud vůbec netušil v čem, když ona jediná, avšak až bláznivě spásná možnost, jež jej napadala, nebyla jistě možností reálnou: klíčky

v zapalování jistě zapomenuty nebudou a William není z těch, kteří by si dokázali poradit bez nich.

Konečně vyhledal zadní okno a užuž se rozpřahuje, že jej pažbou vzduchovky rozrazí...– když tu svůj pohyb zastaví a strne.

26

Koprovkin: „Hele! Už to povoluje!

Batalij: „A co za tou branou bude, pane doktore? Ráj?“

Doktor: „No jistěže. Co jiného byste čekal, mladíku? Peklo snad?! Takový nesmysl!“

Hlíza: „Cítíte někdo ten mírný větřík?“

Béda: „Cítím hnůj...“

Doktor: „Pssst! Jen se soustřed'te na to břevno. Ať vám zas nezapadne zpět! – Hýbe se?“

Koprovkin: „Jo, jde to. Ale pomalu. Ta závora má snad padesát tun!“

Gruzie: „Mě už bolí záda...“

Doktor: „Nevzdávejte to, paní Gruzie. Hlavně to nevzdávejte! Nyní je opravdu potřeba zabrat ze všech sil. Myslete na to, že když do toho dnes dáte vše, nebudete muset už nikdy nic podobného podstupovat.“

[„Hmm... Máte na monitoru to co já, příteli? – Co tomu říkáte?!“

„Skvělá práce! Detektor je vypružen na maximum! Už zbývá tak maličký krůček!!!“

„Vážně neděláme chybu?“

„Hlavně sem netahejte žádné pochyby! Tím ničemu neposloužíte.“]

Koprovkin: „Hernajz, už se hne, sviňka jedna! Já věděl, že nám dlouho vzdorovat nemůže; asi to tam bylo jenom náký přituhlý. To sem teda zvědavej, co je na druhý straně. Zdá se, že je tam úplnej klid.“

Batalij: „Takže má pan doktor pravdu. Poněvadž v ráji...–“

T ř e s k!!!

„Áááááááááh...“

„Íííííííííí...“

[„Už je tam! Jakmile ucítil, že závora je pryč, rozrazil bránu a hrabe se ven. Ted' je potřeba jednat rychle!“]

„Ničeho se nebojte, pacienti moji. Soustřed'te se a utvořte půlkruh okolo brány.“

„Doprdele, co to jenom je?!“

„Klid, pane Rasputine! Chyt'te se všichni za ruce a utvořte půlkruh kolem té brány. A rychle, radím vám! Nebo to nedopadne dobře!“

[„Možná jsme je na to přece jen měli připravit. Ted' zazmatkují a bude vše ztraceno!“]

„Che! Ted' pro změnu pochybujete vy? – Ale nebojte se. Mí pacienti jsou na lecjakou zručnost zvyklí. Tohle snadno ustojí.“]

„Opakuji vám to naposled: vezměte se za ruce a stoupněte si do půlkruhu!“

Batalij: „To je sám d'ábel! Já chci pryč!“

„Nepřehánějte to, mladíku! Hlavně klid. – Ničeho se nebojte a dělejte, jak říkám.“

Hlíza: „Božítku! Blíží se!“

Gruzie & Béda: „Íííííííííí...“

„Hlavně stůjte na místě, jak jsem vám řekl! Všechno je v naprostém pořádku.“

[„Objekt lokalizován, doktore. Spouštím transgresi.“]

„Výborně! Leze nám přímo do náruče! To bylo až podezřele snadné... Skoro jako by se k nám dostat chtěl.“

„Nemluvte nesmysly! Ta zrůda přece nemůže vědět, co se děje. Radši se věnujte pacientům, ať nezakolísají... Má-li se transgrese dokonale uskutečnit, musí mu být co možná nejtělesněji přítomni!“]

27

William se přikrčil a posunul se k přední kapotě vozu, aby přes ni mohl nenápadně vykukovat a pozorovat světlo objevivší se v ohybu cesty sotva třicet kroků odsud. Světlo se blíží a brzy se i zvuk lidských hlasů prosazuje přes rachot lijáku, jenž Williama tak nevybíravě kruší. *Konečně jsou tu! Ale co teď?!*

Na rozmýšlení čas nezbývá.

Na cestu zpět je pozdě.

William již rozeznává, o čem se ti dva baví.

„Podělanej syčák!“ hřímá jeden. „Hoví si tam v tej chatce a my abychom se tu trmáceli v dešti. Říkal jsem ti, že tam máme vtrhnout! A byl by klid!“

„Co to meleš, ty vole jeden?! Máme snad jasné rozkazy, ne? Dokud nedostaneme další instrukce, k přímému konfliktu nemá dojít. Pouze zajistit a sledovat! To je jednoznačný ne?“

„No jo. Dyť já to tak nemyslel. Ale heled': podělanej strachy to von zas je; že jo? Dyť celej den ani čumák nevystřčil! Ha, ha... “

„A ty se divíš? Tydlencti profesorský hošánci jsou měkřejší, že by se z toho jeden posral! Ti si uměj bez

cizí pomoci sotva votřit sopel vod rypáku! He, hé, hééé...”

„Psssst! Moment!”

„Co je?”

Oba se zastaví.

„Slyšels to?!”

„A co jako?”

Profesor, krčící se jen pár metrů od nich, strachy a rozčilením trne.

„Tak poslouchej!”

„Nic neslyším, kurva! Budem tu takhle moknout ještě dlouho nebo se konečně schováme?!”

„Jenom buď zticha a pozorně poslouchej!”

Ztichli a naslouchají. William se snaží ani nedutat. – *Cožpak jsem vydával nějaký zvuk?! pochybuje. – Cožpak jsem se nějak prozradil?! Neměl bych zasáhnout, dokud jsem výhodu překvapení dosud zcela neztratil?!!*

Když tu náhle jeho úvahy protrhá zvuk hurónského upšouknutí brzy následovaný neméně hurónským smíchem. „Ty si teda vůl! He, hé, hééé! A já ti na to skočil! No to mě poser! Takovej starej trik a já ti na to zase vlítnul...”

Chechtají se jako zjednaní a potácí se k autu. William pevně tiskne zbraň a opatrně se přesouvá k nápravě.

„Ha, ha, ha... Jó, to víš, kámo, když děláš se mnou, tak musíš bejt stále ve střehu!” naparuje se kanadský žertěř a zatímco jeho společník odemyká dveře z přivrácené strany vozu, on jej obchází – jak William očekával, zepředu. Svítilnu přitom drží velmi ledabyle, vlastním vtípkem jsa stále jakoby opilý.

Ted’ nebo nikdy!

Z příkrčeného sedu se William odrazí oběma nohama a plnou silou vráží kovovou hlaveň vzduchovky velikému muži přímo do slabin. Ten úpí po způsobu střeleného kojota a skládá se k zemi. Svítilna pleskne do rozbředlého bahna.

„Co to kurva...–“ Než stačí druhý muž dořici a vystrchat své velké tělo z místa spolujezdce, kam se právě usadil, William hbitě přeskočí kapotu a plnou svou vahou se vrhá proti dveřím. Nárazem zpola omráčený muž s nohou skřípnutou mezi dveřmi upadne zpět na sedadlo. Než se stačí sebrat, dveře se zas otevírají a postava vyskočivší ze tmy jej tluče pažbou zbraně přímo do obličeje. Muž vřeští a kryje si hlavu oběma rukama. Netrvá však dlouho a ruce mu odpadnou. William nepřestává tlouci: bije tu měknoucí hlavu jako šílený. Ačkoli je příliš velká tma na to, aby zrakem rozeznal výsledek své kruté práce, přece o něm dosti jasně promlouvá onen náhle tak pleskavý zvuk. – *Ted' už není cesty zpět!* směje se mu s nejkřutější jízlivostí cosi z hloubi jeho duše. – *Žádné cesty zpět! Jenom vpřed! – Běž!!!*

A William – jako bez ducha – poslechne. Běží zpět k druhému kolohnátovi, který sotva stačil popadnout dech po strašlivé ráně. Dosud se nesebral ze země, v kleče oddechuje a zvrací černé provazy slin. William jej z rozmachem praští pažbou přímo do zátylku. Mužovy údy podklesnou, svalí se do lehu a tam se pouze nekontrolovaně třese. „Takže žádný přímý konflikt, jo?!“ vřeští na něj William a jako pominutý jej kopne do ledvin. „Takže pánové to pěkně podělali, co?!! Nedodrželi rozkazy, hm?!! Řek bych totiž, že tady k určitému střetu zrovna dochází; co myslíš, ty hajzle

jeden?!“ A kopne jej znovu. „Tak mluv!!! Od koho máte ty rozkazy?!“

Však muž jej náhle překvapí, když zoufalou křečovitou silou zachytí jeho jedinou stojící nohu právě ve chvíli, kdy on druhou zvedá, aby jej opět kopl. Veliká ruka strhne Williama k zemi a zbědovaný chlap jako by s přílivem nové naděje nabyl i nových sil. Pozvedá se na kolena a hned se Williamovi sápe po krku. Leč ten jej ze strany uhodí do spánku pažbou své zbraně a muž se svalí stranou. William se snaží vystrchat do stoje, avšak v rozbředlém bahně mu uklouzne noha. Když se mu to napodruhé konečně podaří, druhý muž už se zvedá rovněž. Pažba po jeho tvrdé hlavě nejspíš jen sjela a nezpůsobila výraznější škodu. William ani nestihne pozvednout zbraň, když chlap se proti němu zapře v zápasnickém chvatu, snaže se mu pákou a vlastní vahou zlomit vaz. William se nohama zapírá proti, napíná krk ze všech sil a oběma rukama se snaží vyprostit. Dýchá ztěžka, nohy se mu třesou a cítí strašný tlak v kříži. Zjišťuje konečně, že druhý muž je téměř o hlavu vyšší a snad o dobrou čtvrtinu těžší. A ačkoli se na něho takto zavěsil spíše ze zoufalosti, když pro utrpěné rány nebyl schopen ničeho účinnějšího, přece hrozí, že Williama strhne na zem a zavalí jej vlastní vahou, pokud mu rovnou nezlomí vaz.

Tu však William, jenž se instinktivně snažil bránit krk rukama, použije náhle jiskřičku rozmyslu a jednu z rukou riskantně uvolní, aby jí praštil muže do slabin. A hle: pokus má až překvapivě silný efekt! Poraněné místo je dosud citlivé a muž ve svém úchopu znatelně poleví. William se mu vysmekne a klopýtá pár kroků stranou,

aby se alespoň nadechl. Sípá a ohmatává si pochroumaný krk.

V tom jej však jeho zuřivost zrazuje a opouští. Vůči nezvykle vysokému a mohutnému muži se náhle cítí nejistý a zranitelný.

„Domluvíme se!“ vyhrkne zvýšeným hlasem jako učiněný hlupák.

„Jo! Až tě zabiju, můžem si o tom promluvit,“ uchechtne se druhý a konečně se napřímí v celé své úctyhodné výšce. Když světlo z halogenového zářiče, dosud se válejícího v bahně, vrhne stín mužova těla proti matně černému vozu, pomyslí William dokonce, zda má vůbec co činit s člověkem; jeho podivná proporcionalita s nezvykle býčí šíjí a nepřírozeně tlustýma rukama jen stěží nacpanýma v zabahněném obleku prozrazují spíše jakéhosi zpola animálního mutanta! A jeho podivná tvář připomínající Williamovi svým výrazem spíše sumce než člověka, utvrzovala jej v tomtéž.

„Co ste vůbec zač?!“ odplivne si William. „Parchanti ze zkumavky, nebo co?!“ Je stále ve střehu, připraven reagovat na nejmenší protivníkův pohyb. Věděl nicméně, že čas hraje proti němu. Čím déle budou v dalším střetu otálet, tím více se muž zotaví z ran, které mu William zasadil.

Leč ten otálet nehodlal.

„Dost řečí,“ odpověděl úsečně a odkudsi vytáhl dlouhý, lesklý nůž. „Skončíme to!“

S těmi slovy se vrhl proti Williamovi.

V kóji přichystané pro Zmara se tento pozvolna zhmotňuje, nenechávaje přihlízející inženýry ani na okamžik vyjít z údivu a krajního zděšení.

„Co to, probůh, je?“ otřásá se hrůzou a hnusem inženýr Hroznyj. Třebaže v oné kóji viděl již leccos, jistě nikdy Zmara samotného.

„Nic tak odporného jsem jaktěživ neviděl!“ kroutí hlavou Brandenburg a mimoděk po malých krůčcích odstupuje od kóje, v níž se zmítá mnohohlavá, mnohotrupá, mnohoúdá, hmyzoidně-humanoidní nestvůra. Dosud o velikosti menšího slona a poněkud mlhavá; jak proces pokračuje, zvětšuje se však a pozvolna pozbývá svou původní průhlednost. Až konečně se začíná vyjasňovat i Zmarova nevypověditelně škodolibá tvář. Lidská tvář. *Velice* lidská. *Zcela* lidská!

„Doufám, že to máte pod kontrolou, doktore,“ úpí Hroznyj. „Tohle se mi zatraceně nelíbí!“

„Možná jsme se do toho vůbec neměli pouštět,“ přisvědčuje Brandenburg sklesle.

„Tiše, pánové,“ odbývá jejich připomínky doktor. „Chováte se nanejvýš neprofesionálně! Mlčte a nechte mne věnovat se pacientům.“

„Žádné obavy nejsou na místě,“ přidává se Soukromník sedící u kontrolního panelu. „Zmarova fluidická mohutnost sice mírně kolísá, leč přece ani ve špičkách zdaleka nepřesahuje povolenou normu. To by tu museli být aspoň dva takoví, aby naši hráz prolomili! Ha, ha...“

Šestice nebohých duší se zatím tiskne k sobě před branou v pustinách, skrze níž se k nim loudavě protahuje plíživý, nedefinovatelný útvar. Slečna Béda se

chvěje, s očima vyvalenýma, hrůzou zcela bez sebe, a Batalij, ten jediný si celou věc aspoň trochu užívá: však kdy jindy se mu poštěstí moci Bédu držet za ručku a něžně ji chlácholit? Gruzie zatím sedí na zemi a oběma rukama si zakrývá hlavu. Paní Hrudková mechanicky odříkává Otčenáš a Hlízovi se klepou kolena. Koprovin celý ten výjev děsu a hrůzy poněkud odlehčuje peprnými kletbami.

„Ty krávo, to je teda humusák! – Píčo, ten má kusadla jak hovado! – No to si ze mě ani nedělejte prdel, že je něco takovýho vůbec možný!“

„Mizz- zz- zží...“ vykotává Hlíza třaslavým hlasem.

„Cože? Hmyzí? Hovno hmyzí, kamaráde; tohle je přímo *kurevská* záležitost!“

„Pov- pov- pov- povídám, že *mi-zí*...“

„Aha, tak to jo, to máš asi pravdu. Fakt se nějak ztrácí. Zdá se, že to je tím, jak se k nám blíží... Hej hola, dámy, nebojte se už! Je to jasný, pan Hlíza na to kápnul: čím blíž nám ta zrůda bude, tím víc bude zmizelá! Určitě se nás nemůže ani dotknout!“

Na to odevšad rezonuje vzdáleně-přítomný kovově dutý hlas doktorův: „Přesně tak, pane Koprovine! Mám z vás radost, že jste zachoval takovou duchapřítomnost! – No tak, vy všichni; seberte se! Pan Koprovin má naprostou pravdu. Ten tvor na vás nedosáhne, není se čeho bát.“

Hlíza se ošívá: „Zas už ten divný větrík. Mám pocit, že věští něco strašného.“

„Já teda spíš cítím hnuj,“ ohrnuje nos Koprovin. „Mária, to je puch, že by se jeden poblil!“

„A co to tu bzučí?“

„Vidíte tu temnou pohybující se hradbu tam za branou?!“

[„Příteli, co se to sakra děje?! Zmar už je téměř zcela transgresován a přece hladina fluida neklesá. – Co to sakra...?“]

Náhle je bzukot nesnesitelný a zpoza brány se valí bilióny a bilióny much. Dámy vřeští a pánové kolem sebe horečně mlátí rukama. Veškeré jejich snahy jsou marné a brzy každého z nich neskutečný proud much vyzvedá do vzduchu, odděluje jej tak od ostatních a pohazuje si s ním, jako vítr s peřím.

[„Co se to tam děje?! Musíme to ihned ukončit!!!“]

„Neblázněte, doktore! Zmar ještě není zcela převeden. Ještě moment strpení!“]

Pacienti křičí hrůzou i hnusem a zmítají sebou, jak jen možno, ale všechno je marné. Neseni na vlnách neskutečného mnoha muších těl, nezmohou pranic a bzučivá černá masa si s nimi pohazuje, jak se jí zlíbí. Tu a tam zahlédnou jeden druhého, když se vlny mušího roje prolnou, většinu času však každého z nich halí neproniknutelný závoj lepivé, ohlušujícím bzučící černoty.

Celé peklo netrvá ve skutečnosti déle než pár vteřin, když z nitra roje se konečně vynořuje jeho pán – démon jiný než onen, jemu čelili prve, třebaže ne mu zcela nepodobný. Nesen na odporném baldachýnu z much, uspořádává všech šest ubožáků do půlkruhu proti sobě, aby je vystavil, bezbranné, útoku svých šesti masivních žihadel. Hrotitými ocasy o velikosti sloních chobotů se zahryzává do těl vřeštících obětí a spojuje se s nimi v pekelné extázi...

„Co to k čertu je?! Nemohu je odpojit! Něco se na ně přichytlo! Sakra!!! Do hajzlu! Dyt' oni mi tu pochcípou! – A bože! Co se to děje v tý kóji?! Ihned to zastavte!!! – Ihned spust'te plnou redukci! Zastavte to!!!“

„Nemohu! Redukční síto se zaseklo!“

„Zmáčknete to tlačítko, sakra!!!“

„Nejde to!“

„Lžete!!! Pust'te mne k tomu!“ vřeští doktor a jako bez sebe se žene k Soukromníkovi, aby zhmotňování nového a snad ještě děsivějšího útvaru uvnitř už tak přecpané kóje zastavil namísto něho. Soukromník jej však zachytí a, drže jej za ruce až s překvapivou lehkostí, brání mu zasáhnout do jeho řídicího panelu. „Neunáhlujte se,“ říká přitom s ledovým klidem. „Takové chování vám nemohu dovolit. Celá věc by se zhatila.“

„Vy šílenče! Vy blázne! Celá věc už zhacena je!!! Pust'te mne, ksakru! Hned mne pust'te!“ Zakousne se mu do zápěstí, Soukromník jej však sepjatými prsty bodne do krku a doktor se zhroutí. Na zemi chrchlá a sípe: „Brandenburgu! Hroznyji! Kde jste?! Pomozte!!! Zasáhněte, než bude pozdě!!!“

Již s prvními otřesy přecpané kóje se však oni dva zbabělci pustili na útěk spodní únikovou chodbou. Lítačky zejí dosud dokořán jako chřtán výsměšného šklebu.

„Co to děláte?!“ řve doktor na Soukromníka. *„Vždyť ta kóje už to nevydrží!!! Všichni tu chcípnete!“*

„Klid, doktore, hlavně zachovejte klid. Zhluboka dýchejte... Tááák, to je ono. Všechno bude v pořádku, uvidíte...“

Načež se víko kóje konečně prolamuje a doktorův zděšený jekot zaniká v praštění zdánlivě ultrapevných slitin.

29

William Kůrka zoufale klopýtá tmou. Nohy se boří po kotníky do bahna a ruce mu trčí kupředu, aby případný náraz do stromu nebyl nejtvrdší – vskutku je taková tma, že si nemůže být jist, proti čemu se vlastně řítí. Těší jej jedině skutečnost, že ten druhý, jenž mu bezmála funí na paty, jistě nevidí o mnoho lépe. Zdvíháním světla se neobtěžoval, neboť myslel, že Kůrku dostihne po několika svých dlouhých krocích. Zmýlil se však, ježto William je zatraceně dobrý běžec! Ke všemu když strach o život mu na rychlosti ještě přidal. Lituje-li muž, že ten zlomek vteřiny pro sebrání lampy neobětoval, na návrat je pozdě. Světélko jim dávno zmizelo kdesi za zády a William se ve svém postupu spoléhá již toliko na náhodu, zatímco druhý spíše na svůj sluch. Pleskot Williamových bot není však nejlepším vůdcem, když mužův sluch matou kapky pleskající všude kolem. William se pustil cestou zpět k chatě a zdá se, že dosud se mu daří běžet po ní. Brzy si uvědomí, že by mohl svůj směr řídit podle pruhu oblohy, nepatrně prosvítající mezi korunami.

„Stůj, ty sígře! Stejně si nepomůžeš!“ vříská muž našťvaně. „Děláš si to jenom horší.“

William jej nic nedbá. Neodpovídá. Neusnadňuje mu pronásledování. Šetří si dech.

„Když hned zastavíš, slibuju, že to skončím rychle,“ přemlouvá jej muž dýchavičně. „Ale jestli to budeš protahovat, přísahám, že se postarám, abys ukrutně trpěl. A můžeš mi věřit, kamarádíčku, že já umím s nožem leccos!“

William pouze přidá na tempu. Snaží se vyprázdnit mysl a soustředit se pouze na běh. Nedbá horkého čela, necitlivých nohou, nedbá křečí v břiše. Jen běžet! Co nejrychleji a co nejpřesněji po dráze, již jeho zdviženému zraku značí nepatrně světlejší pruh oblohy. Nohu před nohu, dýchat, nemyslet... Jako za starých časů! Zdá se mu dokonce, že odkudsi z hloubi duše jej pobízí přísné pokyny otcovy.

„Svině hnusná! Hned zastav!“ – Hledíme: prozrazuje snad mužův hlas krapet vyčerpání?! Ale k čertu s tím! Nemyslit na nic! Nohu před nohu, dýchat, sledovat oblohu...

„Svině! Já tě dostanu! Dostanu tě, hajzle! Slyšíš?! Dostanu tě!“ vřeští muž. A kromě vyčerpání, o němž již nelze pochybovat, prozrazuje na něj jeho hlas další věc: už na profesora tolik nedotírá, zaostává pozadu.

William se osmělí trochu zariskovat. „Jen poběž, miláčku,“ vysměje se druhému. „Snaž se přece trochu!“

Zlobné zavrčení za jeho zády mu dává na srozuměnou, že dosáhl svého. Muž funí a očividně se snaží dostat ze sebe maximum. William smýšlel tak: je-li chlapovou nevýhodou jeho slabá vytrvalost, zatímco ta jeho je mu výhodou, musí toho co nejlépe využít! – Jistěže by mu nestačilo pouze utéci! To snad měl v úmyslu ještě prve, v bezprostředním ohrožení... Nyní však, v souladu s podivně vtíravými – a jak mysli, nikoli nerozumnými – otcovými pokyny, trval na tom, že věc se

musí dohnat do nejzazšího konce. *Ted' už není cesty zpět: Bud' on nebo já!*

Schválně již neutíká plnou rychlostí, aby se druhému neztratil. Třebaže je to podnik značně riskantní, hodlá muže utahat, neboť pojal jistý plán. Naštěstí on se nedokáže ubránit, aby stále neláteřil, čímž Williamovi podává nedocenitelnou zvěst o své vzdálenosti.

„Jen počkej, hajzle jeden! Zabils jednoho z nás! To ti vrátím! – Zabiju tě! Slyšíš?! Zabiju tě, svině!!!“

„Jen jestli mě dokážeš chytit, koloušku!“ provokuje jej William a snaží se působit svou řečí dojem, jako by byl rovněž vyčerpán, ve snaze dodat tak chlapovi zdání, že jeho urputná snaha není marná. Jen tak, myslil William, jej může dovést na pokraj sil.

Leč třebaže v běhu má značně na vrch, přece ví, že zdaleka není mimo nebezpečí: Kdykoli může klopýtnout, uklouznout, zakopnout...!

„Vykuchám tě jako rybu!“ ztěžka odfukuje kolohnát.

„Jen se nepřeceňuj, mazánku!“ vysmívá se mu William.

Muž nelidsky zavrčí a náhle cosi sviští kolem Williamova ramene, zlehka se jej přitom dotýkajíc. – Propána! Určitě kudla! – William nemešká a v očekávání, že muž se pokusí ji na zemi zoufale hledat, čímž by se značně zdržel, ihned aplikuje druhou část svého bláznivého plánu: odvážným zákrutem mění směr běhu a tu co možná největší oklikou, jakou si na úzké cestě může dovolit, obíhá chlapa v úmyslu pustit se po cestě zpět.

„Hej! Co to zas zkoušíš, ty lotře?!“ – Muž pochopil, že se děje cosi nepředpokládaného. Leč pro veškerou tmou a rovněž pro nepříliš velikou vlastní bystrost mu celá

věc zatím nedochází. Vzpamatuje se teprve, když William je hezkých pár metrů za ním.

A další okamžiky drahocenného času ztrácí, když pouze odfukuje na místě, zmítaje se v dilematu, zda vyrazit vpřed pro zahozený nůž či se otočit a bez prodlení pronásledovat profesora.

„Kurva! To je zas den,“ kleje si pod vousy a ztěžka se pouští do zpětného pronásledování.

Tentokrát však William nehodlá nic předstírat! Žene se, co mu síly stačí.

Vsadil vše na jedinou kartu: že se mu podaří získat dostatečný náskok, aby zmobilizoval vůz a dokázal s ním ujet. Modlí se přitom z celého srdce, aby klíček, jímž musel druhý muž auto odemknout, byl v tu chvíli k nalezení.

„Zabiju tě, hajzle! Zabiju! Máš to sečtený!!! – Slyšíš?! Chcípneš!!! *Chcípneš!!!*“

30

Nežli se z démonova háku zaklesnutého do Hlízovy hrudi stačila zrodit bolest, jež by mu sebrala veškeré vezdejší naděje, procitá Hlíza na lehátku v terapeutické místnosti. Pustina je tatam, mouchy a jejich strašný bzukot rovněž. Přece však není uchráněn děsivých výjevů! Jeho přátelé na okolních lehátkách sebou křečovitě zmítají – totiž alespoň ti, kteří už neztuhli docela. Z úst či nosu jim prýští krev a veškeré jejich vzezření napovídá, kterak jsou již beze spásy v samotném posledním tažení. Snad jen Rast’a Rasputin, mohutný Rus s typicky sibiřsky tuhým kořínkem, dosud

odolává. Hlíza se vydrápe zpod všech pásů a chvatně strhává všechny hadičky a další nesmysly na něho připojené. Pospíchá k lehátku svého kamaráda, aby se jej pokusil probudit. Periferně přitom vnímá ostatní hrůzy, jež se kolem odehrávají. Pár metrů odsud se doktor pere s jakýmsi mužem, jehož Hlíza snad zahlédl tehdy v doktorově kanceláři. Zdá se, že šedokabátník má navrch. Co horšího je tu však k vidění! Přes svah zdi nad točitou snižující se galerií se drápe vzhůru obrovská lezavá entita, již před krátkou chvílí společnými silami otevřeli bránu – třebaže je vybavena nejméně čtyřmi blanitými křídly, očividně ne takovými, aby její masivní tělo unesly. Smýšleje o ní však jako o pouhé další halucinaci, nenechá se Hlíza rozptýlit a pleskáním do Rastových zarostlých tváří, snaží se jej křísit.

„Hlízo! Vypadněte odsud!“ řve naň doktor rdoušený očividně obratnějším a podivuhodně silnějším mužem. „Zachraňte se alespoň vy! Všechno jsem zatraceně podělal!!! Kéž mi Pán odpustí!“

Hlíza nijak nedbá řečí, jimž beztak málo rozumí, a nepřestává Rastu plácet. „No tak, kamaráde, probud' se! Probud' se mi, prosím!“ Po jeho tváří se přitom kutálejí velké slzy a padají Rastovi do vousů. Náhle se za jeho zády pozvedá starý známý obludný bzukot; dosud však slabší, než onen z druhého světa.

„Vypadněte, dokud je čas!“ Stihne ještě zavolat doktor, nežli jej obrovské chapadlo démona vytrhne ze sevření Soukromníka a – jako by vážil sotva pár deka – mrští jím kamsi mezi přístroje v přístěnku místnosti.

Tehdy Hlíza konečně vezme jeho slova vážně. S odhodláním, jež ani neví, odkud přišlo, vytrhne přípojku držící Rastovo lehátko a prudce jím projížděje

okolo ostatních svých – toho času již mrtvých – přátel, nabírá ve směru k muži v šedém kabátě úctyhodnou rychlost. Tuší přitom sdostatek silně, že ona svažitá točitá galerie za mužovými zády povede k jakémusi východu.

Na poslední chvíli se shýbá pod chapadlem, jež se jej pokouší udeřit do hlavy, a v následujícím okamžiku mu do cesty přiskakuje šedokabátník: „Stůj!“

Zřejmě však neodhadl dynamiku kovového vozíku naloženého statným Rusem a ten jej svým nárazem odmrští stranou. Vozík se vychýlí dosti ke straně a chvíli tak jede po dvou kolech. Nebýt toho, že je Rasputin připoután, již by jej Hlíza dojista vyklopil! A ve zcela podobném duchu ubíhá cesta po svažitě, esovitě stočené galerii. Hlíza se zuby nehty drží vozíku, jenž jej svou vahou strhává za sebou a jeho krátké nožky se jen taktak tu a tam tknou země, kdy se ze všech sil snaží smykovat, aby vozík jel požadovaným směrem a nevyskočil mimo galerii ztroskotávajíc tak přímo do kóje pod nimi, v níž se právě v doprovodu ohlušujícího bzukotu rodí druhý, jim rovněž již známý démon. Ten první jim zatím trůní nad hlavami. Nezdá se bohudík, že by je hodlal pronásledovat. Snad proto, že předvídal, jak Hlízovo počínání nevyhnutelně musí skončit? Snad proto, že nezůstával na nejmenším pochybách, zda Hlíza svou šílenou jízdu zakončí šíleným karambolem?! A snad že se i velice baví bláznivým počínáním malého, zoufale vyhlížejícího mužíka?

Veškerá ona akrobacie Rasputina konečně probudí. Jakmile se ohlédne, aby spatřil vyděšenou tvář Hlízovu, naproti všemu očekávání se rozchechtá: „Cha, chá, cháá! Takže ty žiješ! Hohó! Já věděl, že tebe

nedostanou, kamaráde! Tebe nikdy nedostanou! Uááá! To je jízda! Hola, šlápní na to! Jupííí! – A támhle do těch dveří! Šup, šup! Už tam budem, kámo! Ha, há, hááá! – Hej a co to vlastně děláme?”

Jedinou odpovědí je mu Hlízův vytřeštěný pohled korunovaný rozčepýřenými vlasy, jež obé beztak vidí vzhůru nohama.

„Jasně, to neva! Řekneš mně to potom. Asi něco jako útěk, že jo?! No jasně, však taky bylo na čase, kámo! Tak hrrr do toho!!!“

A v doprovodu nechápajícího a zklamaného démonova vrčení, mizí oba v dokořán rozevřených lítačkách. Teprve poté silný náraz prozrazuje, že Zmarovo masivní tělo dosedlo na dno místnosti. Jeho dlouhá chapadla se derou do chodby a odporný sliz třísní Hlízova záda. Kyselina mu požírá svršky, nic horšího se však neděje. Obrovitý démon se do chodby nevejde! Zklamaně řve v jejím ústí, pouštěje děs tak hrozný, že zbývá jen maličko, aby Hlízovi podklesla kolena. Na nohou jej drží snad jen dokonalá duchapřítomnost komentářů Rasputinových: „Hej, ten řve jak tur! Nebo spíš jak prase na porážce, vid’?! Tys mu to teda nandal, kámo! Jen co je pravda... Myslim, žes ho krutě nasral. He, hééé... Ted’ tam bulí jak vykleštěnej bejček! – Hola, támhle mi zastav a povol mně ty pásy. Poběžíme oba po svých, jo?! Seš fakt třída! Děkuju, žes mě vocad’ odvez! Hm, hmmm... Máš to u mě! To teda fakt jo, kamaráde!“

Profesoru Kůrkovi se zdálo, že běží už prokletě dlouhou dobu. Svého méně neúnavného pronásledovatele nechal kdesi daleko za sebou – již ani jeho kletby neslyší – a každou chvíli čeká, kdy mu světlo z pohozené svítilny prozradí, že je na místě. Napadlo jej ovšem, zda všechen ten déšť a rozbředlé bahno nemohly dávno způsobit, že lampa svítit přestane; buď se vlhkem zkratují obvody nebo se ponoří tak hluboko do kalu, až její světlo již nebude k vidění! – Pak je ovšem dobře možné, že ono místo již dávno minul...

Jist si být nemohl. S jistotou věděl jedině: že brzy ani on nebude moci pokračovat v běhu. V domnění totiž, že se od auta vzdálili mnohem méně, a tudíž že cesta zpět bude poměrně krátká, nasadil přílišné tempo. Polosprint obtížným terénem jej vyčerpával až za hranici sil. Jen s vědomím, že tu jde o život, byl schopen tak neskutečného nasazení. Věru: kdyby se byl dokázal takhle hnát pokaždé, kdy bojoval o biatlonové zlato, nikdo by jej nebyl mohl porazit! Tak alespoň byl přesvědčen. – *Měls pravdu, táto!* říkal si tehdy v duchu. *Málo jsem se snažil! Teprve teď vím, co je to skutečná snaha!*

A třebaže v rovině řeči zůstávala veškerá taková zvolání bez odpovědi, přece jen přinejmenším jedním silným způsobem s ním otec komunikoval: a totiž vizí své přísné, neústupné tváře.

Já vím, že na to mám, táto! blouznivě k němu promlouvá William. *Vím, že to zvládnou! Dokážu to! Uvidíš!*

Otcova tvář je stejně neústupná jako prve a William ví, že slovy jej nepřesvědčí. – Činy! – Ty jedině se počítají!

Nemyslit, pravidelně dýchat, nohu před nohu...

Rychleji, rychleji...

Nezpomaluj! Nezastavuj!

Když tu: *Světlo!*

Maličké, daleké, leč přece dobře k vidění! A není-li to škodolibá bludička či neméně škodolibá fata morgana, pak William konečně dostal šanci se z celého obludného maléru aspoň maličko vyhrabat! Ač by prve nebyl myslil, že toho bude schopen, polosprint se mění ve sprint a po necelé půlminutě William finišuje zakleknutím do hlubokého bahna. Ztěžka sípaje, nutí se s lampou v rukou opět povstat a dokulhat zpět k pootevřeným dveřím, z nichž dosud zeje ven noha umláceného muže. *Není čas! Každou chvílí mne ten druhý dostihne!* křičí jeho mysl a přes všechno krajní vyčerpání jej nutí k další a další horečné činnosti. *Hledej, sakra! Hledej! Kde jen jsou ty zasraný klíče?! Kde jen jsou?!!*

Rozčilením, strachem a kdovíčím dalším jsa zcela bez sebe, křečovitě svírá svítilnu v třesoucích se rukou a zmateně – a pro vší zmatečnost i dosti neefektivně – pátrá po klíči, jímž si muž jistě odemkl. Nenachází jej v jeho zakrváceném klíně. Nenachází jej ani na podlážce vozu. Mezi křečovitě sevřenými prsty jej muž také nemá a proboha: vypadl-li klíč ven do bahna, aby jej ono pozřelo, jistě je William ztracen! – Zdá se mu to, nebo už za svými zády slyší zlobný povyk druhého muže?! Je tomu vsutku tak?! Anebo jej pouze mámí skučení vichru v korunách černých stromů a zvuk kapek tříštících se s neumenšenou zuřivostí o kapotu vozu? – *Nemyslí na to! Hledej, hledej! Kde sakra jsou?! Kde jenom mohou být ty blbý klíče?!*

Zoufale šátrá v bahně okolo vystrčené mrtvé nohy, samou úzkostí fňuká a pláče jako ještě nikdy v životě. *Najdi ho, sakra! Najdi ho! Hned ho najdi! Hned ten zasranej klíč najdi, nebo je konec!*

Tu jeho prsty na cosi narazily... Ztuhne a soustředí se. V následující chvíli prošátrává bahno jako hotový blázen: *Je tady! Je tady v tom bahně! Vážně tady je! Neni to marný! Vůbec to neni marný! Je tady! Bože, je tady! Jenom ho chytit! Jenom ho nenechat proklouznout! – Mám ho! Do hajzlu! Mám ho!!! Já ho mám! Mám ho!!!*

Neotáleje vůbec, klopýtá okolo čumáku mercedesu, a v následujících úzkostných vteřinách, kdy se ne a ne zbavit dojmu, že druhý už je na dohled odsud, snaží se zkřehlými a rozechvělými prsty zasunout klíček do zámku.

Načež jej v oněch nejčernějších obavách utvrzuje sípavý, rozezlený hlas. „Jsi můj, hajzle! Slyšíš?! Nemáš šanci! Teď ti to spočítám! Ihned vylez!“ Hlas doléhá z dálky, blíží se však s každým slovem. „Vylez! Říkám ti vylez!!!“

Williamovi se roztřeše ruka tolik, až mu klíč vypadne. *Zvedni ho! Zvedni! – Proklatě, zvedni ho! Ještě máš pár vteřin! Klid, klid! Dělej, dělej!*

Zvedá jej a konečně se mu daří nastartovat. Mercedes reaguje skvěle: v následujícím okamžiku zaniká nenávistný řev muže ve hřmotu naplno odpáleného motoru.

Žel William se krutě přepočítal! Kola vozu nesvedou více než rozstříkovat celé gejzíry řídkého bahna. Spěšně zařadí zpátečku, leč ani tím si mnoho nepolepší. Kola hrabou naprázdno a vůz vším tím bahnem pouze zvolna

plave, neschopen Williama jakkoli účinněji vzdálit blížící se hrozbě.

„Připrav se na svůj hnusnej konec, hošánku! Dneska sis to všechno šeredně posral! Nelituj toho a vezmi to tak: vykuchám tě velice rád! K čertu s rozkazama! Nedals mi jinou možnost. Sebeobrana, s tím jistě projdu. He, héééé...”

Bože! pláče William. – Tolik snahy! Tolik dílčích úspěchů a přece nakonec prohra!? To není fér! Ach, bože můj, tohle fakt není fér!!!

32

Pak se za nimi pustily mouchy. Zmar odsunul své ohavně masivní tělo z ústí chodby, aby osobní muší gardě svého bratra Hnuse uvolnil cestu. A tehdy se znovu smál; jeho odporný smích rezonuje chodbou provázen muším bzukotem, kdy obojí slibuje totéž: Uprchlíci neuniknou. Nemají šanci.

Koprovkin Zmarovo očekávání nesdílel: „Teď si asi zas myslíš, že mají navrch, co?! Ale říkám ti hovno-hovno, kamaráde: když sme těm smradlavejm mouchám vyklouzli jednou, vyklouznem jim i podruhý!”

Hlíza souhlasí pouze mlčky, ježto veškerou energii věnuje kmitání svých krátkých a pohříchu nesportovních nohou.

Ženou se suterénem uboze osvětlovaným poblikávajícími zářivkami. Tu a tam se po stranách nabízí neoznačené, nevýrazné dveře. Žádných z nich však pánové nedbají a v naději, že chodba je vyvede z budovy, drží se stále přímého směru. Nezvažovali, co

bude dál... A snad že Koprovkin věru málokdy cosi zvažoval, přece alespoň Hlíza by jednu věc zvážít měl: cožpak neříkal plukovník Jakůstka, že venku jsou stráže?! Že na žádný pád není možno odsud utéci?! – Co naplat: utíkat musí, ať konec bude jakýkoli! Neskutečná masa much plní chodbu od podlahy až ke stropu, strhává zářivky a otřásá okolními dveřmi. Pohybuje se rychlostí laviny a Koprovkin musí Hlízu strhnout stranou: „Rychle tudy!“

Postranní dveře, jež mu nejzazší nezbytí určilo zvolit, jsou naštěstí odemčené. Oba vbíhají do prostor s teplovodním potrubím a dvěma dalšími černými rourami. Zabouchnou dveře, dále neotálejí a ihned se pouštějí cestou podél sálajících trubek. Ta je sice úzká – snad pouze tak, aby se údržbář vešel –, leč aspoň souběžná s hlavní chodbou. Pánové mohli pouze doufat, že nebude slepá.

Muší roj se za nimi dosud nedobývá. Jakkoli byl totiž démon pánem much převelice mocným, přece jen mezi jeho komandující vůlí a lavinou muších těl ční ještě překážka v podobě fyzikální nutnosti; a tak než se tuny hmyzu budou moci obrátit, jak jejich pán velí, zbývá alespoň krátce učinit zadost zákonu setrvačnosti. „Měli bychom si začít zvykat, bratříčku Hnusi,“ praví v této souvislosti Zmar. „Vzali-li jsme na se tělesnost, nutno počítat, že mezi myšlenkou a činem nebude již bezprostřední spojení, když tu se mezi ně vtírá cosi těžkopádného a jen velmi nesnadno zprostředkujícího.“

„Neudělali jsme tedy chybu? Neměli jsme se raději spokojit s jemnohmotným bytím na onom světě? Abych řekl pravdu, tohle tělo je mi krajně nepříjemné a nevím, jestli si vůbec kdy zvyknu, bratříčku. Cítím se jím tak

tísněn, tak omezován, tak... Ach ano, cítím se jím být přímo dušen a v něm – bez ustání a v každém okamžiku – jakoby zaživa pohřbíván! Však řekni: cožpak to není hrob všech našich někdejších sil?!”

„Pochybuj, jak libo, nejmilejší Hnusi. A třeba si i stěžuj, chceš-li. Řeknu ti jen tolik: oba na Zemi vládneme už od samého úsvitu tvorstva a přece se nám dosud dostalo tak málo slávy... Tedy tu přicházím, abych si ji konečně nárokoval! A nemohou-li mne lidé svýma hrubýma tělesnýma očima uvidět netělesného, dobrá: vyjdu jim vstříc! Donutím je konečně pochopit nejrůznější jejich omyly a donutím je prohlédnout, kdo na Zemi jest a vždycky byl skutečným pánem!”¹¹ Načež se Zmar nepřičetně rozchechtá svými patero tvářemi.¹²

„Mluvíš pravdu, bratře,” souhlasí Hnus. „Chceme-li slávu, zhmotnění jest nám nutno. Neboť dobře znám, jak zdegenerovalo tohle ubohé lidské plémě: jeho vnímání a chápání je již tak otupělé, že nemá-li cosi přímo před sebou v nepřehlédnutelné tělesné přítomnosti, neví o tom, netuší o tom, nepoznává to... Věru ve své bezbřehé ignoranci člověk již neuznává než toho, co si může svými upocenými prackami ohmatat! Hmota se cení, hmota jediná se počítá. Maso, bratře! Maso, kosti, krev... – tomu dnes říkají *život*. Na to jej dokonce redukují! Jak směšné! Vždyť pohled': měřítkem reality není již moc, měřítkem bytí není již působnost, ba ani výtečnost jakéhokoli druhu; ne, nýbrž vše si dnes tito zakrnělí změkklí mozečkové cení podle váhy a rozměru!

¹¹ Světu vládne Zmar (zlo) jakožto princip jemu imanentní. Bůh (dobro) je naproti tomu princip transcendentní (tj. jeho království není *zde*, nýbrž *jinde*). Viz např. Markión.

Pozn. k tomu, že Zmar se musí lidem ukázat tělesně: dokud primitivní v sobě uzavřený člověk nemá utrpení přímo před očima a přímo jej sám neprožívá, vůbec jej nebere na vědomí. Neschopnost k schopenhauerovskému soucitu; neschopnost mnohých vůbec pochopit, co tento pojem znamená.

¹² Pět podob utrpení podle Buddha. Viz Vincenc Lesný, *Buddhismus*, Olomouc 1996, s. 71.

Che, che, teprve až tě budou moci zvážit a změřit a šťouchnout si do tebe svým prašivým prstem, teprve tehdy uznají, že existuješ. Teprve tehdy ti uvěří! Teprve tehdy tě budou moci oslavit coby svého odvěkého vládce! – Tedy, souhlasím s tebou: i vzchází-li z toho pro nás jisté nepohodlí, přistupme přece na tuto jejich hru. Ano, přistupme na tuto jejich hru, a snad se nakonec i pobavíme...”

Zatím se bavil toliko pronásledováním nebohých človíčků za pomoci svých věrných much. Dveře dělící je prve od obou obětí mouchy hravě vyrazily a nyní si Hnus myriádami hmyzích očí kriticky prohlíží zúžené prostory údržbové chodby. Zdá se mu to, nebo vše halí jakási jen těžko průhledná mlha?!

Rasputin ani pan Hlíza si žádné mlhy nevšimli. Ženou se uzoučkou chodbou, co jim nohy stačí, a tu přibývá pádný důvod ještě zrychlit, či přinejmenším nepolevit: zas už to mohutné bzučení za jejich zády! Bzučení, jež sílí každým okamžikem...

„Co se asi stalo s panem plukovníkem?“ vyrazí ze sebe Hlíza mezi těžkými výdechy.

„Neboj se, kámo, ten se o sebe určitě postará,“ odpovídá podobně uřícený Koprovkin. „To spíš bych si dělal vrásky o nás! Možná sem se prve trochu splet; hrom aby to spral! Jestli se nestane nějaký zázrak, tak nevím nevím, jak to s náma dopadne...”

„Všichni ostatní už jsou mrtví,“ konstatuje Hlíza prostě.

„Hmm... To je smutný, kámo. Ten posranej démon se jim nabodnul přímo do srdce. Ale u mě se přepočítal! My Rusové máme totiž srdce na druhé straně! Ha, ha,

hááá! – A možná že ho na tej správnej straně máš i ty, kdyžs to přežil?! Nebo ne?”

„Nevím, Rast’o. Možná za to spíš může ten přístroj, co mně připojili.”

Bzučení mezitím zesílilo tolik, až Rast’a musí odpovědět poněkud neradostně: „At’ už jsme z toho vyklouzli jakkoliv, kámo, zdá se, že to bylo stejně zbytečný. Ty smradlavý mouchy už nás mají! Kurva, to mě teda sere! ...”

Jeho následující klení zcela zaniká v odporném řevu muších křídel.

33

Vzchop se a bojuj, srabe! velí Williamovi niterný hlas a před jeho uslzenýma očima se usazuje otcova tvář: obraz neústupnosti a trpkého pohrdání zároveň. Ale William se k boji nemá. Ač je to beznadějně, přece stále jako pominutý dupe na plyn. Auto se tak pouze víc a víc zahrabává do bahna. – *Nedokázals to!* vysmívá se mu hlas. – *Jsi slabý, hochu! Slabý! Slaboučký, uplakaný, strachy podělaný a brzy k tomu zabítý nějakým špinavým mutantem! Che! – Necháš se uškrtit? Nebo raději ubít? Budeš škemrat? Nebo jsi strachy podělán tolik, že ani nezaškemráš?! Třeba se ti tak svírá to tvoje slabošské hrdlo, že ani nevykřikneš, hošánku maličký? – Hanba, žes dostal tak silné tělo, nedokážeš-li se ubránit jednomu jedinému, dlouhým během vyčerpanému muži! Bože, taková hanba! Taková hanba!*

Muž venku mlčí. Šetří sil. Ztěžka oddechuje a rozvážně obchází vůz. Skrz otevřené dveře s dosud

vyčuhující nohou mrtvého druha se dovnitř soukat nehodlá. Auto sebou cuká sem tam v nevypočitatelných a často dost prudkých rozjezdech, pročez pár chvil trvá, než je chlap obejde, aby se do něho mohl začít dobývat ze strany řidiče. Jakmile však konečně začne, činí se o to zuřivěji. Zlobně škube za kliku zamčených dveří a kope do nich. Jistě je jen otázkou velmi krátkého času, než se mu podaří vyrazit sklo!

„Vypni ten motor, hajzle!“ křičí. „Nech těch blbostí a bojuj jako chlap! Bože, ty jsi ale baba!“

A ač jsou už dva, kdo se mu tak vysmívají, přece se William drží své zoufale marné činnosti.

Auto sebou znovu cukne a popojede o půlmetru vzad. Z bahenné rokle, kterou si takovým počínáním William vyhloubil, není však úniku.

Oba to vědí.

„Vylez! Říkám ti to naposled! Vylez a zabiju tě rychle! Ale hraj si se mnou ještě chvíli a přísahám, že toho budeš trpce litovat!“

Vůz se znovu prudce pohne. Tentokrát vpřed. Poskočí o tutéž vzdálenost. Pouze proto, aby se opět zahrabal...

Tu okno praská pod silným kopancem a Williama zasypává skelná tříšť. Než jej rozezlený muž dokáže napadnout jakkoli více, už se William štrachá ven druhou stranou. Přes sedadlo spolujezdce dosud obsazené mohutným mrtvým tělem se ovšem ne a ne protáhnout. Úpí a vzdychá, zaklesnutý spolu s mrtvolou ve dveřích mercedesu.

Druhý muž si mezitím beze spěchu otevřel dveře u volantu. Když záhy sleduje, jak ubohý a strachy podělaný William zápasí se zohavenou mrtvolou, nemůže

se nerozesmát. „Před smrtí si potřebuju naposledy zapíchat, co?“ řehtá se, až se za břicho popadá. „Můj bože! Hošíčku, ty jsi ale střevo! Tebe snad až bude škoda zabít! Možná bych si tě moh vochočit a nechat si tě jako osobního klauna... Che, chéé, chééé...”

Williamovi se mezitím podařilo spolu s mrtvolou vypadnout druhými dveřmi do bahna.

Chlap, vida jak se William z bahna nemůže vyhrabat, jsa s těžkou mrtvolou jakoby propleten, smíchy se zas málem zadusí. „Takový orgie, kámo! He, hé, hééé! Tak to snad abych ani nerušil! Hu, hu, hu... Anebo víš co? Radši se přidám, ať je ještě větší sranda!”

Zhoupne se přes kapotu a jeho černé boty plesknou do bahnité louže kus od Williamovy hlavy. „Tak pojd’. Pohrajeme si, kamaráde!” chlapův hlas už postrádá každou špetku humoru, když on zabahněného Williama svýma velkýma prackama vytahuje zpod mrtvého těla – tak lehko, jako by si hrál s malým chlapcem.

„Vymáčkne oči a pak uvidíme co dál. Souhlasíš?! – He, he. Tak pojd’me na to, zlatíčko...”

Williama – dosud otřeseného zoufalým zápasem s mrtvolou v bahenní lázni – si opře o zadní dveře a zacházeje s ním dál vskutku jako s panáčkem na hraní, sevře jeho hlavu do obou dlaní, aby svými palci zatlačil proti očím. „Neboj,” chechtá se přitom, „tohle je dobrý a velmi osvědčený začátek. Rád to tak dělám každému, protože pak už ho nemusím ani spoutávat a lépe se pobavíme... Che, ché, che, chééé...”

Směje se a směje. Nenechává se rušit ani vším tím odporným deštěm. Baví se a slintá blahem z očekávaných muk. Žertuje a blaží se pocitem vlastní

síly. – Když tu zjišťuje, že cosi není v pořádku. Jako kdyby se něco prapodivného dělo s jeho břichem...

Usměv mu tuhne na rtech. Dívá se dolů, odkud se šíří ten krajně podezřelý pocit jakož i krajně podezřelý zápach, ale pro nedostatek světla není s to dokonale rozeznat, o co tu vlastně jde.

Jeho úchop na Williamově hlavě povoluje. William se mu vytrhne a poodstoupí. I zdá se náhle, že není tak bezvládný a otřesený, jak muž prve myslel. Jeho neblahé tušení pak ještě stvrzují Williamova slova: „Varoval jsem tě, ať se nepřeceňuješ!“

Muž se ztěžka opře o auto. Hlava se mu točí, že snad každou chvíli musí omdlít. Jen jakoby zdálky k němu doléhají další Williamova slova. „Slíbils mi přece, že mě vykucháš jako rybu...” Tu muž konečně pochopí, k jaké ironii tu došlo.

„Kdes vzal ten nůž?” dokáže pouze vyhrknout, když si oběma rukama přidržuje rozchlíplé cáry břišní stěny.

„Tvůj kolega mi ho půjčil,” odpoví William pohotově. „To asi jako odměnu, že se mu to muchlování se mnou velice líbilo. Nemyslíš, vtipálku?!”

Nad svým sarkasmem se musí až pozastavit. Jako by v sobě tehdy objevoval cosi, o čem dosud neměl tušení. Téměř se toho lekl. Vždyť dokonce i otcova tvář se od něho tehdy odvrátila. Tatam byla však i veškerá otcova výsměšná slova... – Tedy neuznal-li by nyní jeho podivný triumf, přece dost aspoň na tom, že vysmát by se mu nemohl!

Druhý muž nezdravě vzdechl a bez jakýchkoli dalších slov se zřítil na kolena. Mělce tak oddychoval ještě hodnou chvíli, opíraje se oběma rukama o zem a šíře kolem sebe kyselý útrobní zápach. Pak klesl docela,

zabořiv se tváří do bahna, až konečně několik vynořivších se černých bublin dalo na srozuměnou, že vydechl naposledy.

34

„Nevím, co se to děje, bratře. Obraz, jež mi prostředkují muší oči, stává se až přespříliš mlhavým! Zdá se pak ještě, jako bych nad celým rojem ztrácel kontrolu! Co je to?! Neznám nic podobného; neznám takovou bezmoc! Vždyť už jsem ty dva bezbranné človíčky málem měl!!!“

„Časoprostor, bratříčku,“ vece Zmar v neslavnou odpověď. „Zkurvená to věc! Se vzdáleností slábne i tvá moc. Je to prosté...“

„Snad. Avšak budou-li mne překvapovat stále jen další a další nevýhody této ohavné hmotné existence, nevím nevím, Zmare můj nejmilejší, jak se mám zbavit neblahé předtuchy, že ona nám bude vskutku osudnou!“

„Jistě bude. A snad že již i jest. Ale to je dvojznačné, bratře. Snažme se proto, aby nám byla osudnou v tom co možná nejpozitivnějším smyslu! A třebaže k tomu nám schází ještě veliký kus práce, pevně věřím, že jakmile ji zdárně dokončíme, dokonce si veškeré ony libůstky, o něž jsme pro svou netělesnost museli dosud přicházet, navýsost oblíbíš!“

„Sám víš, kterak libůstky a potěchy jakéhokoli druhu si oblíbím velice rychle,“ usmál se Hnus v odporném démonickém šklebu.

„Slyše to, nemohu zapomínat, proč jsme odvěkými bratry,“ zašklebil se Zmar na oplátku. „Však zábava

počká; prvně pojd'me vysvobodit své slabší druhy z potupných okovů, do nichž je byli uvrhli oni jacísi odporní badatelé, zkoumatelé, pitvači a kdovíco ještě! – Zříš tu kolejnici vedoucí od kóje? Po té jistě odváželi každého, koho se jim podařilo ulovit. Mnozí budou stále na živu. Vždyť než je rozřežou a rozpitvají, jistě rádi vyzkouší, kam až lze zajít s pokusy na živých. A snad je i krutě vyslýchali...”

„Žel ona vrata, skrze něž kolejnice vede, zdají se dost odolná, bratře můj nejkrásnější.”

„Pozoruji, že tvá důvěra ve vlastní síly je oním malým muším neúspěchem poněkud otřesena,” zasmál se zas Zmar. „Nicméně hrubé síly nebude potřeba. Vyrážet to nebudeme. Vždyť použijme přece tlačítka! Jako dobře vychovaní lidé...”

Napřahuje třináctiprstý kohoutí pařát vyrůstající z konce opeřeného chapadla a jedním z dlouhých ostrých drápů tiskne červené tlačítko očividně určené k otevírání masivních vrat.

„Píp! Píp! Píp! Píp! – Přístup zamítnut! – Dveře blokovány! – Přístup zamítnut! – Píp! Píp! Píp! Píp! – Zadejte bezpečnostní kód! – Píp! Píp! Píp! ...”

Načež se zuřivě odrazí na svých sedmi satyrských nohou a zcela gargantuální beraní hlavou vybavenou obrovskými zatočenými rohy vráží do vrat. Ještě dvakrát svůj drtivý útok zopakuje a v mžiku nezbývá z gigantických pancéřovaných vrat o mnoho více než ubohá masa zprohýbaného šrotu.

„Se slušností nejdál dojdeš; tos měl na mysli?” žertuje Hnus.

„Spletl jsem se.” Zmar v rozezleném odplivnutí vyvrhuje z obrovské beraní huby celé litry krve. „Věř mi

ale, že víckrát už tuhle obludnou chybu neudělám. Dal jsem slušnosti šanci. A vidíš, jak to dopadlo..."

